

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

เรื่อง ให้ใช้แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย
สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ

พ.ศ. ๒๕๖๙

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เรื่อง แนวปฏิบัติการพิจารณาการอนุญาตให้ใช้หลักสูตรโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ สอดคล้องกับความในมาตรา ๔๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ และเป็นไปตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ

อาศัยอำนาจตามความในบทนิยามคำว่า “ผู้อนุญาต” ในมาตรา ๔ มาตรา ๑๔ (๓) และมาตรา ๔๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศฉบับนี้เรียกว่า “ประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เรื่อง ให้ใช้แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ พ.ศ. ๒๕๖๙”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เรื่อง แนวปฏิบัติการพิจารณาการอนุญาตให้ใช้หลักสูตรโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓

ข้อ ๔ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ กำหนดโครงสร้างเวลาเรียน ดังต่อไปนี้

(๑) นักเรียนชาวไทย

ก. ระดับก่อนประถมศึกษา ให้มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ไม่น้อยกว่า ๒๐ ชั่วโมง ต่อปี

ข. ระดับประถมศึกษา - ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีการจัดการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ชั่วโมงต่อปี

ค. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เปิดสอน ๔ ชั้นปี ให้มีการจัดการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า ๖๐๐ ชั่วโมง

สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เปิดสอนน้อยกว่า ๔ ชั้นปี ให้มีการจัดการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า ๑๕๐ ชั่วโมงต่อปี

(๒) นักเรียนชาวต่างประเทศ

ก. ระดับก่อนประถมศึกษา ให้มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ไม่น้อยกว่า ๒๐ ชั่วโมงต่อปี

ข. ระดับประถมศึกษา - ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีการจัดการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า ๓๐ ชั่วโมงต่อปี

ค. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ให้มีการจัดการเรียนการสอนเป็นวิชาเลือก

ทั้งนี้ การจัดระดับการศึกษาให้พิจารณาให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาของหลักสูตรต่างประเทศที่โรงเรียนนำมาใช้ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา

ข้อ ๕ การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้เป็นไปตามแนวทางแนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๖ ให้โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ที่จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย อยู่ก่อนวันที่ประกาศนี้ใช้บังคับ จัดทำหรือปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ตามประกาศนี้ และขออนุญาตเปลี่ยนแปลงรายละเอียดเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนในระบบให้แล้วเสร็จ ก่อนวันเปิดภาคเรียนที่หนึ่งของปีการศึกษา ๒๕๗๐

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๙

มณฑล ภาคสุวรรณ์

เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา
**วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย
และประวัติศาสตร์ไทย**

สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ

พ.ศ. ๒๕๖๙

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา
**วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย
และประวัติศาสตร์ไทย**

สำหรับโรงเรียนในระบบ ประถมศึกษานานาชาติ

พ.ศ. ๒๕๖๙

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมีภารกิจสำคัญในการกำกับดูแล และส่งเสริมโรงเรียนเอกชนทั้งในระบบและนอกระบบ โดยเฉพาะโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญ ในการพัฒนาประเทศสู่การเป็นศูนย์กลางการศึกษาในภูมิภาค (Education Hub) ปัจจุบันการขยายตัว ของโรงเรียนนานาชาติมีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพของการจัดการศึกษา ของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย การจัดการศึกษาดังกล่าวนั้น จำเป็นต้องดำเนินการภายใต้ กฎหมายและมาตรฐานคุณภาพที่กำหนด โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญในการธำรงอัตลักษณ์ความเป็นไทย และช่วยให้นักเรียนชาวไทยสามารถสื่อสารและดำเนินชีวิตในสังคมไทยได้อย่างมีคุณภาพ อีกทั้ง ส่งเสริมให้นักเรียนชาวต่างประเทศได้เข้าใจในวัฒนธรรมไทยและสื่อสารในสังคมไทยได้ดียิ่งขึ้น

การดำเนินงานที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนได้จัดทำเอกสาร ส่งเสริมวิชาการ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียน ในระบบ ประเภทนานาชาติ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ นำไปสู่การใช้เอกสารส่งเสริมวิชาการดังกล่าว เป็นเวลาเกือบทศวรรษ จากสภาพปัจจุบัน การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนนานาชาติมีการพัฒนา ไปตามบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงมีการสำรวจการใช้เอกสารส่งเสริมวิชาการ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ พบว่า โรงเรียนนานาชาติจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยแตกต่างกันตามบริบทและหลักสูตรของแต่ละสถานศึกษา จึงเห็นสมควร ให้โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ พัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนขึ้นมาเอง ดังนั้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยมีมาตรฐานและสอดคล้องกับบริบทและหลักสูตรของ สถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนจึงได้จัดทำแนวทางการจัดทำหลักสูตร สถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ เพื่อให้โรงเรียนนานาชาตินำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดและทิศทางในการพัฒนา หลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้เป็นไปแนวทาง เดียวกันอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อผลลัพธ์การจัดการศึกษา (ผู้เรียน) ประสิทธิภาพด้านการบริหารจัดการ และประสิทธิผลด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ด้านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย และทักษะที่จำเป็นสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ขอขอบคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้แทนจากโรงเรียนนานาชาติ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ส่งผลให้การพัฒนา “แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ (Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools)” ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าโรงเรียนนานาชาติหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำเอกสารฉบับนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาและศักยภาพของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

(นายมนทล ภาคสุวรรณ)

เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

บทสรุปผู้บริหาร

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทยานานาชาติ (Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools) ได้จัดทำขึ้นโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ซึ่งมีการถือสำคัญในการกำกับดูแล และส่งเสริมโรงเรียนเอกชนทั้งในระบบและนอกระบบ รวมถึงโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศสู่การเป็นศูนย์กลางการศึกษาในภูมิภาค (Education Hub)

ปี ๒๕๖๘ มีโรงเรียนในระบบ ประเภทยานานาชาติ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จำนวนทั้งสิ้น ๒๗๕ โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๑๒๕ โรงเรียน ในภูมิภาค จำนวน ๑๕๐ โรงเรียน โดยมีการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา การขยายตัวของโรงเรียนสะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนในระบบ ประเภทยานานาชาติในประเทศไทย และความต้องการของผู้ปกครองชาวไทยที่มุ่งหวังให้บุตรหลานได้รับการศึกษาทางเลือกในระบบนานาชาติ เพื่อพัฒนาให้เป็นพลเมืองโลกที่มีคุณภาพในอนาคต รวมทั้งเป็นฐานในการสร้างความเชื่อมั่นให้แก่กลุ่มทุนและครอบครัวชาวต่างประเทศที่เลือกเข้ามาพำนักและทำงานในประเทศไทย ต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระบบนานาชาติในประเทศไทย

ความหลากหลายของโรงเรียนในระบบ ประเภทยานานาชาติ ในประเทศไทย และการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

การจัดการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยดำเนินการตามหลักสูตรต่างประเทศที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรจากประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศอังกฤษ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น สหพันธรัฐออสเตรเลีย สาธารณรัฐฝรั่งเศส และสาธารณรัฐสิงคโปร์ เป็นต้น และหลักสูตรลิขสิทธิ์ขององค์กรต่างประเทศหรือหน่วยงานสากลระหว่างประเทศ เช่น International Baccalaureate (IB), International Primary Curriculum (IPC), The Creative Curriculum, Cambridge International Curriculum, Pearson Edexcel และ Oxford International Curriculum เป็นต้น ตลอดจนหลักสูตรที่โรงเรียนจัดทำขึ้น โดยอิงปรัชญา กรอบ และมาตรฐานของหลักสูตรและวิธีจัดการเรียนการสอนที่ถือเป็นสากล เช่น Montessori, Waldorf, Reggio Emilia เป็นต้น

การจัดการศึกษาดังกล่าว จำเป็นต้องดำเนินการภายใต้กฎหมายและมาตรฐานคุณภาพที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ที่ถือเป็นหัวใจสำคัญในการธำรงอัตลักษณ์ความเป็นไทยและปลูกฝังจิตสำนึกในการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทยให้แก่นักเรียนชาวไทยที่ศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งส่งผลต่อความมั่นคงของชาติ และการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กนักเรียนชาวต่างประเทศ เพื่อให้มีโอกาสดูแลเรียนรู้เข้าใจ และเคารพในวัฒนธรรม ประเพณี และความเป็นอยู่ตามวิถีไทยในฐานะที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย เพื่อปรับตัวให้อยู่ในสังคมและวัฒนธรรมไทยได้เป็นอย่างดีและมีความสุข อันจะส่งผลต่อภาพลักษณ์และความสงบสุขภายในสังคมไทย

อนึ่ง โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยมีความแตกต่างทั้งแนวคิด ปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม และหลักสูตรต่างประเทศที่โรงเรียนนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งมีความหลากหลายของลักษณะและพื้นฐานของผู้เรียน มีทั้งนักเรียนชาวไทย และนักเรียนจากประเทศต่าง ๆ โดยนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยในระดับที่แตกต่างกัน ฉะนั้น ด้วยความเข้าใจในธรรมชาติของโรงเรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน สช. จึงจัดทำแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ เพื่อให้โรงเรียนนานาชาติแต่ละโรงเรียนสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของตนเอง และเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยได้อย่างมีคุณภาพ สอดคล้องกับบริบทของแต่ละโรงเรียน และพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอน และวิธีดำเนินการจัดทำกรอบแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ

การจัดทำแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สช. ได้รับความร่วมมือจากผู้บริหาร และครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาติเป็นอย่างดี เริ่มจากการตอบแบบสำรวจเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา และความต้องการในการได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากหน่วยงานต้นสังกัด และได้รับความร่วมมือจากผู้แทนโรงเรียนนานาชาติในการเข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดทำแนวทาง ฯ รวมทั้ง ได้รับความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิจากมหาวิทยาลัย และหน่วยงานทางการศึกษาที่มีความรู้ และความเชี่ยวชาญด้านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย สังคมศึกษา และการสอนภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสำหรับนักเรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งได้ให้เกียรติในการประเมินคุณภาพ และให้ข้อคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาร่างแนวทาง ฯ

เป้าหมายของการจัดทำกรอบแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ

เอกสารฉบับนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้โรงเรียนนำไปเป็นแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย และวัตถุประสงค์รองเพื่อให้โรงเรียนได้เห็นตัวอย่างการนำไปใช้ในการจัดทำหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยที่เป็นรูปธรรม เพราะเหตุที่แนวทาง ฯ ฉบับนี้ จึงมีความยืดหยุ่นสูง เพื่อให้โรงเรียนนานาชาติแต่ละโรงเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม ความพร้อม บริบท อัตลักษณ์ และเอกลักษณ์ของแต่ละโรงเรียน อย่างเป็นอิสระ โดยโรงเรียนที่มีความพร้อมสูงสามารถนำแนวทาง ฯ ไปออกแบบหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนตนเอง ส่วนโรงเรียนที่อาจมีประสบการณ์จำกัดในด้านการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สามารถนำทั้งแนวทาง ฯ และตัวอย่างที่ปรากฏในเอกสารมาเป็นแกนหลักในการกำหนดเป็นหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียน ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองเกิดความมั่นใจในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของโรงเรียน ได้อย่างมีมาตรฐานและคุณภาพ

การประเมินมาตรฐาน และคุณภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ

นอกจากการประกันคุณภาพภายใน ภายใต้การกำกับดูแลโดย สช. ที่โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ทุกโรงเรียนจะต้องดำเนินการและจัดส่งรายงานต่อต้นสังกัด ตามที่ สช. กำหนด เมื่อสิ้นปีการศึกษา โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ยังจะต้องได้รับการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก จากองค์กรประเมินคุณภาพระหว่างประเทศในระดับสากล และจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) ซึ่งมีบทบาทหน้าที่หลักในการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกระดับของประเทศไทย รวมทั้ง โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ โดยการดำเนินการประกันคุณภาพการจัดการศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับคุณภาพของโรงเรียนทุกประเภท รวมทั้งโรงเรียนนานาชาติ ทั้งด้านผลลัพธ์การจัดการศึกษา (ผู้เรียน) ด้านประสิทธิผลด้านการบริหารจัดการ และด้านประสิทธิผลของการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ ในการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในโรงเรียนนานาชาติ สมศ. สามารถนำแนวทางฯ ฉบับนี้ไปพิจารณาควบคู่กับหลักสูตรสถานศึกษา และความสามารถของนักเรียนที่มีความหลากหลาย เพื่อนำมาประเมินคุณภาพการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยในโรงเรียนนานาชาติ โดยคำนึงถึงรายละเอียดในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ด้านผลลัพธ์การจัดการศึกษา (ผู้เรียน) สมศ. สามารถประเมินความสามารถในการอ่าน เขียน และสื่อสารภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพ และการพัฒนาสมรรถนะของนักเรียนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งประเมินความเข้าใจวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยอย่างถูกต้อง
- ด้านประสิทธิผลด้านการบริหารจัดการ ซึ่งรวมถึงการที่โรงเรียนปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการที่เกี่ยวข้อง การให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพครูผู้สอน ไม่ว่าจะเป็นคุณวุฒิ อัตราส่วนความพอเพียงของจำนวนครูต่อนักเรียน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ คุณภาพและประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ตลอดจนการพัฒนาวิชาชีพครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนานาชาติ
- ด้านประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอน สามารถพิจารณาถึงการบริหารหลักสูตร การวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง การแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของนักเรียน ทั้งนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ การจัดการเรียนการสอนทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน การจัดการเรียนการสอนทั้งแบบแยกสอนเป็นรายวิชา หรือบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ ที่จัดการเรียนการสอนในโรงเรียน การใช้สื่อในการจัดการเรียนการสอน ความหลากหลายของวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสามารถทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของนักเรียน ตลอดจนความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเป็นลำดับ

Executive Summary

Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools has been initiated by the Office of the Private Education Commission (OPEC), which has the primary responsibility for supervising and promoting private schools, both formal and non-formal, including International Schools, which play a crucial role in driving Thailand towards becoming a Regional Education Hub.

In the academic year 2025 (B.E. 2568), there are a total of 275 International Schools under the jurisdiction of the Office of the Private Education Commission (OPEC), comprising 125 schools in Bangkok and 150 schools in other regions of the country. These schools provide education from pre-primary to secondary levels. The steady expansion of international schools reflects the quality of international education in Thailand and the growing demand among Thai parents seeking alternative educational pathways for their children. Such provision aims to develop learners into competent global citizens for the future, while also strengthening confidence among foreign investors and expatriate families who choose to reside and work in Thailand, reflecting the quality of the country's international education system.

Diversity of International Schools in Thailand and the Teaching of the Thai Language, Culture, and History

International Schools in Thailand offer education based on a wide range of curricula from countries including the United Kingdom, the United States, Japan, Australia, France, and Singapore. In addition, many schools implement licensed curricula developed by international organisations or international agencies, such as the International Baccalaureate (IB), International Primary Curriculum (IPC), The Creative Curriculum, Cambridge International Curriculum, Pearson, and Oxford International Curriculum. Furthermore, a number of international schools develop their own curricula, drawing upon internationally recognised educational philosophies, curriculum frameworks, standards, and pedagogical approaches, such as Montessori, Waldorf, and Reggio Emilia, among others.

Such educational provision must be carried out in accordance with the laws and quality standards prescribed by the Ministry of Education, including a particular emphasis on teaching and learning of the Thai Language, Culture, and History. These areas of learning are fundamental to preserving Thai identity and to instilling in Thai students enrolled in International Schools, a sense of belonging to Thai society, which, in turn, contributes to national stability. At the same time, providing learning opportunities for foreign students enabling them to learn about, understand, and respect Thai culture, traditions, and ways of life as residents of Thailand, thereby supporting their effective adaptation to Thai society and fostering social harmony and a positive image within Thai society.

Additionally, International Schools in Thailand differ considerably in their educational concepts, philosophies, visions, missions, values, and the foreign curricula they primarily adopt. They also serve a diverse student population, comprising both Thai and foreign students from various countries, each with varying levels of proficiency in Thai. Recognising these diverse contexts, the Office of the Private Education Commission (OPEC) has developed.

Implementation Process of Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools

In carrying out this initiative, the Office of the Private Education Commission (OPEC) received valuable cooperation from administrators and Thai-language teachers at international schools. The process began with schools responding to a survey concerning Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools, challenges encountered in previous teaching and learning practices, and their needs for support and promotion from OPEC. Subsequently, representatives from international schools participated in workshops convened to develop the Guideline. OPEC also received the cooperation of experts from universities and educational institutions with knowledge and expertise in the Thai Language, Thai culture, social studies, and the teaching of Thai language and culture to both Thai and foreign students. These experts reviewed the draft Guideline and offered constructive feedback and recommendations, which were incorporated to refine and further develop it.

The Objective of Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools

The primary objective of this Guideline is to serve as a guidance tool for International Schools in developing their school-based Thai Language, Culture, and History Curriculum. A secondary objective is to provide concrete examples of Thai Language, Culture, and History Curriculum development that schools may use as references. Given the high degree of flexibility of this Guideline, each International School may adapt and apply it independently, in accordance with its readiness, context, identity, and distinctive characteristics.

Schools with greater readiness and experience in curriculum development may use the Guideline to design and develop their own school-based Thai Language, Culture, and History Curriculum. Schools with limited experience in developing school-based Thai Language, Culture, and History Curriculum may use the guidance and examples provided in this document as the core basis for formulating their curriculum. Ultimately, this Guideline seeks to build confidence among school administrators, teachers, and parents that the provision of Thai Language, Culture, and History teaching and learning is conducted in accordance with recognised standards and with assured quality.

Quality Assurance and Evaluation of Thai Language, Culture, and History Teaching and Learning in International Schools

International Schools in Thailand are required to conduct and provide an annual Self-Assessment Report (SAR) to OPEC at the end of each academic year. In addition, International Schools are also subject to external quality assessment conducted by International Accreditation agencies recognised by OPEC, as well as by the Office for National Education Standards and Quality Assessment (Public Organization) (ONESQA), which is responsible for external quality evaluation of all educational institutions at all levels in Thailand, including International Schools.

The purpose of educational quality assurance is to enhance and elevate the quality of all types of schools, including International Schools, across three key dimensions: (1) educational outcomes (learners), (2) management effectiveness, and (3) instructional effectiveness. In assessing the quality of Thai Language, Culture, and History education in International Schools, ONESQA may base the assessment on this Guideline, in conjunction with each school's own School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum and the diverse abilities of learners, in order to evaluate the quality of teaching and learning in Thai Language, Culture, and History in a manner that reflects contextual relevance and learner diversity. The evaluation may take into account the following aspects:

- **Educational Outcomes (Learners):**

ONESQA may assess students' abilities in reading, writing, and communicating in Thai at levels appropriate to their individual potential, both Thai and foreign students, as well as their accurate understanding of Thai culture and history.

- **Management Effectiveness:**

This dimension includes the school's compliance with relevant laws and regulations of the Ministry of Education, its commitment to Thai Language , Culture, and History learning and instruction, and the quality of teachers—including their qualifications, teacher–student (both Thai and Non-Thai) ratios, teaching quality and experience, and opportunities for professional development in Thai-language education.

- **Instructional Effectiveness:**

This dimension encompasses curriculum management, learner-centred instructional planning, and student grouping based on proficiency in Thai for both Thai and foreign students. It also encompasses teaching and learning activities conducted both inside and outside the classroom, instruction delivered as stand-alone subjects or integrated with other subjects, the use of instructional media, and a variety of teaching methods that promote learning in accordance with learners' Thai language proficiency levels. In addition, it includes assessing student learning outcomes to inform instructional improvement and to progressively develop learners' Thai language proficiency, as well as their knowledge and understanding of Thai culture and Thai history.

สารบัญ

หน้า

คำนำ

บทสรุปผู้บริหาร

Executive Summary

ส่วนที่ ๑	กรอบแนวคิดหลัก	๑
	ความเป็นมาและความสำคัญ	๒
	วัตถุประสงค์	๔
	ลักษณะเฉพาะของนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ	๔
	กรอบแนวคิดของเอกสาร	๖
	นิยามศัพท์เฉพาะ	๙
ส่วนที่ ๒	แนวทางการจัดทำหลักสูตร	๑๐
	แนวทางการจัดทำหลักสูตร	๑๒
	- การพัฒนาหลักสูตร	๑๒
	- การวางแผนการบริหารจัดการหลักสูตร	๑๖
	หลักการจัดการเรียนการสอน	๑๙
	โครงสร้างเวลาเรียน	๒๓
ส่วนที่ ๓	ตัวอย่างหลักสูตรสถานศึกษา	
	วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย	๒๔
	นักเรียนชาวไทย	๒๖
	๑. จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (คุณลักษณะอันพึงประสงค์)	๒๗
	๒. สารการเรียนรู้	๒๗
	- สารการเรียนรู้ภาษาไทย	๒๘
	- สารการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย	๑๐๓
	๓. กระบวนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้	๑๑๕
	นักเรียนชาวต่างประเทศ	๑๒๓
	๑. จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (คุณลักษณะอันพึงประสงค์)	๑๒๓
	๒. สารการเรียนรู้	๑๒๓
	- สารการเรียนรู้ภาษาไทย	๑๒๔
	- สารการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย	๑๓๓
	๓. กระบวนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้	๑๓๙
	รายการคำศัพท์	๑๕๖
	เอกสารอ้างอิง	๑๖๒
	รายชื่อคณะทำงาน	๑๖๔

ส่วนที่ ๑

กรอบความคิดหลัก

ความเป็นมาและความสำคัญ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗ บัญญัติไว้ว่า “ในกระบวนการเรียนรู้ ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิหน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้ อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งพาตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง” ประกอบกับมาตรา ๑๕ ได้กำหนดการจัดการศึกษาออกเป็น ๓ รูปแบบ ได้แก่ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย และมาตรา ๒๓ ได้กำหนดการจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ซึ่งต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา ในเรื่องประวัติศาสตร์ความเป็นมาของสังคมไทย และระบบการเมืองการปกครอง ศิลปะ วัฒนธรรม ภูมิปัญญาไทย และเน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง มีความรู้ และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข ประกอบกับมาตรา ๒๗ บัญญัติไว้ว่า “ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่ทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในวรรคหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชน และสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ” และมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ กำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดส่งเสริมการจัดทำมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา มาตรฐานหลักสูตรเพื่อให้สถานศึกษาถือปฏิบัติ รวมทั้งให้มีการกำกับ ติดตาม ประเมินผล และพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔๓ ได้กำหนดให้โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ต้องสอนให้นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพูดภาษาไทยได้ด้วย

ในการดำเนินงานที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ได้จัดทำเอกสารส่งเสริมวิชาการ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ (พ.ศ. ๒๕๕๘) นำไปสู่การใช้เอกสารส่งเสริมวิชาการดังกล่าวเป็นเวลาเกือบทศวรรษ จากสภาพปัจจุบันทางสังคม และการศึกษาในระบบ ประเภทนานาชาติที่มีการเปลี่ยนแปลง จึงมีการสำรวจการใช้เอกสารส่งเสริมวิชาการ การเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ด้านความเป็นปัจจุบันของเนื้อหาจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหาร และการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ทั่วประเทศ จำนวน ๒๔๖ โรงเรียน (ข้อมูล ณ วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๗) ซึ่งมีโรงเรียนตอบแบบสำรวจ จำนวน ๑๘๒ โรงเรียน คิดเป็นร้อยละ ๗๕ ผลการสำรวจพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่พบปัญหาในด้านเนื้อหาที่ไม่เป็นปัจจุบัน และการกำหนดเวลาในการจัดการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับบริบท และหลักสูตรของแต่ละโรงเรียน ซึ่งมีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

ที่แตกต่างกัน ไม่เหมาะที่จะใช้หลักสูตรกลางเพียงหลักสูตรเดียว จึงเป็นเหตุให้สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนพิจารณาเห็นสมควรว่าโรงเรียนควรพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของสถานศึกษาขึ้นมาเอง เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและหลักสูตรของแต่ละโรงเรียน

ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ร่วมกับผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้แทนจากโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ได้ดำเนินการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อศึกษา วิเคราะห์ และพัฒนาแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ (Guidelines for the Development of a School-Based Thai Language, Culture, and History Curriculum in International Schools) เพื่อให้สถานศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้มีความยืดหยุ่น สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนที่มีความหลากหลายในด้านปรัชญา วิสัยทัศน์ จุดเน้นของโรงเรียน หลักสูตรต่างประเทศที่โรงเรียนนำมาใช้เป็นหลัก การบริหารจัดการหลักสูตร และความสามารถของครูในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ตลอดจนความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศ เพื่อพัฒนานักเรียนทุกคนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย รวมทั้งสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพตามพื้นฐานและศักยภาพของนักเรียนแต่ละคน รวมทั้งได้จัดทำแนวทางการส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญ และจำเป็นต่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาไทยไว้อีกด้วย

ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โรงเรียนควรให้ความสำคัญต่อการออกแบบหลักสูตร การบริหารจัดการ การจัดการเรียนการสอน การติดตาม และประเมินผล ตลอดจนความครอบคลุมและความทันสมัยของเนื้อหาให้สอดคล้องกับปรัชญา วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมของโรงเรียน เป้าหมายการจัดการการศึกษา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน หรือตามจุดเน้นที่โรงเรียนกำหนด รวมทั้งคำนึงถึงบริบทท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่โรงเรียนกำหนด โดยโรงเรียนสามารถใช้เครื่องมือในการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ที่โรงเรียนจัดทำขึ้นเอง รวมทั้งข้อสอบมาตรฐานขององค์กรต่างประเทศ เช่น The Cambridge IGCSE Thai - First Language และ The IB Diploma Programme Thai A: Language and Literature เป็นต้น

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อส่งเสริมให้โรงเรียนนานาชาติมีการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยอย่างมีคุณภาพ
๒. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย รวมทั้งการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ให้สอดคล้องกับหลักสูตรและบริบทของโรงเรียนนานาชาติแต่ละโรงเรียน
๔. เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพภายในรายวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของโรงเรียนนานาชาติ โดยต้นสังกัดหรือสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน และการประเมินคุณภาพภายนอกของโรงเรียนนานาชาติ โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือ สมศ. และองค์กรต่างประเทศที่ได้รับการยอมรับจาก สช. และ สมศ. ในสามด้าน ได้แก่ ด้านผลลัพธ์การจัดการศึกษา (ผู้เรียน) ด้านประสิทธิผลด้านการบริหารจัดการ และด้านประสิทธิผลการจัดการเรียนการสอน
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย หรือครูผู้สอนวิชาอื่น ๆ ในโรงเรียนนานาชาติที่บูรณาการวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เข้าไปในวิชาของตน เช่น วิชาสังคมศึกษา วิชาศิลปะ และ วิชาดนตรี ฯลฯ เกิดการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ และประสบการณ์ในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในโรงเรียนนานาชาติ

ลักษณะเฉพาะของนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ

เนื่องจากโรงเรียนนานาชาติแต่ละแห่ง มีวัตถุประสงค์ แนวทางการบริหารจัดการ และศักยภาพในการรับนักเรียนที่มีความแตกต่างกัน ตลอดจนมีภูมิสำเนาที่ตั้งของแต่ละโรงเรียนที่แตกต่างกัน นักเรียนในโรงเรียนนานาชาติในแต่ละกลุ่มจึงอาจมีลักษณะที่แตกต่างกันไป อาทิเช่น

- โรงเรียนที่มีนักเรียนในลักษณะเป็นกลุ่มวิวิธพันธ์ (heterogenous) คือมีนักเรียนซึ่งมาจากหลากหลายประเทศ เชื้อชาติ ศาสนา และไม่มีนักเรียนชาติใดชาติหนึ่งในสัดส่วนที่สูงเป็นพิเศษ โดยที่นักเรียนชาวไทยนับเป็นส่วนหนึ่งในโรงเรียนกลุ่มนี้ และอาจเป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนที่น้อยกว่านักเรียนชาติอื่น ๆ ไม่ว่าจะชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะหรือชาติต่าง ๆ รวมกัน ทั้งนี้ ยังอาจจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่บิดาหรือมารดาเป็นชาวไทยหนึ่งคน และชาวต่างประเทศหนึ่งคน หรือมีนักเรียนชาวไทยที่ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศเป็นภาษาหลักในการสื่อสารกับบุตรหลานขณะอยู่ที่บ้าน หรือเป็นนักเรียนชาวไทยที่พำนักและศึกษาในต่างประเทศมาเป็นเวลานาน จึงมีแนวโน้มที่นักเรียนชาวไทย และชาวต่างประเทศในโรงเรียนกลุ่มนี้จะมีประสบการณ์พื้นฐานและความสามารถทางภาษาไทย และมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยที่ค่อนข้างจำกัด ส่งผลให้พัฒนาการความรู้ความสามารถทางภาษาไทย และความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยของนักเรียนในโรงเรียนกลุ่มนี้อาจช้ากว่าในโรงเรียนที่มีนักเรียนชาวไทยเรียนรวมกันเป็นจำนวนมาก

- โรงเรียนนานาชาติที่มีนักเรียนชาวไทยเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogenous) คือมีนักเรียนชาวไทยในสัดส่วนที่สูงกว่านักเรียนชาวต่างประเทศทุก ๆ ชาติ ในโรงเรียน อีกทั้งยังมีนักเรียนชาวไทยที่เติบโตและใช้ชีวิตในสังคมไทย และอาจมีประสบการณ์การเรียนรู้ในโรงเรียนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา มาก่อนที่จะย้ายมาเรียนในโรงเรียนนานาชาติ จึงทำให้นักเรียนกลุ่มนี้มีพื้นฐานความสามารถทางภาษาไทยค่อนข้างสูง และมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยค่อนข้างดี นอกจากนี้นักเรียนในกลุ่มนี้ยังมีโอกาสที่จะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับเพื่อนนักเรียนชาวไทยในโรงเรียนเดียวกัน ซึ่งจะส่งเสริมให้นักเรียนกลุ่มนี้มีศักยภาพที่จะเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยได้ง่าย สามารถพัฒนาได้อย่างราบรื่น
- โรงเรียนนานาชาติที่มีนักเรียนชาวต่างประเทศชาติใดชาติหนึ่งเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogenous) เช่น นักเรียนญี่ปุ่น นักเรียนฝรั่งเศส นักเรียนเยอรมัน นักเรียนสวีเดน นักเรียนเกาหลี และนักเรียนจีน ฯลฯ โดยอาจเป็นโรงเรียนที่จัดตั้งโดยรัฐบาลหรือหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนของรัฐบาลประเทศใดประเทศหนึ่ง และใช้หลักสูตรแกนกลางหรือหลักสูตรแห่งชาติของประเทศนั้น ๆ รวมทั้งใช้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรของประเทศนั้น ๆ เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งอาจมีการกำกับดูแลคุณภาพมาตรฐานโดยหน่วยงานรัฐบาลของประเทศนั้น ๆ ทั้งนี้โรงเรียนอาจมีนโยบายที่จะรองรับพลเมืองของประเทศนั้นเป็นส่วนใหญ่ เพื่อให้ผู้ปกครองที่มาลงทุนหรือทำงานในประเทศไทยสามารถส่งบุตรหลานมาเรียนต่อตามหลักสูตรประเทศของตน และสามารถกลับไปเรียนต่อได้เมื่อผู้ปกครองย้ายกลับประเทศต้นทาง ดังนั้นนักเรียนจึงมีสัญชาติ เชื้อชาติ และพื้นฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน และโรงเรียนยังมุ่งหวังที่จะพัฒนานักเรียนกลุ่มนี้ให้เป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศของตน นักเรียนจึงมีลักษณะเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogenous) สูง ทำให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีพื้นฐานทางภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยค่อนข้างจำกัด และอาจต้องใช้เวลาในการพัฒนาความสามารถทางภาษาไทย และความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยค่อนข้างนาน เพราะโอกาสการที่นักเรียนจะนำไปใช้นอกห้องเรียนค่อนข้างจำกัด
- โรงเรียนที่จัดตั้งด้วยวัตถุประสงค์ทางศาสนาหรือความเชื่อเฉพาะกลุ่มและมีนักเรียนที่มีลักษณะเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogeneous) เช่นเดียวกัน โดยเป็นนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติที่มุ่งสอนศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์บางนิกาย หรือศาสนาอิสลามให้แก่บุตรหลานในชุมชนทางศาสนาของตน หรือกลุ่มผู้ปกครองที่มีความศรัทธาทางศาสนาเดียวกัน นักเรียนเหล่านี้แม้จะมีเชื้อชาติที่หลากหลายแต่ก็จะมีลักษณะร่วมกันสูงในเรื่องความเชื่อ แบบแผนความคิด ค่านิยม และความประพฤติ จึงมีลักษณะเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogenous) สูงเช่นเดียวกันกับนักเรียนที่มีเชื้อชาติเดียวกัน โดยนอกจากพื้นฐานทางความเชื่อและวิถีปฏิบัติแล้วการมีนักเรียนชาวไทยเป็นส่วนใหญ่หรือเป็นส่วนน้อยก็จะมีผลทำนองเดียวกับกับสองกลุ่มที่กล่าวถึงข้างต้น

ลักษณะเฉพาะของนักเรียนในแต่ละโรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนชาวไทย ซึ่งได้รับอิทธิพลทางภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย ตลอดจนความรู้ทางประวัติศาสตร์ไทยจากผู้ปกครอง และครอบครัว รวมทั้งเพื่อนนักเรียนในโรงเรียน จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่โรงเรียนแต่ละโรงจะต้องพิจารณา วางแผนในการประเมินความสามารถเมื่อเริ่มเรียน การกำหนดระดับสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวังของนักเรียนแต่ละ บุคคลและแต่ละชั้น ตลอดจนระยะเวลาในการพัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติแต่ละระดับของนักเรียน ที่สอดคล้องกับพื้นฐานและระดับความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน เพื่อให้หลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของตนใช้ได้จริงและเป็นประโยชน์แก่นักเรียน ให้มากที่สุด โดยที่วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติอย่างแท้จริง ซึ่งมุ่งผลิตนักเรียนให้เติบโตไปเป็นพลเมืองโลกที่มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และชุมชนรอบตัวตลอดจนสังคมโลก ควบคู่กับการพัฒนาตามจุดมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละโรงเรียน

กรอบแนวคิดของเอกสาร

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ มีลักษณะการใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ชัดเจน และเป็นรูปธรรม เพื่อเป็นกรอบหลักที่ช่วยให้โรงเรียนนานาชาติแต่ละโรงเรียนดำเนินการให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยมีการนำปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่เป็นบริบทของโรงเรียน (Contextualization) มาใช้ในการกำหนดสาระ ในเอกสาร เพื่อให้เอกสารฉบับนี้สามารถตอบสนองความหลากหลายของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยได้ อย่างครอบคลุม ดังนี้

๑. ความหลากหลายของปรัชญา (Philosophy) วิสัยทัศน์ (Vision) พันธกิจ (Mission) ค่านิยมของโรงเรียน (Core Values) เป้าหมายการจัดการการศึกษา (Expected School-wide Learning Results) และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน (Learner Profile) หรืออัตลักษณ์ (Identity) ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วมักจะเป็นสิ่งที่สร้างความเป็นเอกลักษณ์ (Uniqueness) ให้กับโรงเรียน

ตัวอย่างของการนำปัจจัยข้อนี้มาใช้ คือ การนำเสนอตัวอย่างหลักการจัดการเรียนการสอนที่เป็นสากล เช่น การเรียนรู้เชิงรุก (Active learning), การเรียนรู้โดยใช้การสืบเสาะ (Inquiry-based learning) การเรียนรู้ ตามแนวคิดสร้างสรรค์สร้างความรู้ (Constructive learning) การเรียนรู้ข้ามสาขาวิชา (Transdisciplinary learning) การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain-based learning) การเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-based learning) การเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) หรือการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning) ฯลฯ เพื่อให้โรงเรียนมีอิสระในการพิจารณาเลือกใช้ให้สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนการสอน และบริบทของโรงเรียน

๒. ความหลากหลายของหลักสูตรโรงเรียนนานาชาติ อาทิสถูตรที่นำมาจากประเทศต่าง ๆ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา อังกฤษ สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน ฟินแลนด์ ออสเตรเลีย ฯลฯ และหลักสูตรที่เป็นลิขสิทธิ์ขององค์กรระหว่างประเทศ เช่น หน่วยงาน International Baccalaureate (IB) หน่วยงาน Cambridge University และหน่วยงาน HEI Schools เป็นต้น

ตัวอย่างของการนำปัจจัยข้อนี้มาใช้ในการกำหนดสาระในเอกสาร คือ การจัดรายระดับอย่างกว้าง ๆ ของหลักสูตรต่างประเทศ และหลักสูตรลิขสิทธิ์ที่โรงเรียนนำมาใช้ เช่น ระดับก่อนประถมศึกษา (Pre-school) ระดับประถมศึกษา (Primary School) และระดับมัธยมศึกษา (Secondary School) เป็นต้น ให้สอดคล้องกับระดับการศึกษาของหลักสูตรที่โรงเรียนนำมาใช้เป็นหลัก เพื่อความสะดวกในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แต่ขณะเดียวกันก็เปิดกว้างให้อิสระแก่โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรต่างจากประเทศอื่นซึ่งสามารถนำไปปรับได้ตามความเหมาะสม อีกทั้งยังสามารถปรับใช้ให้สอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรที่นำมาใช้ในสถานศึกษา เช่น การให้ความสำคัญกับภาษาแรก หรือภาษาตามชาติพันธุ์ของนักเรียน การกำหนดให้นักเรียนต้องเรียนอย่างน้อยอีกหนึ่งภาษา นอกเหนือจากภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน การให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมประเทศที่โรงเรียนตั้งอยู่ และหลักสูตรที่มีวิชาภาษาไทยกำหนดในหลักสูตรโดยตรง เช่น IGCSE และ IB ฯลฯ

๓. ความหลากหลายของนักเรียน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศซึ่งมีความแตกต่างด้านครอบครัว ถิ่นที่อยู่ วิถีชีวิต และการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ระดับความสามารถทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของนักเรียนแตกต่างกันออกไป สำหรับนักเรียนชาวไทยเองก็มีพื้นฐานภาษาและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ตั้งแต่ผู้ที่มีความชำนาญสูงไปจนถึงผู้ที่มีประสบการณ์จำกัด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครอบครัวและสภาพแวดล้อมที่เติบโตมา สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศส่วนใหญ่จะมีความสามารถในการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยที่จำกัด

ตัวอย่างของการนำปัจจัยข้อนี้มาใช้ในการกำหนดสาระในเอกสาร คือ การกำหนดระดับความสามารถของภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย พร้อมคำอธิบายระดับความสามารถที่เน้นประสบการณ์ทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยแบ่งนักเรียนตามลักษณะการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่หรือภาษาแรก และการใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ

๔. ความหลากหลายของการบริหารจัดการหลักสูตร โครงสร้างเวลาเรียน และการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและประเมินผลของแต่ละโรงเรียน นโยบายและแนวการบริหารจัดการหลักสูตร และการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งการประเมินผลและรายงานผลการเรียนรู้ของแต่ละโรงเรียนซึ่งได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ข้างต้น ทำให้มีความแตกต่างกันอย่างกว้างขวาง เช่น การจัดตารางเรียนที่มีทั้งแบบรายสัปดาห์ และรายสองวันสำหรับโรงเรียนที่จัดสอนแบบเป็นหน่วยการเรียนรู้ (Module) การจัดห้องเรียนแบบเน้นให้นักเรียนเรียนในชั้นเรียนเดิมโดยครูย้ายห้องเรียนเพื่อไปสอน และแบบที่นักเรียนย้ายห้องเรียนเพื่อไปเรียนในห้องเรียนประจำของครูที่สอนวิชานั้น ๆ สัดส่วนจำนวนนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศซึ่งต่างกันอย่างมากระหว่างโรงเรียนแต่ละแห่ง เป็นต้น

ตัวอย่างการนำปัจจัยข้อนี้มาใช้ในการกำหนดสาระในเอกสาร คือ แนวทางการวางแผนบริหารจัดการของโรงเรียนที่คำนึงถึงลักษณะเฉพาะและความพร้อมของโรงเรียน เช่น จำนวนครู ห้องเรียน และจำนวนนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยแตกต่างกัน ซึ่งส่งผลให้โรงเรียนพิจารณาจัดตารางเรียนร่วมกันทั้งนักเรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศ หรือจัดแยกห้องเรียนระหว่างสองกลุ่มนักเรียน

๕. ความหลากหลายของพื้นฐานความรู้และประสบการณ์ และความสามารถในการประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียนของผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน หัวหน้าแผนก และ/หรือครูผู้สอน ซึ่งมีความแตกต่างกันไปในแต่ละโรงเรียน ทั้งในด้านตำแหน่ง ขอบเขตความรับผิดชอบ ความรู้และประสบการณ์ด้านหลักสูตรและการสอน ตลอดจนวัฒนธรรมของโรงเรียนที่ไม่เหมือนกัน บางโรงเรียนอาจจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยบุคลากรเพียงคนเดียว ขณะที่บางโรงเรียนดำเนินการร่วมกันเป็นคณะทำงาน ส่งผลให้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีความแตกต่างกัน

ตัวอย่างการนำปัจจัยข้อนี้มาใช้ในการกำหนดสาระในเอกสาร คือ การใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย การอธิบายขั้นตอนอย่างละเอียด พร้อมยกตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมในส่วนกรอบแนวคิดและกระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ตลอดจนการเพิ่มเติมรายละเอียดบางส่วนในคำอธิบายย่อย แม้อาจเกินความจำเป็นสำหรับผู้ที่มีประสบการณ์สูง แต่สามารถช่วยครูที่ยังมีประสบการณ์จำกัดให้วางแผนการเรียนการสอนได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

สำนักงาน	หมายถึง	สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
โรงเรียน	หมายถึง	โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ
แนวทางฯ	หมายถึง	แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ
หลักสูตร	หมายถึง	หลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ
คำอธิบายระดับ ความสามารถ (Performance Level Descriptors (PLDs) or Proficiency Level Descriptions)	หมายถึง	ข้อความที่ใช้ในการอธิบายหรือกำหนดลักษณะ แสดงตัวชี้วัด หรือบรรยายคุณภาพของการปฏิบัติ หรือผลลัพธ์ของนักเรียน ในแต่ละระดับความสามารถอย่างชัดเจน เพื่อให้สามารถ ประเมินและเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ได้อย่างเป็นมาตรฐาน โปร่งใส และตรวจสอบได้
คำอธิบายระดับ ความสามารถย่อย (Sub-level Performance Descriptors)	หมายถึง	ข้อความที่อธิบายหรือบรรยายรายละเอียดเชิงลึกของสมรรถนะ หรือทักษะในแต่ละระดับย่อย เพื่อแสดงให้เห็นความก้าวหน้า ตามลำดับขั้นตอน (progression) ของนักเรียน ตั้งแต่ระดับ เริ่มต้นจนถึงระดับสูงสุด โดยใช้เป็นแนวทางในการวางแผน การสอน การติดตามพัฒนาการ และการประเมินผลผู้เรียน อย่างเป็นระบบและชัดเจน

ส่วนที่ ๒

แนวทางการจัดทำหลักสูตร

ส่วนที่ ๒ แนวทางการจัดทำหลักสูตร

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เพื่อให้นักเรียนทุกคนมีความรู้ ทักษะ เจตคติ และความเข้าใจที่ดีเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพตามพื้นฐานและศักยภาพของนักเรียนแต่ละคนในฐานะพลเมืองไทยและพลเมืองโลกที่มีคุณภาพ

สำหรับนักเรียนชาวไทย ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติ กรอบแนวทางนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนดำรงความเป็นไทยตามขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงาม ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย โดยสามารถบูรณาการความรู้และประสบการณ์ที่ได้มาใช้ในการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ การศึกษาต่อ และการเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลกที่มีความรับผิดชอบ มีความสุข และดำรงชีวิตอย่างสมดุล

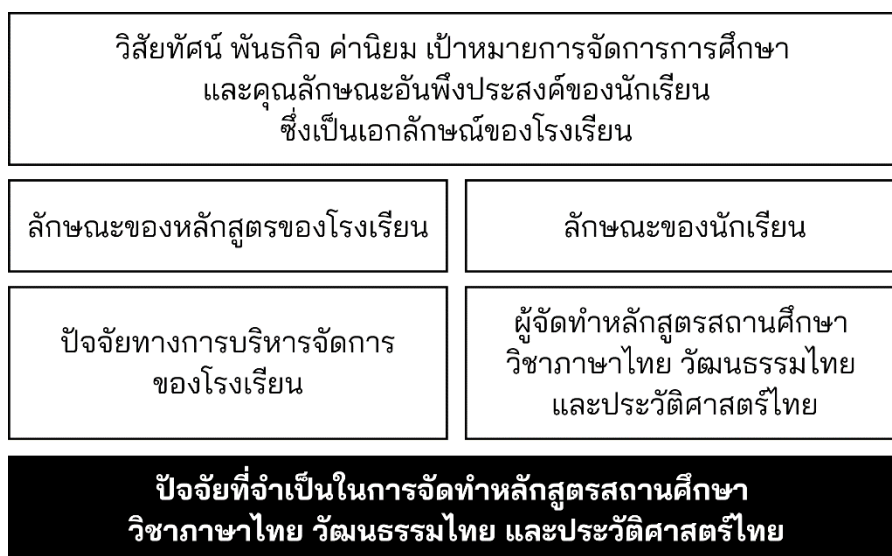
สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเคารพในวัฒนธรรมไทย สามารถใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม และใช้ชีวิตในประเทศไทยได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ผู้จัดทำควรคำนึงถึงความสอดคล้องและความเชื่อมโยงระหว่างภาพรวมของโรงเรียนและบริบทท้องถิ่น โดยเริ่มจากวิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมของโรงเรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนที่โรงเรียนกำหนด หลักสูตรที่โรงเรียนนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน และโครงสร้างของหลักสูตรของโรงเรียน ตลอดจนภูมิภาค จังหวัด หรือที่ตั้งของโรงเรียน

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ฉบับนี้ ได้กำหนดแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาไว้ดังนี้

แนวทางการจัดทำหลักสูตร

โรงเรียนควรจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาโดยพิจารณาปัจจัยที่จำเป็นทั้งห้าด้านของโรงเรียน ได้แก่ “วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม เป้าหมายการจัดการการศึกษา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของโรงเรียน” “ลักษณะของหลักสูตรของโรงเรียน” “ลักษณะของนักเรียน” “ปัจจัยทางการบริหารจัดการของโรงเรียน” และ “ผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย” เป็นพื้นฐาน ในการกำหนดทิศทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนที่มีความสอดคล้องกัน ทั้งในแนวคิดทฤษฎี องค์ประกอบต่าง ๆ ของการจัดทำหลักสูตรและความเป็นไปได้จริงในทางปฏิบัติ

จากนั้น โรงเรียนควรดำเนินการในเรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย” คู่ขนานกับ “การวางแผนการบริหารจัดการภายในโรงเรียน” โดยมีลำดับขั้นสำคัญของแต่ละด้าน ดังนี้

การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โรงเรียนควรกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรซึ่งได้แก่

๑. จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (หรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์) สำหรับนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ โรงเรียนควรพิจารณาพื้นฐานทางภาษา วัฒนธรรม ความต้องการ และความสนใจของนักเรียนในโรงเรียนของตน ร่วมกับปัจจัยด้านวิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยมของโรงเรียน หลักการพื้นฐานของหลักสูตรที่โรงเรียนใช้ ตลอดจนบริบทของโรงเรียน เพื่อให้จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ คุณภาพหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

๒. โครงสร้างเวลาเรียน รวมถึงการเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นสื่อทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การเรียนแบบบูรณาการ และการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน รวมทั้งการเรียนการสอน วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย แบ่งออกเป็นระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ

โรงเรียนควรกำหนดให้ชัดเจนว่านักเรียนจะได้รับโอกาสการเรียนรู้และพัฒนาให้เกิดความรู้ ความสามารถและเจตคติที่เหมาะสมต่อภาษาไทยผ่านกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละปีการศึกษา ทั้งนี้การเรียนรู้ดังกล่าวสามารถเกิดขึ้นผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น

- การเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น วิชาภาษาไทย วิชาวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย เป็นต้น
- การบูรณาการสาระภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในวิชาอื่น เช่น หัวข้อ “Thai house” ในวิชา Design and Technology หัวข้อ “Khon” “Shadow puppet” ในวิชา Dance และการนำเรื่องสั้นหรือบางส่วนของนิยายไทยที่ได้รับรางวัลซีไรท์ที่แปลเป็นภาษาอังกฤษมาใช้เรียนในวิชา English เป็นต้น
- กิจกรรมเสริมหลักสูตรนอกเวลาเรียน (Extra-Curricular Activities) ระหว่างพักเที่ยง ก่อนและหลังเวลาเรียน เช่น Thai dance club หรือ Thai music club เป็นต้น
- กิจกรรมพิเศษซึ่งจัดในโรงเรียน เช่น การเชิญนักเขียนหรือนักอนุรักษ์ธรรมชาติของไทย ร่วมสนทนากับนักเรียน หรือจัดอบรมให้แก่นักเรียน เป็นต้น
- กิจกรรมพิเศษภายนอกโรงเรียน เช่น การจัดทัศนศึกษาซึ่งอาจจัดแยกเฉพาะวิชาภาษาไทย และวัฒนธรรมไทย เช่น การเยี่ยมชมรัฐสภา พิพิธภัณฑ์การเกษตรเฉลิมพระเกียรติ การร่วมกิจกรรมงานบุญของวัดหรือพิธีทางศาสนาของศาสนสถานต่าง ๆ ใกล้เคียงโรงเรียน เป็นต้น หรือเรียนรู้แบบบูรณาการภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยร่วมกับวิชาอื่น เช่น การไปทัศนศึกษา ณ จังหวัดกาญจนบุรี เยี่ยมชมช่องเขาขาด พิพิธภัณฑ์และสุสานของทหารที่เสียชีวิตในสงครามโลก ครั้งที่สอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาประวัติศาสตร์ไทย เป็นต้น
- กิจกรรมวัฒนธรรมไทยภายในโรงเรียน เช่น เทศกาลลอยกระทง เทศกาลสงกรานต์ พิธีไหว้ครูหรือกิจกรรมวันครู เป็นต้น
- กิจกรรมภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่สอดแทรกในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น การแสดงดนตรีไทย รำไทย หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรมไทยต่าง ๆ เช่น กิจกรรมทำอาหารไทย ในงานวันสากล (International Day) การส่งเสริมการอ่านภาษาไทยในช่วงสัปดาห์หนังสือ (Book Week) การส่งเสริมกิจกรรมการเขียนตัวเลขไทยในวันคณิตศาสตร์ (Maths Day) เป็นต้น
- กิจกรรมเสริมหลักสูตรระหว่างปิดภาคเรียน เช่น ค่ายฤดูร้อน (Thai summer camp) หรือกิจกรรมภาษาไทยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในโปรแกรมฤดูร้อน (Summer camp programme) เป็นต้น
- กิจกรรมอื่น ๆ ในโอกาสต่าง ๆ ตามที่โรงเรียนเลือกให้เหมาะสมกับบริบทของตนเอง

๓. สารการเรียนรู้ โรงเรียนอาจพิจารณาเลือกสาระการเรียนรู้ตามแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ฉบับนี้ ซึ่งได้นำเสนอในรูปแบบมาตรฐานและคำอธิบาย ระดับความสามารถ โดยมาตรฐานแต่ละด้านแบ่งเป็น ๔ ระดับ ซึ่งแต่ละระดับประกอบด้วยคำอธิบายระดับความสามารถ ซึ่งประกอบด้วยความรู้ ทักษะ การนำไปใช้ และเจตคติที่เน้นผลงานหรือผลการกระทำที่ปรากฏหลังจากเกิดการเรียนรู้ ในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงความจริงที่สอดคล้องกับระดับที่แท้จริงของนักเรียนแต่ละกลุ่มในโรงเรียน เพื่อให้ครูพัฒนานักเรียนไปจนถึงระดับที่สามารถใช้ภาษาไทยได้ในสถานการณ์จริงและเพื่ออำนวยความสะดวกในการนำไปใช้ จัดการเรียนการสอน “คำอธิบายระดับความสามารถ” จึงแยกย่อยเป็น “ความคิดรวบยอด” และ “คำอธิบาย ระดับความสามารถย่อย” ซึ่งแจกแจงเป็นระดับย่อยเพื่อนำไปพัฒนานักเรียนในแต่ละชั้นปี

อย่างไรก็ตาม โรงเรียนสามารถปรับเปลี่ยนหรือกำหนดสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมที่เหมาะสมสำหรับ ความต้องการเฉพาะของนักเรียนแต่ละกลุ่มในโรงเรียนตนเอง

ข้อควรระวัง

โรงเรียนควรมีข้อความในหลักสูตรเพื่อชี้แจงและย้ำแก่ครูผู้สอนให้เห็นความสำคัญของการคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน เช่น

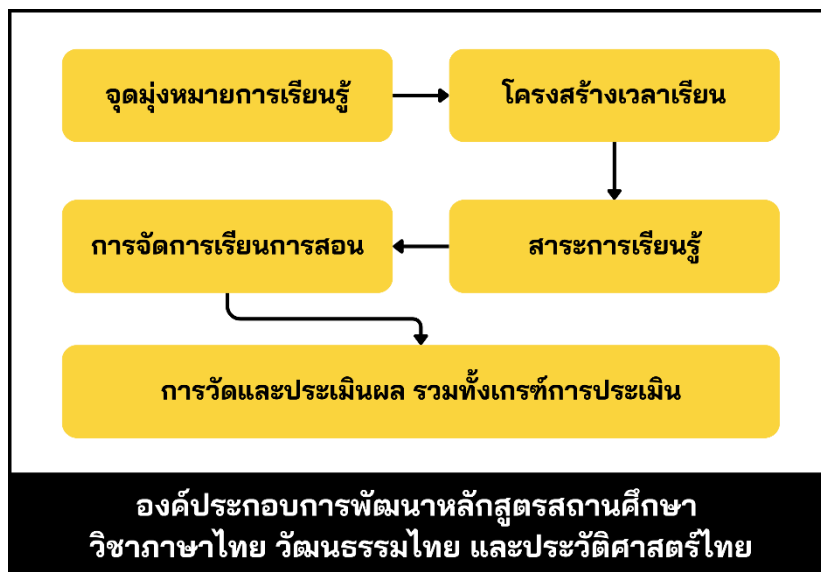
สารการเรียนรู้สำหรับนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนเป็นสารการเรียนรู้กลางหรือระดับ โดยเฉลี่ย เพื่อให้ทราบถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยที่คาดหวังต่อนักเรียนในโรงเรียน โดยรวม แต่ครูจะต้องเลือกระดับของ “คำอธิบายระดับความสามารถ” และ “คำอธิบายระดับ ความสามารถย่อย” ที่สอดคล้องกับระดับความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่มีความต้องการ และ/หรือพื้นฐานและประสบการณ์ทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยต่างจากนักเรียนส่วนใหญ่

๔. การจัดการเรียนการสอน สำหรับนักเรียนไทยต้องกำหนดให้ครอบคลุมสำหรับนักเรียนที่มีอายุ ตั้งแต่ ๒ ปีขึ้นไป จนจบการศึกษาชั้นสูงสุดของโรงเรียน สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ ต้องครอบคลุม สำหรับนักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ ๒ ปีขึ้นไปจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้น Year 9 หรือ Grade 8) โดยวางแผน ให้เอื้อต่อการบริหารจัดการ การจัดการเรียน การสอนสำหรับนักเรียนที่มีสมรรถนะทางภาษาที่แตกต่างกัน ทั้งนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ

วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ควรใช้แนวทางการจัดการเรียนการสอน ที่สะท้อนวิสัยทัศน์และพันธกิจของโรงเรียน เช่น การเน้นการคิดวิเคราะห์ (critical thinking) ผ่านการวิเคราะห์ เทคนิควิธีนำเสนอของโปสเตอร์โฆษณาหรือข่าว การส่งเสริมความเป็นพลเมืองโลก (global citizen) ผ่านบทอ่าน เกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่กำลังมีผลทั่วโลก การรับฟังความเห็นและนำความเห็นของนักเรียน (student voice / choice / advocacy) มาใช้ในการวางแผนเนื้อหา กิจกรรมและสื่อ ผ่านการเขียนเสนอแนะการปรับปรุง รายการอาหารของโรงเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้แผนและการดำเนินการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ยังควรเป็นไปในทางเดียวกับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรของโรงเรียน เพื่อให้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาของโรงเรียนอย่างแท้จริง เช่น การวางแผนและจัดทำ สื่อที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีพื้นฐานและระดับความแตกต่างกัน (Differentiated Instruction) การเน้น ให้นักเรียนเรียนรู้กระบวนการคิดและการทำงานผ่านการทำโครงการ (Project-Based Learning) เช่น การศึกษาค้นคว้าและนำเสนอรายงานหัวข้อ “ขนมไทยในสมัยอยุธยา” หรือ “ปัญหาน้ำท่วมในกรุงเทพฯ” เป็นต้น

๕. การวัดและประเมินผล รวมทั้งเกณฑ์การประเมิน โรงเรียนควรกำหนดระบบและเครื่องมือ ประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนให้สอดคล้องกับนโยบายของโรงเรียน และตอบสนองวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามคำอธิบายระดับความสามารถและคำอธิบายระดับความสมารถย่อยที่โรงเรียนกำหนด โดยประเมินผล การเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายและเป็นระบบอย่างสม่ำเสมอ เก็บหลักฐานการเรียนรู้โดยเฉพาะผลงาน ของนักเรียนเพื่อติดตามการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยมีเกณฑ์การประเมินผล วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยให้สอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินผลในรายวิชาอื่น ๆ ของโรงเรียน

การวางแผนการบริหารจัดการหลักสูตร

ควบคู่ไปกับการสร้างหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โรงเรียนควรพิจารณาปัจจัยทั้งห้าด้านที่ได้กล่าวถึงข้างต้นร่วมกับแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งได้แนะนำไว้ในเอกสารฉบับนี้ เพื่อกำหนดทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยของโรงเรียนที่สอดคล้องกันทั้งในแนวคิดทฤษฎี และความเป็นไปได้จริง ในทางปฏิบัติของโรงเรียน

การวางแผนการบริหารจัดการหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย				
วิสัยทัศน์ พันธกิจ ค่านิยม เป้าหมาย การจัดการศึกษา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน	ลักษณะของหลักสูตร - หลักสูตรกลางของประเทศ - หลักสูตรลิขสิทธิ์ - หลักสูตรที่โรงเรียนจัดทำขึ้นเอง	ลักษณะของนักเรียน - สัญชาติ - ช่วงวัย - ความสามารถ	ปัจจัยทางการบริหารจัดการของโรงเรียน - จำนวนครูและห้องเรียน วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย - การกำหนดรายวิชา - การพัฒนาครู	ผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย - ตำแหน่ง - ความรู้ - ความเข้าใจ - ประสบการณ์

- **วิสัยทัศน์ พันธกิจ และค่านิยม** เป้าหมายการจัดการการศึกษา และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของโรงเรียน องค์ประกอบทั้งหมดของหลักสูตร และการบริหารจัดการวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จะต้องสอดคล้องกับความเชื่อและจุดเน้นดังกล่าว เช่น โรงเรียนที่มีพันธกิจในการพัฒนานักเรียนให้เป็นนักคิด นักปฏิบัติที่มีความสามารถสูง ควรจัดโอกาสและกิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกคิดและลงมือปฏิบัติจริงอย่างสม่ำเสมอด้วยเช่นเดียวกัน เป็นต้น
- **ลักษณะของหลักสูตรของโรงเรียน** เนื่องจากหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติมีหลากหลายรูปแบบ อาทิ หลักสูตรแห่งชาติของประเทศอังกฤษ หลักสูตรอเมริกันที่อิงมาตรฐานชาติ (Common Core Standards) หรือมาตรฐานของมลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา หลักสูตรที่นำมาจากประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐฝรั่งเศส สมาพันธรัฐสวิส สาธารณรัฐฟินแลนด์ ฯลฯ หลักสูตรลิขสิทธิ์ เช่น หลักสูตร *International Baccalaureate* ที่กำหนดโครงสร้างการจัดการเรียนการสอนที่ตายตัวตามที่หลักสูตรแม่บทกำหนดให้ ฯลฯ ดังนั้นวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ต้องสอดคล้องเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรโรงเรียน เช่น โรงเรียนที่มีหลักสูตรมีลักษณะเป็นรายวิชานับบูรณาการระหว่างวิชา ควรจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นวิชาหนึ่งในการเรียนการสอนปกติ โดยมีการบูรณาการร่วมกับวิชาอื่นตามความเหมาะสม เป็นต้น

- **ลักษณะของนักเรียน** เนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันมาก เช่น บางโรงเรียนนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ บางโรงเรียนนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวไทย หรือบางโรงเรียนมีเฉพาะนักเรียนระดับก่อนประถมศึกษาเท่านั้น ขณะที่บางโรงเรียนมีนักเรียนหลายระดับตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อีกทั้งบางโรงเรียนมีนักเรียนที่มาจากหลากหลายประเทศ หลากหลายวัฒนธรรม ขณะที่บางโรงเรียนมีนักเรียนส่วนใหญ่มาจากประเทศใดประเทศหนึ่งเท่านั้น เช่น สหพันธรัฐรัสเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นต้น โรงเรียนจึงต้องจัดทำหลักสูตรเพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนในโรงเรียนของตน เช่น โรงเรียนที่มีนักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวไทย ซึ่งมีพื้นฐานทางภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสูง ควรกำหนดคำอธิบายระดับความสามารถสำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่มอายุให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียน เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนสามารถพัฒนาภาษาไทยของตนได้สูงสุดตามศักยภาพที่แท้จริงของตน ขณะที่โรงเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ และนักเรียนชาวไทยที่เติบโตในต่างประเทศ ควรกำหนดคำอธิบายระดับความสามารถที่แน่ใจได้ว่านักเรียนจะสามารถบรรลุผลประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ เป็นต้น
- **ปัจจัยทางการบริหารจัดการของโรงเรียน** โรงเรียนนานาชาติแต่ละแห่งมีความต้องการและความพร้อมแตกต่างกันไป จึงควรวางแผนการบริหารจัดการวิชาภาษาไทยโดยคำนึงถึงบริบทและความต้องการเฉพาะของโรงเรียนตนเอง เช่น
 - **จำนวนครูและห้องเรียน** ควรวางแผนตารางสอนของครูและตารางเรียนของนักเรียนให้สอดคล้องกับทรัพยากรของโรงเรียน เช่น โรงเรียนที่มีนักเรียนจำนวนมาก มีครูและห้องเรียนเพียงพอ อาจจัดให้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย แยกเรียนคนละห้องกับนักเรียนชาวต่างชาติในเวลาเดียวกัน ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กมีครูวิชาภาษาไทยเพียง ๑ คน และห้องเรียนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เพียงห้องเดียว อาจจัดตารางสอนให้นักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศเรียนเวลาเดียวกันในห้องเรียนเดียวกัน หรือแยกเรียนในห้องเรียนเดิมแต่ต่างเวลากัน เป็นต้น
 - **การจัดเป็นรายวิชาและกำหนดจำนวนคาบเรียน** เช่น
 - ◆ กำหนดให้รายวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย อยู่ในโครงสร้างหลักสูตร ในหมวดภาษาที่บังคับเรียนสำหรับนักเรียนทุกคน ทั้งนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ โดยกำหนดจำนวนคาบเรียนต่อสัปดาห์และเวลาเรียนแต่ละคาบหรือเวลาเรียนรวมต่อปีการศึกษาอย่างชัดเจน โดยนักเรียนชาวไทยและชาวต่างประเทศอาจกำหนดให้เหมือนกันหรือต่างกันขึ้นอยู่กับการบริหารหลักสูตรของแต่ละโรงเรียน

- ◆ กำหนดให้รายวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย อยู่ในโครงสร้างหลักสูตรในหมวดวิชาเลือก โดยอยู่ในกลุ่มเดียวกับวิชาภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ที่โรงเรียนจัดสอน ทั้งนี้โรงเรียนอาจกำหนดวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้เป็นวิชาบังคับเลือก สำหรับนักเรียนชาวไทย ส่วนนักเรียนชาวต่างประเทศนั้นสามารถเลือกเรียนวิชาภาษาต่างประเทศหรือวิชาเลือกในหมวดอื่น ๆ ตามที่โรงเรียนกำหนดในโครงสร้างหลักสูตร อย่างไรก็ตามโรงเรียนควรมีการกำหนดจำนวนคาบเรียนต่อสัปดาห์และเวลาเรียนแต่ละคาบ หรือเวลาเรียนรวมต่อปีการศึกษาอย่างชัดเจน และหน่วยกิต (สำหรับหลักสูตรที่กำหนดหน่วยกิตเป็นระดับการให้คะแนนในการประเมินผล)
- ◆ กำหนดเวลาเรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนให้อยู่ในโครงสร้างหลักสูตรอย่างชัดเจน อาจเป็นกิจกรรมการเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย นอกตารางเรียน (ECA) หรือกิจกรรมเสริมที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เช่น ชมรมดนตรีไทย ชมรมรำไทย กิจกรรมทางวัฒนธรรมไทยในโอกาสและเทศกาลต่าง ๆ อาทิ พิธีไหว้ครู สงกรานต์ ลอยกระทง ฯลฯ การจัดวันหรือสัปดาห์ไทย หรือรวมกับวันหรือสัปดาห์นานาชาติตามที่โรงเรียนจัดเป็นประจำทุกปี และกิจกรรมเกี่ยวกับการเทิดทูนพระมหากษัตริย์ หรือพระบรมวงศานุวงศ์ หรือการจัดทัศนศึกษาเพื่อเรียนรู้เรื่องประวัติศาสตร์ไทย ศิลปะไทย ตลอดจนวิถีไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่น ฯลฯ ทั้งนี้ ควรกำหนดเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้นอกห้องเรียนอย่างเด่นชัด และให้รวมอยู่ในโครงสร้างหลักสูตรในหมวดกิจกรรมเสริมผู้เรียนหรือเสริมการเรียนรู้
- **การพัฒนาครู** โรงเรียนควรวางแผนให้ครูวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยได้รับการพัฒนาวิชาชีพครู ในแนวทางเดียวกับที่จะจัดให้แก่ครูวิชาอื่นโดยให้เข้าร่วมกิจกรรมการอบรม พัฒนาวิชาชีพรูปแบบต่าง ๆ ของโรงเรียน ตลอดจนการรับการอบรมพัฒนาภายนอกโรงเรียน เช่น โรงเรียนที่มีการพัฒนาครูแบบชุมชนการพัฒนาวิชาชีพ (Professional Learning Community - PLC) จัดให้ครูเข้าร่วมกิจกรรม PLC ของโรงเรียน โดยอาจเลือกตามความสนใจเพื่อให้ครูได้เรียนรู้ พัฒนาในด้านต่าง ๆ ร่วมกับครูแผนกวิชาอื่น เช่น เข้ากลุ่มการพัฒนาเครื่องมือประเมินผลและติดตามผลการเรียนรู้ (assessment and tracking) กลุ่มการพัฒนาแบบยั่งยืน (sustainability development) เป็นต้น และนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในแผนกวิชาภาษาไทยของตนต่อไป)

- **ผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษา** โรงเรียนแต่ละแห่งมีนโยบายและวิธีการมอบหมาย ความรับผิดชอบในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาต่างกัน ดังนั้นการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และการวางแผนการบริหารจัดการวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงควรสอดคล้องกับนโยบายและสภาพความพร้อมของแต่ละโรงเรียนด้วย เช่น หากผู้จัดทำ หลักสูตรมีความรู้และประสบการณ์ด้านหลักสูตรและการสอนวิชาภาษาไทยในระดับสูง รวมทั้งโรงเรียนมีหลักสูตรวิชาภาษาไทยซึ่งได้รับการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมออยู่แล้ว อาจใช้ เอกสารแนวทางฯ เป็นเครื่องมือในการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรของตนเอง ในขณะที่ บางโรงเรียนผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ยังมีประสบการณ์จำกัดในเรื่องนี้ อาจใช้เอกสารแนวทางฯ นี้ เป็นหลักในการจัดทำหลักสูตร สถานศึกษาของโรงเรียนตนเอง ทั้งนี้เมื่อได้รับประสบการณ์จากการดำเนินงานด้านหลักสูตร อย่างเพียงพอแล้ว จึงควรดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อ ความต้องการเฉพาะของสถานศึกษาต่อไป

หลักการจัดการเรียนการสอน

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับ โรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ เป็นกรอบแนวทางที่พัฒนาขึ้นสำหรับใช้ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งมีการจัด การศึกษาโดยใช้หลักสูตรประเทศต่าง ๆ และ/หรือองค์กรต่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับระดับนานาชาติ หลักการ จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงเป็นหลักการกลางที่กำหนด ตรงกันระหว่างแนวทางการจัดการเรียนการสอนดังกล่าว ซึ่งแต่ละโรงเรียนสามารถนำหลักการที่เสนอแนะ ดังกล่าวต่อไปนี้ประยุกต์ใช้ร่วมกับหลักการจัดการเรียนการสอนเฉพาะของตน เพื่อให้สอดคล้องกับปรัชญา แนวคิด และนโยบายของโรงเรียน

๑. การเป็นเจ้าของการเรียนรู้ การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองซึ่งนำไปสู่การผลิตและนำเสนอ ผลงานอย่างภาคภูมิใจ (Constructive / Active Learning / Engagement / Practical / Hands On / Success / Self-esteem / Deep Learning) เนื่องจากการเรียนรู้เกิดขึ้นในสมองของผู้เรียนและอาจไม่เท่ากับสิ่งที่ครู สอนเสมอไป นักเรียนจึงต้องได้รับโอกาสกระตุ้น (Stimulating) และช่วยเหลือ (Scaffolding) ในการลงมือทำงาน การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้สมองสามารถประมวลและสร้างองค์ความรู้ของตนจากข้อมูลที่ได้รับ (Constructive Learning) และทำงานอย่างจริงจังเพื่อผลิตผลงานซึ่งอาจเป็นสื่อประสมหรือแสดงออก ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) การเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง (Learning by Doing) หรือการเรียนรู้แบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) ที่แสดงถึงเจตคติ ทางบวก และความรู้ความสามารถในวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ทั้งนี้ นักเรียน จำเป็นต้องได้ทำงานในระดับที่ตรงกับความสามารถของตน จึงจะสามารถเข้าใจและสร้างองค์ความรู้ ของตนเองได้อย่างแท้จริง แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงต้องมีการสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individualization / Self-paced Learning / Differentiation) การได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาความเป็นอยู่ที่แท้จริงจากสื่อจริง

และการได้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ทำให้สิ่งที่เรียนรู้มีความหมาย ส่งผลให้เข้าใจได้ง่ายและจดจำได้นาน (meaningful learning) และเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ ซึ่งต้องประยุกต์ใช้ความสามารถในการใช้ภาษากับบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ที่หลากหลาย และในบริบทที่แตกต่างกัน เห็นประโยชน์ เกิดความภาคภูมิใจและผูกพันกับชุมชนระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และความรู้สึกร่วมกันในระดับโลก (Task-based / Work-based / Phenomenon-based / Situated Learning / Resource-based Learning/ Community-based Learning / Authentic Learning / Project-based Learning / Resource-based Learning/ Community-based Learning / Experiential learning / Authentic Learning) ทั้งนี้ โดยการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับวัย พื้นฐาน ความพร้อมและความต้องการจำเป็นของนักเรียนแต่ละโรงเรียน รวมทั้งนักเรียนแต่ละคน โดยในระดับก่อนประถมศึกษาและระดับประถมศึกษาควรเน้นการเรียนรู้ผ่านการเล่น (Play-Based Learning) และการใช้ประสาทสัมผัสหลายทาง (Multi-sensory Learning) เป็นต้น

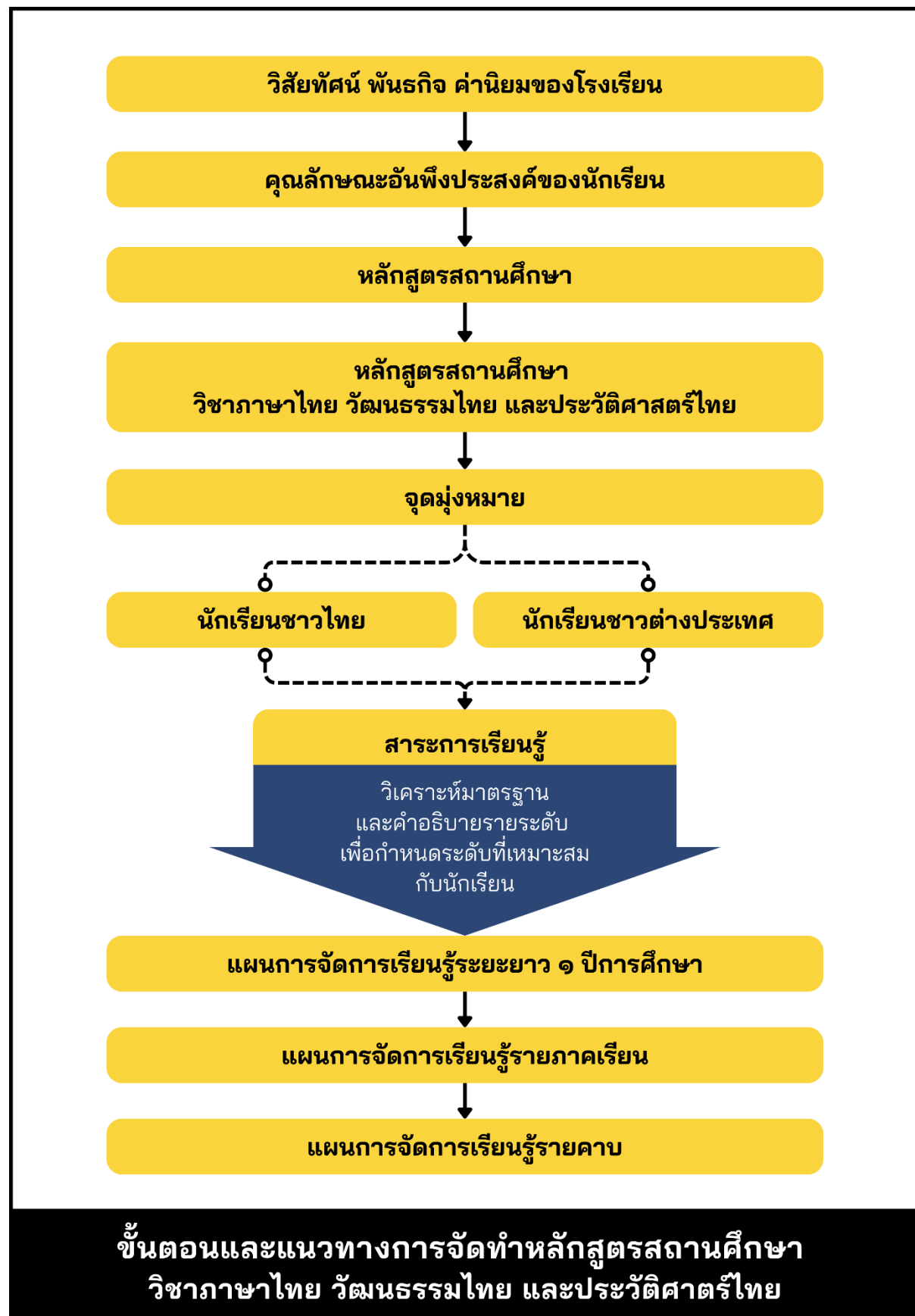
๒. การมีคุณภาพชีวิตที่ดี (Wellbeing) และการเป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของชุมชนและประเทศ
ของตนตลอดจนการเป็นพลเมืองโลก (Local Community / Citizenship / Global Citizen) การจัดการศึกษาต้องมุ่งให้นักเรียนได้มีชีวิตส่วนบุคคลที่มีคุณภาพ มีสุขภาวะที่ดี (Wellbeing) ได้รับความคุ้มครอง ให้ความปลอดภัยทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม (child protection / safeguarding) มีความเท่าทันในความเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้น เช่น การรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy) และมีความพร้อมสำหรับชีวิตในอนาคต ขณะเดียวกันก็มีหน้าที่สร้างทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพเป็นสมาชิกที่พัฒนาสังคมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ (Citizenship) และระดับโลก (Global Citizen) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงต้องคำนึงถึงสุขภาวะของนักเรียนระหว่างเรียนไปพร้อมกับการปลูกฝังให้นักเรียนเกิดความตระหนักและมีจิตสำนึกต่อสังคมในท้องถิ่น ประเทศชาติ และโลก ผ่านการคัดสรรเนื้อหา ออกแบบกิจกรรม สื่อและการประเมินผล การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนและการทำกิจกรรมทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยต่าง ๆ

๓. การพัฒนาแบบองค์รวม (Holistic Development / Integrated Learning / Interdisciplinary / Multidisciplinary / Transdisciplinary / Team teaching) การจัดการเรียนการสอนสาระภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จะต้องมุ่งพัฒนานักเรียนแบบองค์รวม คือ ส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้ในชีวิตจริงนักเรียนจะได้รับและจัดการกับข้อมูล สื่อสาร แสดงออก เล่น ทำงาน โดยอาศัยความรู้สาขาวิชาต่าง ๆ รวมเป็นเนื้อเดียวโดยไม่แยกออกจากกัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงควรสัมพันธ์ สอดคล้อง และกลมกลืนกับการจัดการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ (Interdisciplinary / Multidisciplinary / Transdisciplinary) ตลอดจนวิถีชีวิตในชุมชน โรงเรียน โดยอาจผ่านการสอนแบบบูรณาการสาระวิชาอื่นเข้าในวิชาภาษาไทย (Integrated Learning) และ/หรือการทำงานร่วมกันเป็นทีม (Team Teaching) ระหว่างครูวิชาภาษาไทยและครูวิชาอื่น ๆ เพื่อให้โรงเรียนสามารถพัฒนานักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การพัฒนาทักษะต่าง ๆ ในชั้นเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ควรมีความสัมพันธ์ สอดคล้อง ส่งเสริมกันและกัน โดยไม่แยกสอนรายทักษะแบบขาดจากกัน

๔. การพัฒนาความสามารถและนิสัยในการคิดขั้นสูง (Critical Thinking) และการศึกษาค้นคว้าเรียนรู้ด้วยตนเอง (Inquiry-based / Research-based / Independent Learning / Lifelong Learning) การคิดเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในทางกลับกัน ภาษาไทยก็เป็นเครื่องมือสำคัญในการคิด มีบทบาทสำคัญต่อการใช้ชีวิตในสังคมปัจจุบันและอนาคต ดังนั้น การเรียนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของโรงเรียนจึงควรสอดแทรกกระบวนการคิด รูปแบบต่าง ๆ ให้นักเรียนทำความเข้าใจ ใช้หลักภาษาไทย กลวิธีการฟัง-ดู ฟุด อ่าน เขียนภาษาไทยโดยเน้น การเข้าใจเหตุผล ที่มา ความสัมพันธ์ และแบบแผนแทนการท่องจำ (meaningful learning) และส่งเสริม การพัฒนาความสามารถในการคิดผ่านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยในกิจกรรมการเรียนรู้ ต่าง ๆ คู่ขนานกันไป ทั้งนี้โดยเลือกแนวคิด วิธีสอน เทคนิคและกิจกรรม สื่อที่ส่งเสริมการคิดต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนงานของโรงเรียน เช่น การฟังและการคิดอย่างลึกซึ้ง (Deep listening and Deep thinking) การสะท้อนคิด (Reflective thinking) กิจกรรมแห่งการคิดหรือการนำเสนอความคิดให้เห็นเป็นรูปธรรม (Visible Thinking Routines หรือ VTR) และการสังเกตการณ์ชั้นเรียนอย่างไม่เป็นทางการ (Walking-thrus) เป็นต้น

๕. สังคมพหุวัฒนธรรมและการให้คุณค่าความสำคัญแก่ทุกคนในโรงเรียน และการทำงานร่วมกันอย่างร่วมมือร่วมใจ (Multi-cultural society / Diversity / Equity / Inclusiveness / Belonging / Respect / Collaborative learning / Team work) โรงเรียนนานาชาติมีเอกลักษณ์ในเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรม เชื้อชาติ ศาสนา ตลอดจนพื้นฐานความสามารถในด้านต่าง ๆ ครูจึงควรเป็นแบบอย่างในการเห็นคุณค่า ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน และทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย อบอุ่น ปลอดภัย ผ่อนคลาย และเปิดรับความแตกต่างทางความคิด ตลอดจนเรียนรู้และได้รับประโยชน์ จากความแตกต่างในพื้นฐานที่มาจากสมาชิกในชุมชนโรงเรียน ด้วยเหตุที่นักเรียนในโรงเรียนนานาชาติเรียนรู้ และเติบโตในชุมชนโรงเรียนที่มีสมาชิกที่มาจากพื้นฐานที่หลากหลายดังกล่าวนี การจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย จึงควรให้ความสำคัญแก่การพัฒนาคุณสมบัติ ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น (Collaborative Learning) ให้แก่นักเรียนผ่านกิจกรรมกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ

๖. การใช้เทคโนโลยี (Technology / Digital literacy / AI) และวิทยาการการสอนจากผลการวิจัย ที่เป็นปัจจุบัน (Research-based / Brain-based learning) โรงเรียนควรให้ความสำคัญแก่การนำประโยชน์ จากผลการวิจัยที่เป็นปัจจุบัน โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้ตามหลักพื้นฐานสมอง (Brain-based learning หรือ BBL) การใช้เทคโนโลยีและวิทยาการด้านต่าง ๆ มาใช้เพื่อส่งเสริมให้การเรียนรู้ของนักเรียนประสบความสำเร็จ ได้เต็มตามศักยภาพ และตอบสนองความต้องการเป็นรายบุคคลได้เต็มที่ยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันนักเรียนควรได้รับ โอกาสที่จะเข้าถึงและฝึกใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เพื่อให้สามารถประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตในสังคม ที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ดังนั้นจึงควรมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในรูปแบบต่าง ๆ ในชั้นเรียน วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เพื่อฝึกนักเรียนให้สามารถใช้ภาษาไทยสื่อสารความรู้ ความคิดของตนผ่านเทคโนโลยีสื่อประสมต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โครงสร้างเวลาเรียน

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ได้กำหนดกรอบการบริหารและใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการกำหนดเวลาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย และ/หรือกิจกรรมส่งเสริมภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย (Co-Curricular & Extra-Curricular Activities) โดยแยกตามวัยของนักเรียนตั้งแต่อายุ ๒ ปีขึ้นไป จนจบการศึกษาตามหลักสูตรของโรงเรียน เนื่องจากการจัดระดับหรือชั้นในแต่ละโรงเรียนมีการกำหนดตามหลักสูตรต่างประเทศที่โรงเรียนนำมาใช้ สข. จึงได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศไว้ดังนี้

อายุ (ปี)	ระดับการศึกษา	ชั้น	เวลาเรียน (ชั่วโมง/ปี)	
			นักเรียนชาวไทย	นักเรียน ชาวต่างประเทศ
๒+	ก่อนประถมศึกษา	Pre-Kindergarten / Pre-Nursery	๒๐	๒๐
๓+		Kindergarten 1 / Nursery	๒๐	๒๐
๔+		Kindergarten 2 / Reception	๒๐	๒๐
๕+		Kindergarten 3	๒๐	๒๐
๕+	ประถมศึกษา	/ Year 1	๑๕๐	๓๐
๖+		Grade 1 / Year 2	๑๕๐	๓๐
๗+		Grade 2 / Year 3	๑๕๐	๓๐
๘+		Grade 3 / Year 4	๑๕๐	๓๐
๙+		Grade 4 / Year 5	๑๕๐	๓๐
๑๐+		Grade 5 / Year 6	๑๕๐	๓๐
๑๑+	มัธยมศึกษาตอนต้น	Grade 6 / Year 7	๑๕๐	๓๐
๑๒+		Grade 7 / Year 8	๑๕๐	๓๐
๑๓+		Grade 8 / Year 9	๑๕๐	๓๐
๑๔+	มัธยมศึกษาตอนปลาย	Grade 9 / Year 10	๑๕๐	หรือรวม ๔ ปี อย่างน้อย ๖๐๐ ชั่วโมง โรงเรียนสามารถ จัดการเรียนการสอน เป็นวิชาเลือก
๑๕+		Grade 10 / Year 11	๑๕๐	
๑๖+		Grade 11 / Year 12	๑๕๐	
๑๗+		Grade 12 / Year 13	๑๕๐	

ทั้งนี้ การจัดระดับการศึกษาให้พิจารณาให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาของหลักสูตรต่างประเทศที่โรงเรียนนำมาใช้ในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา จากตารางข้างต้นเป็นตัวอย่างการจัดระดับการศึกษาตามระบบการศึกษาประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา

ส่วนที่ ๓

ตัวอย่างหลักสูตรสถานศึกษา
วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในฐานะภาษาแม่หรือภาษาแรกสำหรับนักเรียนชาวไทย และในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมากทั้งในเรื่องจุดเน้น และความเข้มข้นของสาระ ซึ่งส่งผลต่อเทคนิควิธีสอน การจัดกิจกรรม ตลอดจนการวัด และประเมินประเมินผล ดังนั้นจึงนำเสนอแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทยวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม ดังนี้ แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย และแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ครูผู้จัดทำ และใช้หลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนแต่ละกลุ่ม

นักเรียนชาวไทย

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

เมื่อได้วางแผนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและการบริหารจัดการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ให้สอดคล้องกับปัจจัยต่าง ๆ ของโรงเรียนดังที่ได้ เสนอแนะข้างต้นแล้ว โรงเรียนก็สามารถกำหนดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย ที่เหมาะสมกับลักษณะความต้องการและพื้นฐาน ของนักเรียนชาวไทยในโรงเรียนนานาชาติ โดยมีข้อเสนอแนะดังนี้

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สามารถจัดทำในรูปของมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะ หรือในรูปแบบ อื่นที่สอดคล้องกับปรัชญา แนวคิด และหลักสูตรของโรงเรียน โดยปัจจุบันมีการพัฒนาหลักสูตรฐาน สมรรถนะ (Competency-based curriculum) ทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายแห่ง แต่หลักสูตร ของโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยส่วนใหญ่ยังไม่ใช้หลักสูตรฐานสมรรถนะแบบเต็มรูป โดยมักเป็น การนำแนวคิดสมรรถนะมาใช้ในแง่มุมต่าง ๆ ของตัวหลักสูตรและการใช้หลักสูตร กรอบแนวทางนี้จึงได้ นำเสนอสาระภาษาไทย โดยผสมผสานแนวคิด “การศึกษาแบบมาตรฐาน” ที่ใช้ในหลักสูตรแกนกลาง ของประเทศไทยโดยมีการกำหนด “มาตรฐานการศึกษาภาษาไทย” ซึ่งครูภาษาไทยจำนวนมาก มีความคุ้นเคยกับแนวคิดของการศึกษาอิงสมรรถนะ (Competency-referred Education) ซึ่งประกอบด้วย เจตคติ ความรู้ ทักษะและทักษะย่อย ตลอดจนการนำไปใช้ โดยเน้นผลงานหรือผลการกระทำที่ปรากฏ หลังจากเกิดการเรียนรู้ในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริง เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ครูผู้จัดทำ และใช้หลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ที่มีประสิทธิภาพ ในการจัดทำหลักสูตรและสอนภาษาไทยต่างกัน ได้ส่งเสริมนักเรียนให้มีความสามารถในการพัฒนาภาษาไทย ไปจนถึงระดับที่สามารถใช้ในสถานการณ์จริงได้

อนึ่ง เนื่องจากนักเรียนชาวไทยทุกคนต้องเรียนภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ในโรงเรียนนานาชาติ ดังนั้นสาระที่กำหนดให้เป็นตัวอย่างจึงมีสำหรับนักเรียนครบทุกช่วงอายุในระบบ โรงเรียน คือ อายุ ๒ - ๑๘ ปี อีกทั้งระดับความสามารถที่คาดหวังในการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ หรือภาษาแรก ยังให้ความสำคัญแก่การพัฒนาทักษะภาษาทั้งการฟัง-พูด-อ่าน-เขียนในระดับสูง เพื่อให้ เพียงพอต่อการศึกษาต่อ การทำงาน และการใช้ชีวิตในสังคมไทยได้อย่างมีคุณภาพ ตลอดจนยังมี สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ ในส่วนที่ ๓ ตัวอย่างหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย จึงไม่ลงรายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล ครูผู้สนใจศึกษารายละเอียดในเรื่องนี้สามารถอ่านเพิ่มเติมได้จากตัวอย่างหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ ซึ่งมีสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยน้อยกว่าและได้ให้คำแนะนำและตัวอย่างเกี่ยวกับการวางแผนการจัดการเรียนการสอน อย่างละเอียดไว้ให้แล้ว

๑. จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (คุณลักษณะที่พึงประสงค์)

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักเรียนโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อให้นักเรียนชาวไทยเป็นผู้มีความเป็นไทย ใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง เคารพ และยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตระหนักรู้ และสืบสานขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมของไทย มีความรับผิดชอบและตระหนักในหน้าที่พลเมืองไทย วิเคราะห์และเข้าใจในสถานการณ์ของประวัติศาสตร์ไทย จึงกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนดังนี้

- ๑) มีความเป็นไทย มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ มีความภาคภูมิใจ และปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมของไทยและมีเจตคติที่จะสืบสานต่อไปในอนาคต
- ๒) มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการสื่อสารและใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการและสถานการณ์
- ๓) มีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีจิตสำนึกในหน้าที่ความเป็นพลเมืองไทย และพลเมืองโลก ยึดมั่นการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- ๔) มีจิตสำนึกที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย มีจิตสาธารณะที่จะทำประโยชน์ และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคมไทยและสังคมโลก
- ๕) มีวินัยและปฏิบัติตามหลักคำสอนทางศาสนาหรือหลักจริยธรรมที่ตนนับถือ อีกทั้งยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิต

๒. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย ประกอบด้วย ๒ ส่วน ดังนี้

- ๑) สาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- ๒) สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สำหรับนักเรียนชาวไทย

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย ที่จัดทำเป็นตัวอย่างให้นี้ กำหนดเป็นมาตรฐาน ซึ่งมาตรฐานภาษาไทยในที่นี้หมายถึง ความรู้ ทักษะ การนำไปใช้ และเจตคติในด้านต่าง ๆ ของภาษาไทย โดยเน้นผลงานหรือผลการกระทำที่ปรากฏหลังจากเกิดการเรียนรู้ในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริง

วิธีการเขียนมาตรฐานในกรอบแนวทางนี้เน้นให้ครูให้ความสำคัญกับประโยชน์ของทักษะภาษาไทย ในแต่ละด้าน และผลงานหรือผลการกระทำที่เน้นการนำความรู้ความเข้าใจและทักษะย่อยต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิตจริง หรือสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ดังนั้นจึงเริ่มจากพฤติกรรมหรือการกระทำที่ต้องการให้นักเรียน ได้แสดงโดยใช้ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่นำไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงความจริง

ตัวอย่างมาตรฐานภาษาไทยนี้ แบ่งเป็น ๓ มาตรฐานดังนี้

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

ในแต่ละมาตรฐานแบ่งออกเป็น ๔ ระดับที่สอดคล้องและครอบคลุมพัฒนาการทางภาษาไทย ระดับก่อนประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชาวไทย โดยแต่ละระดับใช้เวลาเฉลี่ย ๓ - ๔ ปี เพื่อให้สอดคล้องกับช่วงชั้นหรือระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติส่วนใหญ่ จึงแบ่งระดับ การศึกษาได้ดังนี้

ระดับ ๑ ก่อนประถมศึกษา

ระดับ ๒ ประถมศึกษา

ระดับ ๓ มัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับ ๔ มัธยมศึกษาตอนปลาย

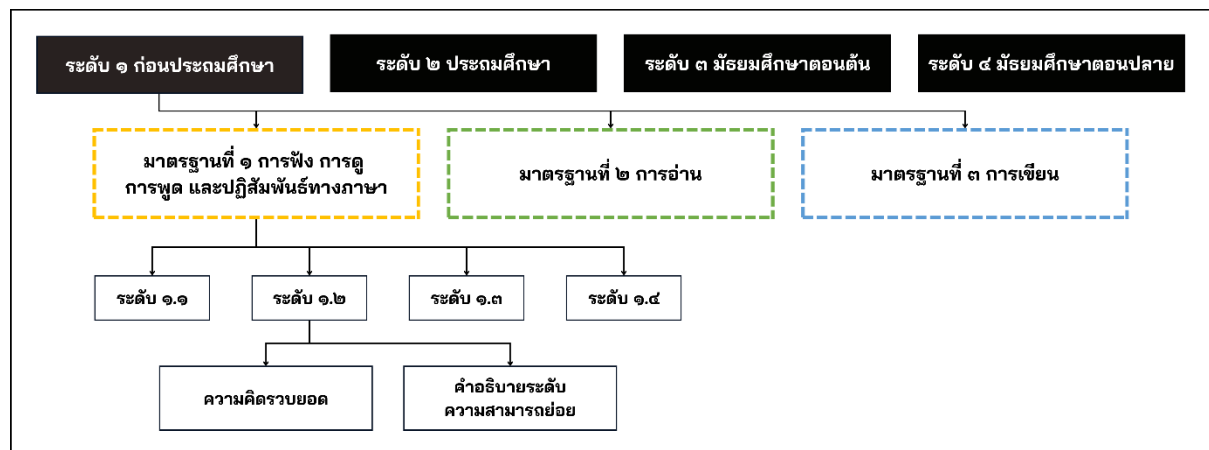
จากสมรรถนะดังกล่าวได้กำหนด “ความคิดรวบยอด” ที่สร้างให้นักเรียนได้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และนำไปสู่การลงข้อสรุปความคิดและหลักการที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง และทำให้ การเรียนรู้เกิดความหมายกับนักเรียน ความคิดรวบยอดนี้จึงเป็นความหมายหรือเจตนาเบื้องหลังการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้ครูมีความตระหนัก และมีทิศทางที่ถูกต้องในการวางแผนการจัดการเรียนรู้

จากความคิดรวบยอดซึ่งกำหนดทิศทางของการเรียนรู้ไปสู่ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ซึ่งระบุความสามารถย่อย ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่ช่วยให้นักเรียนค่อย ๆ พัฒนาไปแต่ละปี จนเกิดมาตรฐานที่เป็นผลรวมในที่สุด “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” จะช่วยให้ครูแน่ใจได้ว่านักเรียนได้เรียนรู้ มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติที่จำเป็นอย่างครบถ้วน ดังนั้นครูจึงสามารถกระจาย “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ในแต่ละชั้นปี เพื่อจัดการเรียนการสอนแต่ละภาคเรียนหรือแต่ละหน่วย เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อเรียนครบปีการศึกษาแล้ว นักเรียนจะได้เรียนรู้และเกิดคุณสมบัติที่พึงประสงค์ได้อย่างครบถ้วนของระดับย่อยนี้

โรงเรียนสามารถยืดหยุ่นการใช้เวลา และกำหนด “ความคิดรวบยอด” และ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนและนักเรียนของตน ที่สอดคล้องกับพัฒนาการโดยเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละชั้นปี

นอกจากนี้ เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีอัตราการเรียนรู้ไม่เท่ากัน ครูจึงต้องคำนึงว่า ในชั้นเรียนเดียวกันย่อมมีนักเรียนที่มีความสามารถและคุณสมบัติที่พึงประสงค์ในระดับย่อยที่ไม่เท่ากัน เช่น นักเรียนที่มีพัฒนาการทางภาษาเร็วหรือช้ากว่านักเรียนส่วนใหญ่ และนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาไทยช้ากว่านักเรียนในวัยเดียวกัน ครูจึงควรเลือกคำอธิบายระดับความสามารถย่อยที่สอดคล้องกับนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อนำมาตั้งเป็นวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับระดับที่แท้จริงของนักเรียนด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่าง “มาตรฐาน” ด้านต่าง ๆ แต่ละระดับ “คำอธิบายระดับความสามารถ” “ความคิดรวบยอด” และ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” แสดงไว้ในแผนภาพข้างล่างนี้

แผนภาพแสดงความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐาน คำอธิบายระดับความสามารถ
ความคิดรวบยอด และคำอธิบายระดับความสามารถย่อย

มาตรฐานภาษาไทย

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

ระดับ ๑ ก่อนประถมศึกษา	ได้รับประสบการณ์และความเข้าใจผ่านการฟัง-ดูสิ่งต่าง ๆ หรือเรื่องราวในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในขณะนั้น เชื่อมโยงกับกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ตนคุ้นเคยด้วยความสนใจ ร่วมกิจกรรมทางภาษาไทยอย่างเพลิดเพลินและตอบสนองได้อย่างถูกต้อง ถ่ายทอดความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และความรู้เกี่ยวกับสิ่งรอบตัว ประสบการณ์ในอดีต และคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต รวมทั้งเรื่องจากจินตนาการผ่านการพูด โดยมีสื่อประกอบและ/หรือมีผู้ใหญ่ช่วยถ่มนำ โดยใช้คำที่เป็นนามธรรมและประโยคชนิดต่าง ๆ อย่างหลากหลาย และมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่ตามมารยาทและกาลเทศะ
ระดับ ๒ ประถมศึกษา	ได้รับความรู้และความเพลิดเพลินผ่านการฟัง-ดูข้อมูลต่าง ๆ อย่างตั้งใจ คำนึงถึงความต้องการของผู้พูด โดยสามารถจับประเด็น สรุป วิเคราะห์ ตีความ คาดคะเนและโต้แย้งได้อย่างมีเหตุผล แยกแยะข้อเท็จจริงกับความคิดเห็น โดยใช้รูปแบบและคำศัพท์ต่าง ๆ ในภาษาไทยอย่างถูกต้องเหมาะสม และเริ่มใช้ราชาศัพท์ คำศัพท์เฉพาะทาง และประโยคชนิดต่าง ๆ และมีเนื้อหาซับซ้อน รวมถึงเข้าใจองค์ประกอบของการสื่อสารตั้งคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ วางแผนการทำงานจากคำสั่ง รวมถึงพูดสรุป แสดงความคิดเห็นโต้แย้ง คาดการณ์ด้วยเหตุผล นำเสนองานอย่างสร้างสรรค์ โดยเลือกใช้รูปแบบการพูด น้ำเสียง สื่อประกอบ เพื่อช่วยให้สารมีความหมายตรงตามวัตถุประสงค์และประเมินปรับปรุงการสื่อสารของตนเองอย่างต่อเนื่อง มีใจที่เปิดกว้างทางความคิด เคารพความคิดเห็นผู้อื่น รับผิดชอบในการสื่อสาร และมีมารยาทในการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ สามารถนำความรู้และทักษะเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารจริงในชีวิตประจำวันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
ระดับ ๓ มัธยมศึกษาตอนต้น	ได้รับความรู้และความบันเทิงผ่านการฟัง-ดูข้อมูลต่าง ๆ ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติและคำนึงถึงวัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาทกาลเทศะของการฟัง ชม และพูด โดยรู้เท่าทันเข้าใจและสื่อสารข้อมูลของนักเรียน วิเคราะห์สาระสำคัญของสื่อ ระบุวัตถุประสงค์ สาร น้ำเสียง และการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับการฟังและดูสื่อที่เข้าใจง่าย รวมถึงกลวิธีการพูดในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อการถ่ายทอดที่เหมาะสม จับใจความสำคัญ สรรวจรายละเอียดเพิ่มเติม ตั้งคำถาม ยกประเด็นจากปัญหา เชื่อมโยงกับบริบททางสังคม และศึกษาค้นคว้าเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อใช้ในการวางแผนการพูดโดยมีวัตถุประสงค์ชัดเจน ใช้ น้ำเสียงและวิธีการพูดให้เหมาะสมกับเนื้อหา และผู้ฟัง รู้เท่าทันสื่อ สื่อสารอย่างสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อข้อมูล และเคารพความแตกต่างของความคิดเห็น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์กึ่งทางการ เช่น การตั้งคำถามเชิงวิพากษ์ต่อข้อมูลในสื่อสังคม การนำเสนอความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลในที่ประชุม หรือการพูดถ่ายทอดเรื่องราวที่เข้าใจง่าย และนำเสนอใจเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมในสังคมอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
ระดับ ๔ มัธยมศึกษาตอนปลาย	พัฒนาตนและทำประโยชน์ผ่านการฟัง-ดูข้อมูลต่าง ๆ โดยให้เกียรติผู้ส่งสารและฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมีมารยาทและกาลเทศะในการฟัง ชม และพูด จับใจความสำคัญ วิเคราะห์และตีความข้อมูลจากสื่อหลากหลายประเภทและเนื้อหาซับซ้อนและแฝงนัย ตลอดจนเข้าใจวัตถุประสงค์ สาร มุมมอง น้ำเสียง และทัศนคติของผู้ส่งสาร พร้อมทั้งสามารถเปรียบเทียบความน่าเชื่อถือของข้อมูล และแยกแยะข้อเท็จจริง แนวคิด และความคิดเห็นอย่างมีวิจารณญาณ สะท้อนความคิด แสดงความคิดเห็นหรือโต้แย้งอย่างมีเหตุผลและอย่างสร้างสรรค์ ใช้ตัวอย่างที่ชัดเจน พร้อมวางแผนการพูดอย่างมีเป้าหมาย ใช้ น้ำเสียงและกลวิธีที่เหมาะสมกับรูปแบบการพูดให้ผู้ฟังเข้าใจและติดตามได้อย่างต่อเนื่อง มีใจที่เปิดกว้าง เคารพความคิดเห็นที่แตกต่าง มีความรับผิดชอบต่อสารที่สื่อและใส่ใจการสื่อสารอย่างมีจริยธรรม สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การพูดโน้มน้าวใจ การแสดงความคิดเห็นอย่างมีวิจารณญาณต่อข่าวสารหรือประเด็นสังคมระดับโลก และการเป็นผู้นำเสนอข้อมูลหรือแนวคิดอย่างชัดเจนในการสื่อสารกับผู้อื่นในชีวิตประจำวัน

มาตรฐานภาษาไทย

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

ระดับ ๑ ก่อนประถมศึกษา	แสดงถึงความตระหนักในการที่ตัวอักษรเป็นตัวแทนของเสียงพูดและร่วมอ่านคำ คำคล้องจอง และประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่พบในหนังสือนิทาน ป้าย สื่อประสม และสิ่งที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวัน อย่างกระตือรือร้น โดยใช้การจำทั้งคำ ความรู้เรื่องพยัญชนะและสระ ตลอดจนการใช้ภาพ โครงสร้าง ประโยค รูปประโยคซ้ำ ๆ (Repeated Pattern) การคาดเดาคำศัพท์ และบริบทของเรื่อง และตอบสนอง ด้วยการตอบคำถามที่ตรงไปตรงมา ร่วมเล่า พูด วาดภาพเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่อ่านและลำดับเหตุการณ์ อย่างสนุกสนาน
ระดับ ๒ ประถมศึกษา	ได้รับความรู้และความเพลิดเพลินผ่านการอ่านออกเสียงและอ่านเรื่องราวในหนังสือนิทาน วรรณกรรมสำหรับเด็ก ทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง ข่าว ข้อมูลความรู้ และบทอ่านทั่วไป ตลอดจน สื่อประสมต่าง ๆ และรู้เท่าทันสิ่งที่อ่านโดยใช้ประโยชน์จากความรู้หลักภาษาไทยเรื่องระบบเสียง คำ ประโยค ร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบริบท คำราชาศัพท์พื้นฐาน คำศัพท์เฉพาะทางที่พบบ่อย สำนวน คำพังเพย องค์ประกอบหลักของวรรณกรรม รวมทั้งใช้กลวิธีการอ่านโดยเฉพาะการคาดคะเน การอ้างอิง ในการสร้างความเข้าใจเนื้อหา ความคิดหลักและมุมมอง ตอบสนองต่อสิ่งที่อ่านด้วยการตอบคำถาม ที่มีลักษณะโดยนัย โดยการพูด เขียน หรือผลิตผลงานเพื่ออธิบายแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดอย่างมีเหตุผล หรือนำเสนอความคิดต่อสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้โดยอาจใช้ร่วมกับสื่อประสมต่าง ๆ อย่างมั่นใจและพอใจในผลงาน ของตนเอง
ระดับ ๓ มัธยมศึกษาตอนต้น	ได้รับความรู้และความบันเทิงผ่านการอ่านออกเสียง บทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เพื่อถ่ายทอดสาร ของผู้เขียน อ่านงานสารคดีและบันเทิงคดีซึ่งมีสาระและแก่นเรื่องซับซ้อนโดยใช้ประโยชน์จากความรู้ ด้านภาษา ไวยากรณ์ ภาพพจน์ องค์ประกอบของงานเขียนสารคดีและบันเทิงคดี ความหมายของคำ วลี ศัพท์ เฉพาะทางด้านวรรณกรรม อวัจนภาษา กลวิธีการอ่านเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการสร้างความเข้าใจ แนวคิดหลัก แนวคิดรอง ความจรรโลงใจ การยกระดับความคิดของตนเองและตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน โดยการวิเคราะห์ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง ใช้ทักษะการสืบค้นเพื่อต่อยอดและนำเสนอความรู้ ประเมินคุณค่าในด้านประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม นำแนวคิดที่ได้ไปสร้างสรรค์ผลงานโดยมักใช้ร่วมกับ สื่อประสมต่าง ๆ อย่างเห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง
ระดับ ๔ มัธยมศึกษาตอนปลาย	พัฒนาตนและทำประโยชน์ผ่านการอ่านงานเขียนสารคดีและบันเทิงคดีซึ่งมีคุณค่าทางวรรณกรรม และต่อสังคมส่วนรวม โดยใช้ความรู้ในด้านองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในงานเขียนสาร คดี และบันเทิงคดี เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวคิด ใจความสำคัญ แก่น วัตถุประสงค์ และโครงสร้าง ความหมายโดยตรงและโดยนัยที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงของผู้เขียน ไวยากรณ์ภาพพจน์ และกลวิธี ในการประพันธ์ เพื่อนำมาประเมินคุณค่าของงานเขียนในบริบทของตนและสังคมโลก คุณค่าของงานเขียน ในแง่ต่าง ๆ ทั้งคุณค่าด้านวรรณศิลป์ และคุณค่าด้านสังคม นำแนวคิดที่ได้มาสร้างสรรค์ผลงานในการสร้าง ความตระหนัก จรรโลงใจ จรรโลงสังคม ยกระดับจิตใจ และแรงบันดาลใจโดยใช้ข้อมูลที่เป็นวัจนภาษา และอวัจนภาษาในการนำเสนอ

มาตรฐานภาษาไทย

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

ระดับ ๑ ก่อนประถมศึกษา	บอกเล่าเรื่องราวใกล้ตัว ความรู้สึกนึกคิด และจินตนาการผ่านการเขียนคัดลอกคำ ภาพวาดประกอบ และประโยคง่าย ๆ โดยการใช้การจำคำที่คุ้นเคย ความรู้เกี่ยวกับเสียง รูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ โดยอาจมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือรวมทั้งทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนของตนด้วยวิธีต่าง ๆ อย่างสนุกสนาน
ระดับ ๒ ประถมศึกษา	นำเสนอความรู้ ความคิด และจินตนาการของตนผ่านงานเขียนสั้น ๆ ที่มีองค์ประกอบของงานเขียน โดยผ่านกระบวนการเขียนซึ่งใช้ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง คำ และประโยค กลวิธีและเทคนิควิธีการเขียนต่าง ๆ ประกอบกับการวางแผนการเขียนอย่างเป็นระบบ เพื่อผลิตชิ้นงานประเภทต่าง ๆ เช่น เขียนเล่าเรื่องเรียงความอย่างเป็นลำดับขั้นตอน เพื่อให้งานเขียนของตนเข้าใจได้ชัดเจน น่าสนใจ สร้างสรรค์ ปรับปรุงงานเขียนจากการประเมินงานเขียนของตนเองและผู้อื่น ทั้งนี้อาจเขียนด้วยลายมือ ซึ่งควรต้องถูกต้องตามอักขรวิธีหรือพิมพ์รวมทั้งใช้ภาพประกอบและสื่อประสมเพื่อสื่อสารความรู้สึกนึกคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
ระดับ ๓ มัธยมศึกษาตอนต้น	นำเสนอความรู้ ความคิด และจินตนาการของตนผ่านงานเขียนสร้างสรรค์อย่างเห็นคุณค่าและภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง ซึ่งอาจใช้อวัจนภาษาและสื่อประสมร่วมด้วย โดยผ่านกระบวนการเขียนอันประกอบด้วยเลือกหัวข้อและวางโครงสร้าง/โครงเรื่องตามประเภทงานเขียน สถานการณ์ วัตถุประสงค์ และกลุ่มผู้อ่าน การค้นคว้าและพยายามใช้ข้อมูลที่หลากหลายแหล่ง การถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนอย่างมีเหตุผลสนับสนุน ลำดับเรื่องต่อเนื่องและสื่อความหมายต่อผู้อ่าน การเลือกใช้คำศัพท์และเทคนิควิธีในการเขียนโวหารแบบต่าง ๆ การใช้หลักภาษาไทย โครงสร้างประโยค การใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในงานเขียนร้อยกรองอย่างง่าย การตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง และการผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ นำเสนอข้อเท็จจริง มีเหตุผลสมจริง น่าติดตาม
ระดับ ๔ มัธยมศึกษาตอนปลาย	นำเสนอความรู้ ความคิด และจินตนาการของตนผ่านงานเขียนที่สร้างความตระหนัก จรรโลงใจ จรรโลงสังคม ยกระดับจิตใจ และแรงบันดาลใจ โดยอาจใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาและสื่อประสมร่วมในการนำเสนอ โดยผ่านกระบวนการเขียนอันประกอบด้วยเลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียน/โครงเรื่อง การลำดับความคิดต่อเนื่องทั้งชิ้นงาน การสืบค้น สังเคราะห์ และอ้างอิงข้อมูลจากหลายแหล่งตามระบบการอ้างอิงสากล การผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ น่าสนใจ ประกอบกันเป็นย่อหน้าที่ดี มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดอย่างมีระบบ รู้จักวางแผน และเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอน การใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในงานเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ รวมทั้งกลอนเปล่าและการทบทวน มอง เห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียน นำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน

ระดับ ๑ ก่อนประถมศึกษา

มาตรฐานที่ ๑	การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
มาตรฐานที่ ๒	การอ่าน
มาตรฐานที่ ๓	การเขียน

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
๑. การฟังและการดูเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารกับผู้อื่น	๑. การฟังและการดูในสิ่งที่สนใจทำให้เกิดการเรียนรู้และเลือกที่จะใช้เสียงและคำพูดในการสื่อสารกับผู้อื่น	๑. การฟังและการดูในสิ่งที่สนใจทำให้เกิดการเรียนรู้และเลือกที่จะมีปฏิสัมพันธ์ ปฏิบัติตามหรือสื่อสารตอบได้อย่างถูกต้อง	๑. การฟังและการดูทำให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่สนใจคิดหาแนวทางตอบสนองต่อสื่อโดยใช้คำพูดได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาไทย
๒. คำพูดเป็นเครื่องมือการสื่อสารที่ช่วยให้คนเราเข้าใจกันและใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างราบรื่น	๒. คำพูดที่เรียบเรียงเป็นประโยคช่วยให้คนเราสื่อความรู้สึกนึกคิดได้ดีขึ้น	๒. คำพูดที่เรียบเรียงเป็นเรื่องราวช่วยให้คนเราเข้าใจและสามารถถ่ายทอดข้อมูลและความรู้สึกนึกคิดได้	๒. คำพูดที่เรียบเรียงเป็นเรื่องราวช่วยให้คนเราคิดย้อนถึงอดีตคาดคะเนอนาคตและจินตนาการเรื่องราวขึ้นใหม่ได้

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันในชั้นเรียนโดยการเลียนแบบและ/หรือการกระตุ้นจากผู้ใหญ่	- ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันในชั้นเรียนได้ด้วยตนเองเป็นประจำจนคุ้นเคยหรือยังคงต้องได้รับการกระตุ้นหรือช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันในชั้นเรียนได้ด้วยตนเองอย่างสม่ำเสมอจดจำลำดับขั้นของกิจกรรมที่มากกว่า ๒ ขั้นตอน^๑ได้ และทำได้โดยไม่ต้องอาศัยการกระตุ้นจากผู้ใหญ่	- ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันในชั้นเรียนได้ด้วยตนเองอย่างมั่นใจทำกิจกรรมที่มีหลายลำดับขั้นได้ถูกต้อง ควบคุมตนเองได้โดยไม่ต้องอาศัยการกระตุ้นจากผู้ใหญ่ และสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม
- แสดงความสนใจต่อการฟังนิทาน เพลง เกม และสื่อต่าง ๆ พร้อมตอบสนองด้วยการเลียนแบบท่าทาง ร้อง หรือเต้นตามการกระตุ้นจากผู้ใหญ่	- สนใจฟังและดูสื่อที่มีเรื่องราวง่าย ๆ ๑-๒ เหตุการณ์ และตอบสนองด้วยการเลียนแบบการพูดหรือท่าทางพร้อมพูดถึงสิ่งที่ฟัง/ดูได้	- เข้าใจสิ่งที่ฟังและดูเรื่องราวง่าย ๆ เชื่อมโยงกับกิจวัตรหรือประสบการณ์คุ้นเคย และได้อธิบายได้ถูกต้อง เช่น ทำกิจกรรมตามลำดับขั้นร่วมกับเพื่อน	- เข้าใจสิ่งที่ฟังและดูในสถานการณ์ที่หลากหลายสามารถโต้ตอบแสดงความคิดเห็นและแสดงออกอย่างมั่นใจและเหมาะสมกับบริบท

^๑ เช่น เดินไปหยิบดินสอแล้วมานั่งทำงานที่ได้

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- แสดงความสนใจ เข้าใจ และพยายาม ตอบสนองต่อคำพูด ภาษาไทย หรือการกระทำ ของผู้อื่นด้วยท่าทาง คำพูดสั้น ๆ การชี้ หรือหยิบสิ่งของที่กำลังพูดถึง และ/ หรือการทำตามคำสั่งง่าย ๆ เพียง ๑ ขั้นตอน รวมทั้งการเลียนแบบ การกระทำของผู้อื่น อย่างสนุกสนาน	- แสดงความสนใจ เข้าใจ และตอบสนองต่อ คำพูดภาษาไทย หรือการกระทำ ของผู้อื่นด้วยท่าทาง คำพูดสั้น ๆ การชี้ หรือหยิบสิ่งของที่กำลังพูดถึง และ/ หรือการทำตามคำสั่งง่าย ๆ เพียง ๑ ขั้นตอน รวมทั้งการเลียนแบบ การกระทำของผู้อื่น อย่างสนุกสนาน	- แสดงความสนใจ เข้าใจ และตอบสนองต่อ คำพูดภาษาไทย หรือการกระทำ ของผู้อื่นด้วยท่าทาง คำพูดสั้น ๆ การชี้ หรือหยิบสิ่งของที่กำลังพูดถึง และ/ หรือการทำตามคำสั่งง่าย ๆ ๑-๒ ขั้นตอน รวมทั้งการเลียนแบบ การกระทำของผู้อื่น อย่างสนุกสนาน	- แสดงความสนใจ และความเข้าใจ ต่อคำพูดภาษาไทย พร้อมทั้งตอบสนอง ต่อการกระทำของผู้อื่นด้วยท่าทาง คำพูดสั้น ๆ การปฏิบัติตามคำสั่งที่เริ่มมีรายละเอียด ๒ ขั้นตอน หรือการเลียนแบบ การกระทำของผู้อื่น อย่างสนุกสนาน
- ตอบสนองต่อคำถามสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และตอบสนอง ด้วยการพูดคำสั้น ๆ หรือแสดงการกระทำตามแบบ	- ตอบสนองต่อคำถามสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน และตอบสนอง ด้วยการพูดคำ หรือประโยคสั้น ๆ หรือแสดงการกระทำตามแบบ	- ตอบสนองต่อคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับ “ใคร” “ทำอะไร” “ที่ไหน” “เมื่อไร” ในสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ หรือที่ปรากฏในภาพนิทาน หรือสื่ออื่นที่ตนฟังหรือดู	- ตอบสนองต่อคำถามสั้น ๆ เกี่ยวกับ “ทำไม” “อย่างไร” หรือคาดว่าจะเกิดอะไรขึ้นในสิ่งที่กำลังกระทำอยู่ หรือที่ปรากฏในภาพนิทาน หรือสื่ออื่นที่ตนฟังหรือดู

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- แสดงความสนใจและตอบสนองต่อสื่อภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสำหรับเด็ก เช่น เพลง รูปภาพ หนังสือนิทานภาพ สื่อดิจิทัล	- แสดงความสนใจและตอบสนองต่อสื่อภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสำหรับเด็ก เช่น เพลง รูปภาพ หนังสือนิทานภาพ สื่อดิจิทัล	- แสดงความสนใจและตอบสนองต่อสื่อภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยสำหรับเด็กที่หลากหลาย	- แสดงความสนใจและตอบสนองต่อสื่อภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยที่มีเรื่องราวหลากหลาย เหตุการณ์ หรือมีความเป็นเหตุเป็นผลอย่างง่าย ๆ
		- เข้าใจท่าทางและการแสดงออกที่ตรงไปตรงมาของตัวละคร หรือบุคคลในสื่อ โดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของตนเอง	- เข้าใจท่าทางหรือการแสดงออกที่ตรงไปตรงมาของตัวละคร และลำดับเหตุการณ์ในสื่อ บอกเหตุผลของการกระทำนั้น ๆ เปรียบเทียบกับประสบการณ์ของตนเองหรือผู้อื่นได้ พร้อมให้เหตุผลง่าย ๆ ประกอบได้

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- พูดแสดงความรู้ ความคิดและความรู้สึก ด้วยคำสั้น ๆ ๑-๒ พยางค์ เพื่อสื่อสารความต้องการ โดยอาจพูดเอง พูดตามผู้ใหญ่ เพลง หรือสื่อที่ฟัง/ดู พร้อมใช้ท่าทาง ประกอบ	- พูดแสดงความรู้ ความคิด ประสบการณ์ และความรู้สึกด้วยคำ วลีหรือประโยคสั้น ๆ ได้ตรงตามบริบท บอกความต้องการ ปฏิเสธ หรือขอความช่วยเหลือ ด้วยคำพูดสั้น ๆ และพูดทวนคำ ที่ได้ยิน โดยอาจได้รับความช่วยเหลือ หรือชี้แนะจากผู้ใหญ่ หรือใช้ภาพ สิ่งของ หรือผลงานของตนเอง ประกอบการเล่าเรื่อง	- พูดแสดงความรู้ ประสบการณ์ ความคิดและความรู้สึก ด้วยคำ วลี และประโยคที่สมบูรณ์ ทั้งความเดียว และความรวม ที่เชื่อมด้วยคำง่าย ๆ เช่น “เพราะว่า” “และ” “กับ” “แต่” รวมถึงการปฏิเสธ โดยใช้คำว่า “ไม่” ต่อเนื่อง ๒-๓ ประโยค ด้วยตนเอง โดยอาจมีการใช้อุปกรณ์ หรือผลงาน ของตนเองประกอบ	- พูดแสดงความรู้ ประสบการณ์ ความคิดและความรู้สึก ด้วยคำ วลี และประโยคบอกเล่า คำถาม ปฏิเสธ คำสั่ง และขอร้องเพื่ออธิบาย หรือสื่อสารได้ อย่างชัดเจน ประกอบท่าทาง หรือการกระทำ ประกอบ เพื่อให้สื่อสารได้ ตามวัตถุประสงค์ ที่หลากหลาย
- เรียกชื่อคน สัตว์ หรือสิ่งของที่คุ้นเคย ในชีวิตประจำวัน หรือคำที่บอกความต้องการ	- เรียกชื่อคน สัตว์ และสิ่งของด้วยคำ ที่ใช้เป็นประจำ ในกิจวัตรประจำวัน เช่น “กิน” “นอน” “เล่น” โดยใช้ทั้ง คำนามและคำกริยา ร่วมกับคำชนิดอื่น	- ใช้คำศัพท์ ที่หลากหลาย และใช้คำหลายชนิด โดยใช้คำนาม คำกริยา และคำชนิดอื่น ได้มากขึ้น ทำให้ ประโยคสมบูรณ์ และมีรายละเอียด	- เริ่มใช้คำที่เป็น นามธรรม เช่น คำบอกความรู้สึก ความต้องการ เวลา สถานที่ หรือสิ่งที่ไม่ได้อยู่ตรงหน้า โดยเฉพาะสิ่งที่ อยู่ในจินตนาการ ของตนเอง

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
		- เริ่มพูดบอกเล่าสั้น ๆ เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน หรือสิ่งรอบตัว และประสบการณ์ โดยมีสื่อประกอบ และมีผู้ใหญ่ช่วยถามนำเพื่อให้เล่าได้ต่อเนื่อง และตรงประเด็น	- พูดบอกเล่าสั้น ๆ เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน หรือสิ่งรอบตัว และประสบการณ์ โดยใช้คูประกอบการเล่าที่เฉพาะเจาะจง ช่วยให้รายละเอียด มีสื่อประกอบ หรือมีผู้ใหญ่ช่วยถามนำบ้าง
		- เริ่มพูดเล่าเรื่องจากประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่ได้พบ หรือเรื่องที่ฟัง/อ่าน ร่วมกับครู ซึ่งมีลำดับเหตุการณ์ง่าย ๆ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง/ดู เช่น นิทาน กิจกรรม ฯลฯ	- พูดเล่าเรื่องจากประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ที่ได้พบ หรือเรื่องที่ฟัง/อ่าน ร่วมกับครู ซึ่งมีลำดับเหตุการณ์ง่าย ๆ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง/ดู เช่น นิทาน กิจกรรม ฯลฯ
		- เริ่มพูดบอกความคิดเห็น โดยอธิบาย หรือให้เหตุผลง่าย ๆ บรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน รวมทั้งบอกความรู้สึก หรืออารมณ์ที่ชัดเจน	- พูดบอกความคิดเห็น โดยอธิบาย หรือให้เหตุผลง่าย ๆ บรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน รวมทั้งบอกความรู้สึก หรืออารมณ์ที่ชัดเจน

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- สนุกกับการร่วมท่องคำคล้องจองหรือร้องเพลงเด็กสั้น ๆ ที่คุ้นเคยเป็นบางคำหรือบางท่อนพร้อมทำท่าทางประกอบเพลงโดยมีผู้ใหญ่ช่วยนำหรือกระตุ้น	- สนุกกับการร่วมท่องคำคล้องจองร้องเพลงเด็กบทอาขยานสั้น ๆ ที่คุ้นเคยได้มากขึ้นพร้อมทำท่าทางประกอบเพลงโดยมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือหรือกระตุ้น	- สนุกกับการนำเสนอให้ผู้อื่นฟัง/ดู ร้องเพลงท่องคำคล้องจองหรือแสดงท่าทางประกอบเพลง/นิทานโดยมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือหรือด้วยตนเองได้	- สนุกกับการนำเสนอให้ผู้อื่นฟัง/ดู ร้องเพลงท่องคำคล้องจองแสดงท่าทางประกอบเพลงและนิทานรวมถึงเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองอย่างมั่นใจ
		- ร้องเพลงเด็กสั้น ๆ ๒-๓ เพลงได้ด้วยตนเองพร้อมทำท่าทางประกอบเพลง	- ร้องเพลงเด็กได้หลายเพลงอย่างชัดถ้อยชัดคำและด้วยความมั่นใจ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- เริ่มรับรู้และตอบสนองต่อการทักทาย หรือการสื่อสารจากผู้อื่นด้วยคำง่าย ๆ เช่น สวัสดี ขอขอบคุณ ขอโทษได้เมื่อได้รับการชี้แนะ และเริ่มแสดงมารยาทไทย	- กล่าวทักทาย ขอขอบคุณ ขอโทษได้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และผู้ใหญ่โดยใช้คำสุภาพ พร้อมทั้งเริ่มใช้คำลงท้าย และเรียนรู้การขออนุญาตอย่างง่าย	- มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และผู้ใหญ่ได้คล่องขึ้น สามารถใช้คำพูดเพื่อทักทาย ขอขอบคุณ ขอโทษ ขออนุญาต ตอบรับ หรือปฏิเสธ ได้อย่างเหมาะสม สม่่าเสมอ และปฏิบัติตามมารยาทไทย เช่น การไหว้ และการใช้คำลงท้ายที่สุภาพ	- สื่อสารเรื่องที่สนใจ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือชักชวนเพื่อน เล่นได้ ใช้คำพูดสุภาพอย่าง เป็นธรรมชาติ ปฏิบัติตามมารยาท และกาลเทศะ ได้เหมาะสม ตามสถานการณ์
- แสดงความสนใจ และเริ่มเข้าร่วมกิจกรรมการอ่าน/ท่อง/ร้องเพลง/คำคล้องจอง โดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- เข้าร่วมกิจกรรมการอ่าน/ท่อง/ร้องเพลง/คำคล้องจอง อย่างเพลิดเพลิน โดยอาจได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- เข้าร่วมกิจกรรมการอ่าน/ท่อง/ร้องเพลง คำคล้องจอง อย่างเพลิดเพลิน	- เข้าร่วมกิจกรรมการอ่าน/ท่อง/ร้องเพลง คำคล้องจอง อย่างเพลิดเพลิน
- ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง นิทาน การแสดง กิจกรรมที่ฟัง/ดู ด้วยคำหรือประโยคสั้น ๆ โดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- ตอบคำถามและโต้ตอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง (นิทาน การแสดง ฯลฯ) กิจกรรมที่ฟัง/ดู ด้วยคำหรือประโยคสั้น ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- ตอบคำถามและโต้ตอบอย่างสอดคล้องกับเรื่องที่ฟัง (นิทาน การแสดง ฯลฯ) กิจกรรมที่ฟัง/ดู ด้วยคำหรือประโยคสั้น ๆ โดยอาจได้รับการช่วยเหลือจากผู้ใหญ่	- ตอบคำถามและโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง แสดงความคิดเห็น และความรู้สึก อย่างต่อเนื่อง เชื่อมโยงกับเรื่องที่ฟัง (นิทาน การแสดง ฯลฯ) กิจกรรมที่ฟัง/ดู ด้วยประโยคสั้น ๆ

ความคิดรวบยอด

৬৭

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- เริ่มแสดงความสนใจฟังผู้ใหญ่อ่านหนังสือหรือสื่อต่าง ๆ หรือมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องที่อ่าน	- แสดงความสนใจฟังผู้ใหญ่อ่านหนังสือหรือสื่อต่าง ๆ หรือมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องที่อ่าน	- แสดงความต้องการฟังผู้ใหญ่อ่านหนังสือหรือสื่อต่าง ๆ และมีมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องที่อ่าน	- ตั้งใจฟังผู้ใหญ่อ่านหนังสือหรือสื่อต่าง ๆ และมีมีส่วนร่วมในการเลือกเรื่องที่อ่าน
- แสดงความสนใจหนังสือ/ภาพ/สัญลักษณ์ในชีวิตประจำวันเลียนแบบ “การอ่าน” โดยชี้ภาพแล้วพูดคำ/เสียงที่คุ้นเคยใช้ทำทางประกอบการสื่อสารอย่างสนุกสนาน	- แสดงความสนใจหนังสือ/ภาพ/สัญลักษณ์ในชีวิตประจำวันสนใจที่อ่านออกเสียงตาม	- แสดงความสนใจหนังสือ/ภาพ/สัญลักษณ์ในชีวิตประจำวันพยายามอ่านออกเสียงตามผู้ใหญ่อ่านด้วยตัวเองคำที่อยู่รอบตัวอย่างอิสระร่วมกับเพื่อน	- แสดงความสนใจในการเลือกหนังสือภาพ สัญลักษณ์ในชีวิตประจำวันและพยายามอ่านออกเสียง โดยอาศัยความรู้เรื่องพยัญชนะสระ โครงสร้างประโยคและบริบทของเรื่องหรือสิ่งที่อ่านเพื่อคาดเดาและทำความเข้าใจ
- เปิด-ปิดหนังสือตามทิศทาง การเปิดหนังสือโดยการเลียนแบบผู้ใหญ่	- ถือหนังสือถูกด้านเปิด-พลิกหน้าจากหน้าแรกไปหน้าหลัง	- ชี้อธิบายเรื่องของหนังสือกวาดตามบรรทัด/ตำแหน่งข้อความ	- ชี้นำปก-ชื่อเรื่องพลิกหน้าตามลำดับขณะที่อ่านภาพ-สัญลักษณ์-คำโดยชี้/กวาดตาจากจุดเริ่ม-จุดจบของข้อความ
- อ่านภาพแล้วตอบสนทนาคำถามง่าย ๆ เช่น “ภาพนี้คืออะไร/ใคร”	- อ่านภาพแล้วพูดด้วยภาษาของตนเองรู้ว่าภาพกับข้อความสัมพันธ์กัน	- อ่านภาพ-สัญลักษณ์-คำง่าย ๆ แล้วพูดเป็นข้อความของตนเองได้และรู้จักตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำที่มีความหมายกับเด็กเช่น ชื่อนตนเอง ป้ายคำใกล้ตัว รวมทั้งชี้คำ/ข้อความที่พบเป็นประจำได้	- อ่านคำในบทอ่านง่าย ๆ ที่มีคำซ้ำหรือคำที่อยู่ในหนังสือที่อ่านหลายครั้ง โดยอ่านออกเสียงตามผู้ใหญ่/อ่านด้วยตนเองอย่างสนุกสนาน

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
๑. การขีด เขียนและวาดภาพ สามารถใช้เพื่อสื่อความหมาย	๑. การขีด เขียน เขียนอย่างมีทิศทาง และวาดภาพ สามารถใช้เพื่อสื่อความหมาย	๑. การขีด เขียน เขียนอย่างมีทิศทาง และวาดภาพ สามารถใช้เพื่อสื่อความหมาย	๑. การเขียนคำเป็น ความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- สนใจและพยายามขีด เขียน เริ่มรับรู้และเรียนรู้ว่าการเขียนเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่ง โดยเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่	- สนใจขีด เขียน และเขียนอย่างมีทิศทางเป็นรูปทรงคล้ายตัวอักษรไทย และสนุกกับการขีดเขียนประกอบภาพแล้วบอกคำหรือข้อความภาษาไทยที่ตนหมายถึง	- เขียนตัวอักษรไทยเพื่อแทนเสียงหรือคำที่ต้องการ โดยบอกเสียงได้ถูกต้อง	- เริ่มเขียนคำหรือประโยคสั้น ๆ โดยอาจมีผู้ใหญ่ช่วยเหลือและมีการวาดภาพประกอบเพื่อสื่อสารความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์
	- เขียนหรือคัดลอกตัวอักษรบางตัวในชื่อของตนเองหรือคำที่ชอบ	- เขียนหรือคัดลอกตัวอักษรไทย และคำง่าย ๆ บางคำที่คุ้นเคย	- เขียนตัวอักษรไทยส่วนใหญ่ได้ถูกต้องตามอักขรวิธี

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
		- เขียนชื่อเล่นตนเอง	- เริ่มเขียนคำที่พบบ่อยหรือคุ้นเคย โดยการจำทั้งคำหรือจำรูปคำและเริ่มเขียนคำที่ได้จากการสะกดด้วยสระเดี่ยวบางตัวได้อย่างถูกต้อง และมีความหมาย
	- ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับอักษรไทยประกอบรูปภาพ เช่น พับ ฉีก ตัด ปะ ระบายสี คัดลอกตัวอักษรไทยอย่างสนุกสนาน	- ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนอักษรไทยด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างสนุกสนาน	- ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเขียนอักษรไทย คำและประโยคด้วยวิธีการที่หลากหลายอย่างสนุกสนาน

ระดับ ๒ ประถมศึกษา

มาตรฐานที่ ๑	การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
มาตรฐานที่ ๒	การอ่าน
มาตรฐานที่ ๓	การเขียน

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูด การนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

ความคิดรวบยอด				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
๑. การฟังและการดู ทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ ช่วยพัฒนา ความสามารถ ในการสื่อสาร ตามจุดมุ่งหมาย ที่ต่างกัน และตอบสนอง โดยเชื่อมโยง ประสบการณ์ ในชีวิต ประจำวันได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ	๑. การฟังและการดู สื่อ ทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ ด้วยความเข้าใจ ช่วยพัฒนา ความสามารถ ในการสื่อสาร โดยใช้ภาษา เพื่อสร้าง ปฏิสัมพันธ์ กับผู้อื่น อย่างมีคุณภาพ	๑. การฟังและการดู สื่อ ทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ ด้วยความเข้าใจ ช่วยพัฒนา ความสามารถ ในการพูด และนำเสนอ ประสบการณ์มา ใช้ในการสื่อสาร ตามเป้าหมาย ที่แตกต่างกันได้ อย่างถูกต้อง และมี ประสิทธิภาพ	๑. การฟังและการดู สื่อ ทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ โดยใช้เหตุผล ประกอบจะทำ ให้เกิดการเลือก ใช้คำและภาษา ในการสื่อสาร ตามวัตถุประสงค์ ในสถานการณ์ ที่เหมาะสมได้ อย่างถูกต้อง และมี ประสิทธิภาพ	๑. การฟังและการดู สื่อ ทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และสื่ออื่น ๆ อย่างมีเหตุผล ช่วยให้เลือก วิธีการเล่าเรื่อง หรือสรุปเรื่อง ที่ตรง วัตถุประสงค์ และมี ประสิทธิภาพ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- ตอบสนองต่อคำสั่ง คำแนะนำข้อปฏิบัติในชั้นเรียนและกิจวัตรที่มีขั้นตอนมากกว่า ๒ ขั้นตอน	- ตอบสนองต่อคำสั่ง ข้อปฏิบัติในชั้นเรียนและกิจวัตรที่มีขั้นตอนหรือคำสั่งที่มีหลายขั้นตอน (๓ ขั้นตอนขึ้นไป)	- สังเกตรูปแบบการใช้ภาษาเข้าใจคำศัพท์ที่เฉพาะเจาะจงเพื่อสั่งหรือบอกขั้นตอนแล้วสามารถตอบสนองต่อคำสั่ง ข้อปฏิบัติในชั้นเรียนและกิจวัตรที่มีขั้นตอนหรือคำสั่งที่มีหลายขั้นตอน (๓ ขั้นตอนขึ้นไป)	- ฟัง ตอบคำถามและตอบสนองต่อคำแนะนำได้อย่างเหมาะสม	- ฟังและนำคำสั่งหรืองานที่ได้รับมอบหมายมาวางแผนและดำเนินการด้วยตนเองหรือร่วมกันภายในกลุ่มโดยถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจเมื่อจำเป็น

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- แสดงความสนใจและเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือดูเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตกับปัจจุบัน รวมทั้งนิทานที่มีหลายเหตุการณ์และตัวละครหลายตัวในสื่อสำหรับเด็กที่หลากหลายอย่างเพลิดเพลิน โดยเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนเองกับเหตุการณ์ดังกล่าว ผ่านท่าทางการกระทำ และ/หรือการพูด แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น รวมทั้งใช้ภาพ สิ่งของหรือเขียน คำ หรือประโยคสั้น ๆ ประกอบ	- แสดงความสนใจและเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือดูเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตกับปัจจุบัน รวมทั้งนิทานการ์ตูนที่มีหลายเหตุการณ์และตัวละครหลายตัวในสื่อสำหรับเด็กที่หลากหลายอย่างเพลิดเพลิน โดยเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนเองกับเหตุการณ์ดังกล่าว ผ่านท่าทางการกระทำ และ/หรือการพูด แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น รวมทั้งใช้ภาพ สิ่งของหรือเขียน ประโยคที่ให้รายละเอียด และมีเหตุผลประกอบ	- แสดงความสนใจและเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือดูเกี่ยวกับบุคคลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตกับปัจจุบัน รวมทั้งนิทานการ์ตูน ละคร การแสดงในสื่อสำหรับเด็กที่หลากหลายอย่างเพลิดเพลิน โดยเชื่อมโยงประสบการณ์ของตนเองกับเหตุการณ์ดังกล่าว ผ่านท่าทางการกระทำ และ/หรือการพูด แสดงความรู้สึก ความคิดเห็น รวมทั้งใช้ภาพ สิ่งของ หรือเขียนข้อความ บรรยายหรืออธิบาย ที่ให้รายละเอียด และมีเหตุผลประกอบ	- แสดงความสนใจและเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือดูเรื่องราวทั้งบันเทิงคดี สารคดี รวมทั้งสื่อดิจิทัลที่หลากหลาย และมีรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ซับซ้อน	- แสดงความสนใจและเข้าใจสิ่งที่ฟังหรือดูเรื่องราวทั้งบันเทิงคดี สารคดี รวมทั้งสื่อดิจิทัลที่หลากหลาย และมีรายละเอียดของเหตุการณ์ที่ซับซ้อน โดยตีความและสรุปความจากการฟังและการดู

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- สรุปและคาดการณ์เหตุการณ์ต่อเนื่องจากเรื่องที่ฟัง/ดู พร้อมทั้งบอกข้อคิด	- สรุปและคาดการณ์เหตุการณ์ต่อเนื่องจากเรื่องที่ฟัง/ดู บอกข้อคิด	- สรุปและคาดเดาเหตุการณ์ต่อเนื่องจากเรื่องที่ฟัง/ดู ตอบคำถามบอกข้อคิด	- บอกวัตถุประสงค์ของสิ่งที่ฟัง/ดู	- อธิบายเนื้อหาและรายละเอียดโดยการตีความ การวิเคราะห์ การคาดการณ์ เหตุการณ์ ก่อนหน้า การประเมินค่าด้านเนื้อหา พร้อมแสดงเหตุผลประกอบ
- แสดงออกถึงความเพลิดเพลินในการฟัง/การดู สื่อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี วรรณกรรม และวัฒนธรรมไทยที่เหมาะสมกับวัย	- แสดงออกถึงความเพลิดเพลินในการฟัง/การดู สื่อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี วรรณกรรม และวัฒนธรรมไทยที่เหมาะสมกับวัย	- แสดงออกถึงความเพลิดเพลินในการฟัง/การดู สื่อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี วรรณกรรม และวัฒนธรรมไทยที่เหมาะสมกับวัย	- แสดงออกถึงความเพลิดเพลินในการฟัง/การดู สื่อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี วรรณกรรม และวัฒนธรรมไทยที่เหมาะสมกับวัย	- แสดงออกถึงความเพลิดเพลินในการฟัง/การดู สื่อที่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี วรรณกรรม และวัฒนธรรมไทยที่เหมาะสมกับวัย
- แยกแยะ จัดกลุ่มหมวดหมู่สิ่งต่าง ๆ ในเรื่อง หรือเหตุการณ์ที่ได้ฟังหรือดู	- แยกแยะ จัดกลุ่มหมวดหมู่สิ่งของหรือภาพจากสื่อต่าง ๆ เหตุการณ์ที่ได้ฟังหรือดู	- แยกแยะ จัดกลุ่มหมวดหมู่สิ่งของหรือภาพจากสื่อต่าง ๆ เหตุการณ์ที่ได้ฟังหรือดู	- เปรียบเทียบความเหมือน ความต่างของสื่อทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี รวมทั้งสื่อดิจิทัล ที่ตรงตามวัตถุประสงค์ เนื้อหาและกลุ่มเป้าหมาย	- เปรียบเทียบความเหมือน ความต่างของสื่อทั้งที่เป็น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี รวมทั้งสื่อดิจิทัล ที่ตรงตามวัตถุประสงค์ เนื้อหาและกลุ่มเป้าหมาย

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
	- จับประเด็นสำคัญ จากเรื่องที่ฟัง/ดู มีความเข้าใจ ท่าทาง การแสดงออก ของตัวละคร หรือบุคคล จากสื่อต่าง ๆ	- จับประเด็นสำคัญ จากเรื่องที่ฟัง/ดู เข้าใจและปฏิบัติ ตามขั้นตอนฟัง/ดู	- จับประเด็นสำคัญ และสรุป ใจความสำคัญ จากสิ่งที่ฟัง/ดู	
		- แยกแยะ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น จากสถานการณ์ ต่าง ๆ	- วิเคราะห์สารคดี และปณิณกะ	- วิเคราะห์สารคดี และปณิณกะ
			- บอกอารมณ์ ของผู้พูด จากน้ำเสียง คำพูด และพฤติกรรม	- บอกอารมณ์ ของผู้พูด จากน้ำเสียง คำพูด และพฤติกรรม
			- พัฒนาความคิด ปรับเปลี่ยน แนวคิด และความคิดเห็น จากการฟังและดู	- พัฒนาความคิด ปรับเปลี่ยน แนวคิด และความคิดเห็น จากการฟังและดู

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
		- วางแผนการพูด (การนำเสนองาน การเล่า ประสบการณ์ รายงานข่าว หรือการพูด ในกิจกรรม ต่าง ๆ) ตามแนวทาง ที่ครูชี้แนะ และช่วยเหลือ	- วางแผนการพูด ในโอกาสเฉพาะ ต่าง ๆ ทั้งที่เป็น การนำเสนองาน การเล่า ประสบการณ์ การพูดสนทนา การแสดง ความคิดเห็น การพูดนำเสนอ ผลการค้นคว้า และการพูด เพื่อแนะนำ (การนำเสนองาน การเล่า ประสบการณ์ รายงานข่าว หรือการพูด ในกิจกรรม ต่าง ๆ) โดยสรุป และคาดการณ์ เหตุการณ์ ต่อเนื่อง ตอบคำถาม จากเรื่องที่ฟัง/ดู	- วางแผนการพูด ในโอกาสเฉพาะ ต่าง ๆ ทั้งที่เป็น การนำเสนองาน การเล่า ประสบการณ์ การพูดสนทนา การแสดง ความคิดเห็น การพูดนำเสนอ ผลการค้นคว้า และการพูด เพื่อแนะนำ โดยมีการเชื่อมโยง ข้อมูลจากแหล่ง ต่าง ๆ ในการสร้าง ความเข้าใจ ที่ครอบคลุม และลึกซึ้ง โดยรู้จัก การกล่าวนำ ดำเนินเรื่อง และสรุป ประเมินการพูด และปรับปรุง การพูด

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- เล่าซ้ำเรื่องราว นิทานที่คุ้นเคย โดยเรียงลำดับ เหตุการณ์ได้ ถูกต้อง	- เล่าซ้ำเรื่องราว นิทานที่ได้ฟัง/ดู โดยเรียงลำดับ เหตุการณ์ ได้ถูกต้อง	- นำเรื่องราว นิทาน เหตุการณ์ การแสดงที่ได้ฟัง ดู อ่านในสื่อ รูปแบบต่าง ๆ มาพูด นำเสนอ ในรูปแบบใหม่ เช่น เปลี่ยน ตัวละคร หรือเพิ่มเติม รายละเอียด ของบทสนทนา ของตัวละคร		
- พูดบอกข้อมูล ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิด ของตนเองและ/หรือตัวละคร บุคคลในเรื่อง เหตุการณ์ที่ฟัง/ดู อ่าน โดยใช้คำพูด และภาษา ทำทางประกอบ การบรรยาย สั้น ๆ	- พูดบอกข้อมูล ความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิด ของตนเองและ/หรือตัวละคร บุคคลในเรื่อง เหตุการณ์ที่ฟัง/ดู อ่าน และอาจ ชักชวนผู้อื่น เห็นด้วย โดยใช้ คำพูดและภาษา ทำทางประกอบ การบรรยาย สั้น ๆ	- พูดแสดง ความคิดเห็น บอกขั้นตอน การทำงาน อธิบายเหตุผล ชักชวน ชักถาม เปรียบเทียบ เล่าเรื่อง ทั้งที่เป็นความรู้ และความบันเทิง สั้น ๆ ตามลำดับ เหตุการณ์ อย่างละเอียด และมีโครงสร้าง	- พูดโน้มน้าว เชิญชวน นำเสนอ ทั้งบันเทิงคดี และสารคดี อย่างสร้างสรรค์	- พูดโต้แย้ง แสดงความคิดเห็น และใช้เหตุผล โดยมีหลักฐาน เพื่อสนับสนุน ความคิดเห็น ของตนเอง

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- อธิบายลำดับขั้นตอนการทำงานหรือเล่าเรื่องเหตุการณ์จากรูปภาพเรื่องราวสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือสิ่งที่เรียนรู้	- อธิบายลำดับขั้นตอนการทำงานหรือเล่าเรื่องเหตุการณ์จากรูปภาพเรื่องราวสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือสิ่งที่เรียนรู้	- บอกข้อคิดและแสดงความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านฟัง และดู	- บอกข้อคิดและความรู้สึกเพติดเพลินที่ได้จากการฟังบทฟังวรรณคดีหรือวรรณกรรมที่เหมาะสมกับวัย	- ตอบคำถามบอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านฟัง/ดู วรรณคดี/วรรณกรรม - พูดสรุปและคาดการณ์เหตุการณ์ต่อเนื่องจากเรื่องที่ฟัง/ดู - พูดนำเสนองานประเภทต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์
- พูดสั้น ๆ ประกอบการแสดงการนำเสนองานหรือการทำกิจกรรมการแสดงออกรูปแบบต่าง ๆ ตามวัยในสถานการณ์ต่าง ๆ	- พูดบรรยายสั้น ๆ หรือพูดประกอบการแสดงการนำเสนองานหรือการทำกิจกรรมการแสดงออกรูปแบบต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลสถานที่ งานเขียนภาพ หรือวัตถุ ๓ มิติ ที่ตนสนใจหรือทำขึ้น	- พูดบรรยายรายละเอียดหรือพูดประกอบการแสดงการนำเสนองานหรือการทำกิจกรรมการแสดงออกรูปแบบต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคลสถานที่ งานเขียนภาพ หรือวัตถุ ๓ มิติ ที่ตนสนใจหรือทำขึ้น	- พูดสื่อสารหรือนำเสนอความคิดหรือผลงานของตน โดยใช้ประโยคที่มีเนื้อความซับซ้อนมากขึ้นได้ตามวัตถุประสงค์	- พูดสื่อสารหรือนำเสนอความคิดหรือผลงานของตน โดยใช้ประโยคที่มีเนื้อความซับซ้อนมากขึ้นได้ตามวัตถุประสงค์

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- ทดลองนำคำใหม่ที่ได้ฟังหรือเรียนรู้โดยเฉพาะคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ มาใช้ในการพูดของตน โดยสามารถเข้าใจได้ แม้ว่าอาจออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือใช้ได้ไม่ตรงตามบริบท	- ทำให้การพูดของตนน่าสนใจ หรือมีสาระมากขึ้น จากการนำคำใหม่ ชนิดต่าง ๆ ที่ได้ฟังหรือเรียนรู้ มาใช้ในการพูดของตน ตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น อธิบายคำศัพท์ บรรยายสิ่งต่าง ๆ รอบตัว (ลักษณะของสิ่งของ กิจกรรมที่ทำ และสถานที่ต่าง ๆ) แม้ว่าอาจออกเสียงยังไม่ถูกต้อง สมบูรณ์ ยังใช้ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย หรือตามบริบทของเรื่อง/หัวข้อที่พูด	- เริ่มเลือกใช้คำศัพท์ที่หลากหลาย แทนคำศัพท์พื้นฐานได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ และมีรายละเอียดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น อธิบายคำศัพท์ บรรยายสิ่งต่าง ๆ รอบตัว	- เลือกใช้คำศัพท์หลากหลาย อย่างถูกต้อง และเริ่มแยกแยะระหว่างคำที่เป็นทางการ กับคำที่ไม่เป็นทางการตามบริบท รวมทั้งมีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้น	- เริ่มใช้คำราชาศัพท์ และคำศัพท์เฉพาะทาง รวมทั้งใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ และมีโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้สื่อสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้พูด

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูด การนำเสนอ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- พูดออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน	- พูดออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน ฉะฉาน ถูกต้อง เริ่มใช้น้ำเสียง ดัง-เบา และมี จังหวะการเน้น เสียงหนัก-เบา รวมทั้งการใช้ เสียงพูดสนทนา ของบุคคล และเลียนเสียง ในเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น	- พูดชัดเจน ถูกต้อง ใช้น้ำเสียง หนัก-เบา และเพิ่ม ความจริง โดยใช้เสียงพูด สนทนา ของบุคคล หรือเลียนเสียง ในเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น เป็นต้น	- พูดโดยเลือกใช้ ระดับเสียง น้ำเสียง และจังหวะเสียง ที่ช่วยให้ผู้ฟัง/ ชม เข้าใจสาร ที่ส่งได้ชัดเจนขึ้น	- ใช้รูปแบบการพูด ระดับเสียง น้ำเสียง และจังหวะเสียง ซึ่งช่วยให้สารที่ส่ง มีความหมาย ตรงตาม วัตถุประสงค์

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่เมื่อชม ฟัง พูด สื่อสารเรื่องที่สนใจ การสนทนา และการแสดงบทบาทสมมุติต่าง ๆ อย่างมีมารยาท และเหมาะสมกับกาลเทศะ โดยได้รับการชี้แนะและกระตุ้นจากผู้ใหญ่	- มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและผู้ใหญ่เมื่อชม ฟัง พูด สื่อสารเรื่องที่สนใจ การสนทนา และการแสดงบทบาทสมมุติต่าง ๆ อย่างมีมารยาท และเหมาะสมกับกาลเทศะ	- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติ และคำนึงถึงวัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมายของการพูด ตลอดจนมารยาท กาลเทศะ ของการฟัง ชม และพูด	- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติ และคำนึงถึง วัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาท กาลเทศะ ของการฟัง ชม และพูด	- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติ และคำนึงถึง วัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาท กาลเทศะ ของการฟัง ชม และพูด
- เข้าร่วม นำและ/หรือ ร่วมคิดกิจกรรม การอ่าน/ท่อง/ ร้องเพลง/ คำคล้องจอง/ บทกลอน สำหรับเด็ก ที่ประกอบด้วย คำง่าย ๆ สั้น ๆ และพูดตามเป็นวลี หรือข้อความ สั้น ๆ ในระหว่าง กิจกรรมอ่าน/ ท่อง/ร้องร่วมกัน อย่างเปลือยเปลือย	- เข้าร่วม นำและ/หรือ ร่วมคิดกิจกรรม การอ่าน/ท่อง/ ร้องเพลง/ คำคล้องจอง/ บทกลอน สำหรับเด็ก และพูดตามเป็นวลี หรือข้อความ ในระหว่าง กิจกรรมอ่าน/ ท่อง/ร้องร่วมกัน อย่างเปลือยเปลือย	- เข้าร่วม นำและ/หรือ ร่วมคิดกิจกรรม การอ่าน/ท่อง/ ร้องเพลง/ คำคล้องจอง/ บทกลอน - มีส่วนร่วม ในกิจกรรม การสนทนา อภิปราย และการนำเสนอ เป็นกลุ่ม อย่างเหมาะสม ในฐานะผู้ฟัง และผู้พูด	- มีส่วนร่วม ในกิจกรรม การสนทนา อภิปราย และการนำเสนอ เป็นกลุ่ม อย่างเหมาะสม ในฐานะผู้ฟัง และผู้พูด	- มีส่วนร่วม ในกิจกรรม การสนทนา อภิปราย และการนำเสนอ เป็นกลุ่ม อย่างเหมาะสม ในฐานะผู้ฟัง และผู้พูด

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- ใช้คำถามหรือการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ	- ใช้คำถามหรือการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ	- ใช้คำถามหรือการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ	- ใช้คำถามหรือการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ มาวิเคราะห์และวางแผนการทำงานให้ตรงตามวัตถุประสงค์	- ใช้คำถามหรือการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการมาวิเคราะห์วางแผนและออกแบบงานตามวัตถุประสงค์
		- จับประเด็นสำคัญในเรื่องหรือการนำเสนอด้วยการพูดอย่างเหมาะสมพูดคุยกันหรือทำกิจกรรมในกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ร่วมกันโดยเคารพในความรู้ ความคิด และความเห็นของผู้อื่นด้วย	- จับประเด็นสำคัญในเรื่องหรือการนำเสนอด้วยการพูดอย่างเหมาะสมพูดคุยกันหรือทำกิจกรรมในกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ร่วมกันโดยเคารพในความรู้ ความคิด และความเห็นของผู้อื่นด้วย	- จับประเด็นสำคัญในเรื่องที่ฟังหรือดูแล้วนำความรู้และความคิดมาพูดคุยหรือทำกิจกรรมในกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ร่วมกันโดยเคารพในความรู้ ความคิด และความเห็นของผู้อื่นด้วย

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
			- ถามและตอบคำถามเพื่อทำความเข้าใจหรือขยายความเข้าใจเพื่อโต้ตอบการสนทนาร่วมกับผู้อื่น - เข้าใจว่าการพูดและการตอบสนองมาจากมุมมองส่วนตัวและวัฒนธรรมของผู้พูด	- โต้แย้งอย่างมีประสิทธิภาพและให้เหตุผลสนับสนุนมุมมองของตนแสดงให้เห็นถึงการเปิดกว้างทางความคิดเมื่อได้รับฟังมุมมองของผู้อื่น
	- เริ่มใช้คำศัพท์ที่เพิ่มเติมจากคำศัพท์พื้นฐานทั่วไปเพื่อช่วยให้สิ่งที่พูดนำเสนอ น่าสนใจและมีรายละเอียดมากขึ้น	- เลือกใช้คำศัพท์ชนิดต่าง ๆ อย่างหลากหลายเพื่อช่วยให้สิ่งที่พูดมีความหมายชัดเจน มีรายละเอียดและน่าสนใจ	- เลือกใช้คำศัพท์ที่ช่วยให้สิ่งที่พูดมีผลต่อผู้ฟังตรงกับเจตนาหรือวัตถุประสงค์ในการพูดนำเสนอ	- เลือกใช้คำศัพท์และคำพูดที่ถูกต้องอย่างมีความรับผิดชอบเพื่อให้ข้อมูลสร้างความบันเทิงและสามารถโน้มน้าวผู้อื่นได้

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๓ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
				- แสดงความเข้าใจ และใช้ภาษา ที่มีความหมาย เชิงเปรียบเทียบ
				- เริ่มไตร่ตรอง ตรวจสอบ และประเมิน การสื่อสาร ของตนเอง

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
๑. การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้เพิ่มประสบการณ์ชีวิตและความเพลิดเพลิน	๑. การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้เพิ่มประสบการณ์ชีวิตและความเพลิดเพลิน	๑. การอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่านแต่ละประเภทใช้กลยุทธ์การอ่านที่แตกต่างกัน	๑. การอ่านเพื่อทำความเข้าใจกับบทอ่านแต่ละประเภทใช้กลยุทธ์การอ่านที่แตกต่างกัน	๑. ภาษาไทยเป็นภาษาโครงสร้างโครงสร้างทางภาษาจึงเป็นความรู้พื้นฐานที่สำคัญต่อการอ่าน
๒. ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงและสื่อความหมายทางภาษา	๒. ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงและสื่อความหมายทางภาษา	๒. การใช้คำถามเป็นเทคนิคย่อยที่ใช้ประกอบการอ่านแต่ละระดับที่ทำให้เข้าใจบทอ่าน	๒. การวิเคราะห์ความคิดสำคัญของบทอ่านมีความสำคัญต่อการนำผล การอ่านไปประยุกต์ใช้	๒. การอ่านบทอ่านหลากหลายประเภทช่วยพัฒนาความรู้ทักษะการคิดทักษะชีวิตและเจตคติในการเรียนรู้และการใช้ชีวิต

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- ร่วมกิจกรรมการอ่านคำข้อความและเรื่องในนิทาน คำคล้องจอง และสื่อประสมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้อความ ภาพเคลื่อนไหว และวิดีโอ อย่างสนุกสนาน	- ร่วมกิจกรรมการอ่านคำข้อความและเรื่องในนิทาน คำคล้องจอง คำประพันธ์ง่าย ๆ และสื่อประสมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้อความ ภาพเคลื่อนไหว และวิดีโอ อย่างสนุกสนาน	- ร่วมกิจกรรมการอ่านคำข้อความและเรื่องในนิทานเรื่องสั้น คำประพันธ์ง่าย ๆ และสื่อประสมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้อความ ภาพเคลื่อนไหว และวิดีโอ อย่างสนุกสนาน	- ร่วมหรือทำกิจกรรมการอ่านตามวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนดให้ หรือที่นักเรียนเลือกเอง อย่างสนุกสนาน	- ร่วมหรือทำกิจกรรมการอ่านตามวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนดให้ หรือที่นักเรียนเลือกเอง อย่างสนุกสนาน
- อ่านคำหรือข้อความที่ให้ข้อมูลต่าง ๆ ทั้งที่เป็นคำหรือข้อความบนสิ่งของหรือสถานที่ในชีวิตประจำวัน และในสื่อรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือของใช้ ป้าย ฯลฯ และตั้งคำถามพุดถึงหรือใช้ประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าว	- อ่านคำหรือข้อความที่ให้ข้อมูลต่าง ๆ ทั้งที่เป็นคำหรือข้อความบนสิ่งของหรือสถานที่ในชีวิตประจำวัน และในสื่อรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือของใช้ ป้าย ฯลฯ พุดถึงและตั้งคำถามหรือใช้ประโยชน์จากข้อมูลดังกล่าว			

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่อยู่ใน ชีวิตประจำวัน หรือในหน่วย การเรียนรู้ ^๒ โดยใช้กลวิธีใน การอ่าน ได้แก่ ความรู้ ในการสะกดคำ อ่านคำที่คุ้นเคย แบบจำทั้งคำ ใช้ตัวชี้้นำ จากโครงสร้าง ประโยค และบริบท รวมทั้ง ความช่วยเหลือ จากผู้อื่น	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่อยู่ใน ชีวิตประจำวัน หรือในหน่วย การเรียนรู้ โดยใช้ กลวิธีในการอ่าน ได้แก่ ความรู้ ในการสะกดคำ อ่านคำที่คุ้นเคย แบบจำทั้งคำ หรือใช้ตัวชี้้นำ ^๓ จากโครงสร้าง ประโยค และบริบท รวมทั้ง ความช่วยเหลือ จากผู้อื่น	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่อยู่ใน ชีวิตประจำวัน หรือในหน่วย การเรียนรู้ โดยใช้ กลวิธีในการอ่าน ได้แก่ ความรู้ ในการสะกดคำ อ่านคำที่คุ้นเคย แบบจำทั้งคำ หรือใช้ตัวชี้้นำ จากโครงสร้าง ประโยค และบริบท รวมทั้ง ความช่วยเหลือ จากผู้อื่น	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่อยู่ใน ชีวิตประจำวัน หรือในหน่วย การเรียนรู้ ด้วยตัวเอง โดยใช้กลวิธี ในการอ่าน ได้แก่ ความรู้ ในการสะกดคำ อ่านคำที่คุ้นเคย แบบจำทั้งคำ หรือใช้ตัวชี้้นำ จากโครงสร้าง ประโยค และบริบท	- อ่านสื่อต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ที่อยู่ใน ชีวิตประจำวัน หรือในหน่วย การเรียนรู้โดยใช้ กลวิธีในการอ่าน ได้แก่ ความรู้ ในการสะกดคำ อ่านคำที่คุ้นเคย แบบจำทั้งคำ หรือใช้ตัวชี้้นำ จากโครงสร้าง ประโยค และบริบท

^๒ หน่วยของรายวิชา หรือกลุ่มเนื้อหาที่สัมพันธ์กัน เช่น หน่วยการเรียนรู้แบบบูรณาการ

^๓ ตัวชี้้นำจากโครงสร้างประโยค เช่น การใช้คำซ้ำ ๆ ในประโยค

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- อ่านออกเสียงคำ ประโยค และข้อความ ง่าย ๆ ที่ใช้คำ ที่พบบ่อยและ คำ ๑-๒ พยางค์ ที่สะกดด้วย พยัญชนะต้น สระเดี่ยว และตัวสะกด ตรงตามมาตรา อย่างคล่องแคล่ว	- อ่านออกเสียง นิทาน วรรณกรรม เยาวชน ข้อมูล ความรู้ง่าย ๆ ที่ใช้คำที่พบบ่อย ร่วมกับคำ ๑-๓ พยางค์ ที่สะกดด้วย พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด ตรงตามมาตรา อย่างคล่องแคล่ว	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่ใช้คำที่พบบ่อย ร่วมกับคำ ลักษณะต่าง ๆ ^๔ อย่างคล่องแคล่ว	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่ใช้คำที่ใช้ใน คำประพันธ์ ภาษาทางการ คำที่มาจาก ภาษาอื่นและ ศัพท์เฉพาะทาง ร่วมด้วย อย่างคล่องแคล่ว	- อ่านสื่อต่าง ๆ ที่ใช้คำที่ใช้ใน คำประพันธ์ ภาษาทางการ คำที่มาจาก ภาษาอื่นและ ศัพท์เฉพาะทาง ร่วมด้วย อย่างคล่องแคล่ว
		- อ่านออกเสียง บทร้อยแก้วและ ร้อยกรองง่าย ๆ ตามหลักการอ่าน เช่น ออกเสียง คำควบกล้ำ การแบ่งคำ และการเว้น วรรคคำ	- อ่านออกเสียง บทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ตามหลักการอ่าน เช่น ออกเสียง คำควบกล้ำ การแบ่งคำ และการเว้น วรรคตอน	- อ่านออกเสียง บทร้อยแก้ว และร้อยกรอง ตามหลักการอ่าน เช่น ออกเสียง คำควบกล้ำ การแบ่งคำ และการเว้น วรรคตอน

^๔ เช่น ลักษณะต่าง ๆ เช่น คำที่มีอักษรควบ อักษรนำ ประวิสรรชนีย์ เป็นต้น

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- แสดงถึงความเข้าใจในการอ่าน โดยตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน	- แสดงถึงความเข้าใจในการอ่าน โดยบอกความหมายของคำ ข้อความ	- แสดงถึงความเข้าใจในการอ่าน โดยบอกความหมายของคำ ข้อความ สำนวนที่พบบ่อย	- แสดงถึงความเข้าใจในการอ่าน โดยอธิบายความหมายของคำ ข้อความ สำนวน คำพังเพยที่พบบ่อย	- แสดงถึงความเข้าใจในการอ่าน โดยอธิบายความหมายของคำ ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตที่พบบ่อย
	- ตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน	- ตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่านที่เป็นข้อมูลโดยตรง	- ตั้งคำถามตอบคำถามเชิงเหตุผลเกี่ยวกับบทอ่าน	- ตั้งคำถามที่มีความซับซ้อนเกี่ยวกับบทอ่าน
	- ระบุมุมมองหลักของแต่ละย่อหน้า	- ระบุมุมมองหลักและรายละเอียดของแต่ละย่อหน้า	- ระบุมุมมองหลักและรายละเอียดของแต่ละย่อหน้า	- ระบุมุมมองหลักและรายละเอียดของแต่ละย่อหน้า และสรุปความรวมทั้งหมด
- เล่าเรื่องที่อ่านซ้ำ โดยลำดับเหตุการณ์ และมีประเด็นสำคัญครบถ้วน	- เรียงลำดับขั้นตอน หรือเหตุการณ์ ๓-๕ ขั้นตอน/เหตุการณ์ และมีรายละเอียด	- เรียงลำดับขั้นตอน หรือเหตุการณ์ และมีคำอธิบายประกอบอย่างเหมาะสม	- ลำดับ/ คาดคะเน เหตุการณ์ การกระทำ	- ลำดับ/ คาดคะเน เหตุการณ์ หรือการกระทำ ของตัวละคร
			- ตีความบทอ่านที่ไม่ซับซ้อน หรืออ้างอิงจากบทอ่าน	- ตีความบทอ่านที่ไม่ซับซ้อน หรืออ้างอิงจากบทอ่าน
		- สร้างจินตภาพจากการอ่าน โดยอ้างอิงจากบทอ่าน	- สร้างจินตภาพจากการอ่าน โดยอ้างอิงจากบทอ่าน	- สร้างจินตภาพจากการอ่าน โดยอ้างอิงจากบทอ่าน

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่มีต่อเรื่องที่อ่านโดยใช้วิธีการต่าง ๆ ^๕	- แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่มีต่อเรื่องที่อ่านโดยใช้วิธีการต่าง ๆ	- แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่มีต่อเรื่องที่อ่านโดยใช้วิธีการต่าง ๆ	- ระบุง้อคิดและความรู้ที่ได้จากเรื่องที่อ่าน	- ระบุง้อคิดและความรู้ที่ได้จากเรื่องที่อ่าน
- แสดงท่าทางเล่นบทบาทสมมุติ	- แสดงท่าทางเล่นบทบาทสมมุติ	- แสดงท่าทางเล่นบทบาทสมมุติ	- แสดงท่าทางเล่นบทบาทสมมุติ	- แสดงท่าทางเล่นบทบาทสมมุติ
- ผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน	- ผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน	- ผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน	- ผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน	- ผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่อ่าน
- เลือกอ่านหนังสือภาพหรือนิทานอย่างสม่ำเสมอ	- เลือกอ่านหนังสือภาพนิทาน เรื่องสั้นอย่างสม่ำเสมอ	- เลือกอ่านหนังสือภาพหรือนิทาน เรื่องสั้นตามความสนใจรวมทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการอ่านต่าง ๆ ของตนเอง	- เลือกอ่านหนังสือ เรื่องสั้นวรรณคดีและวรรณกรรมสำหรับเด็ก รวมทั้งข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงและเพื่อวัตถุประสงค์ในการอ่านต่าง ๆ	- เลือกอ่านหนังสือ เรื่องสั้นวรรณคดีและวรรณกรรมสำหรับเด็ก รวมทั้งข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงและเพื่อวัตถุประสงค์ในการอ่านต่าง ๆ

^๕ อาทิ พูดตอบคำถาม ร่วมเล่า พูด โดยอาจใช้สื่อประกอบ เขียนโดยอาจมีภาพประกอบ

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

ความคิดรวบยอด				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
๑. การเขียน เป็นทักษะ การสื่อสาร เพื่อบันทึก ถ่ายทอด และนำเสนอ ความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ความคิด และความรู้สึก โดยใช้อักษร ประกอบขึ้น เป็นคำ วลี ประโยค	๑. การเขียน เป็นทักษะ การสื่อสาร เพื่อบันทึก ถ่ายทอด และนำเสนอ ความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ความคิด และความรู้สึก โดยใช้อักษร ประกอบขึ้น เป็นคำ วลี ประโยค	๑. การเขียน เป็นทักษะ การสื่อสาร เพื่อบันทึก ถ่ายทอด และนำเสนอ ความรู้ ประสบการณ์ จินตนาการ ความคิด และความรู้สึก โดยใช้อักษร ประกอบขึ้น เป็นคำ วลี ประโยค	๑. ภาษาเขียน มีระดับ ตามกาลเทศะ บุคคล และวัตถุประสงค์ การสื่อสาร	๑. ภาษาเขียน มีระดับ ตามกาลเทศะ บุคคล และวัตถุประสงค์ การสื่อสาร

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- ใช้ภาพประกอบ การเขียน เพื่อสื่อสาร ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด	- ใช้ภาพประกอบ การเขียน เพื่อสื่อสาร ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด	- ใช้ภาพ หรือสื่อประสม ประกอบการเขียน เพื่อสื่อสาร ความรู้ ความรู้สึกนึกคิด	- วางแผนการเขียน เพื่อผลิตชิ้นงาน อย่างเป็นลำดับ ขั้นตอน โดยเขียน แผนภาพโครงเรื่อง แผนภาพความคิด ของงาน แต่ละประเภท อย่างเป็นลำดับ ขั้นตอน	- วางแผนการเขียน เพื่อผลิตชิ้นงาน อย่างเป็นลำดับ ขั้นตอน โดยเขียน แผนภาพโครงเรื่อง แผนภาพความคิด ของงาน แต่ละประเภท อย่างเป็นลำดับ ขั้นตอน
- พัฒนาทักษะ การเขียน เพื่อสื่อสาร ระดับประโยค และระดับ เรื่องราว ตามลำดับ ได้แก่ • เขียนพยานะ ทั้ง ๔๔ ตัว และสระเดี่ยว บางตัว • เขียนสะกดคำ ที่ใช้ พยานะต้น สระ สระเดี่ยว และตัวสะกด ตรงตามมาตรา • เขียนคำ จากการสะกด ด้วยตนเองและ คำที่พบบ่อย อย่าง คล่องแคล่ว	- พัฒนาทักษะ การเขียน เพื่อสื่อสาร ระดับประโยค และระดับ เรื่องราว ตามลำดับ ได้แก่ • เขียนคำ ที่พบบ่อย เขียนสะกดคำ ที่ใช้ พยานะต้น สระ สระเดี่ยว และตัวสะกด ตรงตามมาตรา อย่าง คล่องแคล่ว	- พัฒนาทักษะ การเขียน เพื่อสื่อสาร ระดับประโยค และระดับ เรื่องราว ตามลำดับ ได้แก่ • ใช้คำที่พบบ่อย ร่วมกับคำที่ ประสมด้วย พยานะต้น คำที่มีสระเดี่ยว สระประสม คำที่มีตัวสะกด ตรงตามมาตรา และไม่ตรงตาม มาตรา และคำที่มี ลักษณะต่าง เช่น ควบกล้ำ อักษรนำ และ คำที่มีตัวการันต์ อย่าง คล่องแคล่ว	- เขียนด้วย ลายมือ/ การพิมพ์ เพื่อสื่อสาร ตามวัตถุประสงค์ ต่าง ๆ ได้แก่ • ใช้คำที่ใช้ ในคำประพันธ์ ภาษาทางการ คำที่มาจาก ภาษาอื่น และศัพท์ เฉพาะทาง ร่วมด้วย อย่าง คล่องแคล่ว • เขียนประโยค โดยใช้คำเชื่อม อย่างถูกต้อง	- เขียนด้วย ลายมือ/ การพิมพ์ เพื่อสื่อสาร ตามวัตถุประสงค์ ต่าง ๆ ได้แก่ • เขียนบรรยาย อธิบาย และแสดง ความคิดเห็น • เขียนเรียงความ ที่มีโครงสร้าง ชัดเจน มีการวางแผน การเขียนโดยมี ประโยคหลัก และประโยค สนับสนุน ที่เชื่อมโยงกัน อย่างสมเหตุ สมผล

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
- เขียนเรียบเรียงคำเป็นประโยค	- เขียนเรียบเรียงคำเป็นประโยค			
- เขียนประโยคที่สมบูรณ์	- เขียนประโยคชนิดต่าง ๆ ให้สื่อความหมายที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	- เขียนประโยคชนิดต่าง ๆ ที่มี ความซับซ้อน และสื่อความหมายที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	- เขียนประโยคชนิดต่าง ๆ ที่มี ความซับซ้อน และสื่อความหมายที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย	
- แต่งเรื่องประกอบภาพ	- เขียนเล่าเรื่องจากภาพเขียนเล่าเรื่องราวเล่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันหรือแต่งเรื่องตามจินตนาการ	- เขียนเล่าเรื่องจากภาพเขียนเล่าเรื่องราวเล่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันหรือแต่งเรื่องตามจินตนาการ	- เขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ที่น่าจดจำของตนเอง	
		- เขียนบรรยายสิ่งต่าง ๆ รอบตัว	- เขียนบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือการบรรยายสถานที่ต่าง ๆ อย่างละเอียด	
- เขียนประโยคความเดียวได้ ๑-๓ ประโยคหรือประมาณ ๑๕-๒๐ คำ	- เขียนข้อความที่ต่อเนื่องกัน ๓-๕ ประโยค	- เขียนข้อความที่ต่อเนื่องกัน ๑-๒ ย่อหน้า	- เขียนเรื่องที่มีความยาว ๔๐-๖๐ คำ	- เขียนเรื่องที่มีความยาว ๖๐-๘๐ คำ
- เขียนถูกต้องตามหลักการเขียนตัวอักษรไทย	- เขียนถูกต้องตามหลักการเขียนตัวอักษรไทย	- ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อสื่อความถูกต้องตามหลักภาษาไทย	- ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อสื่อความถูกต้องตามหลักภาษาไทย	- ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อสื่อความถูกต้องตามหลักภาษาไทย

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
		- เขียนสรุป จากเรื่องที่อ่าน หรือฟัง	- เขียนสรุป จากเรื่องที่อ่าน ฟัง หรือดู	- เขียนสรุป จากเรื่องที่อ่าน ฟัง หรือดู เขียนย่อความ
- เขียนคำคล้องจอง ๑ พยางค์	- เขียนคำคล้องจอง ๒ พยางค์	- เขียนคำคล้องจอง ๓-๔ พยางค์	- เขียนคำคล้องจอง ๓-๔ พยางค์	- ใช้คำคล้องจอง และหลักการ สัมผัสคำ ในการเขียน บทร้อยกรอง
- เขียนอธิบาย สั้น ๆ	- เขียนอธิบาย ตามลำดับ	- เขียนอธิบาย ข้อมูลเบื้องต้น โดยมีการวางแผน การเขียน อย่างง่าย	- เขียนอธิบาย ข้อมูลหรือ ขั้นตอนต่าง ๆ อย่างละเอียด	- เขียนอธิบาย ข้อมูลหรือ ขั้นตอนต่าง ๆ อย่างละเอียด
		- เขียนแสดง ความคิดเห็น อย่างง่าย	- เขียนแสดง ความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ	
- เขียนด้วย ลายมืออ่านง่าย เป็นระเบียบ	- เขียนด้วย ลายมืออ่านง่าย เป็นระเบียบ	- เขียนด้วย ลายมืออ่านง่าย เป็นระเบียบ	- เขียนด้วย ลายมืออ่านง่าย เป็นระเบียบ	- เขียนด้วย ลายมืออ่านง่าย เป็นระเบียบ
- ตรวจแก้ไข การเขียนสะกดคำ และประโยค ของตนเอง	- ตรวจแก้ไข การเขียนสะกดคำ และประโยค ของตนเอง	- ตรวจแก้ไข งานเขียนย่อหน้า ของตนเอง	- ตรวจแก้ไข งานเขียนย่อหน้า และเรียงความ มีการวิจารณ์ ประเมินงานเขียน ของตนเอง และผู้อื่น เพื่อนำมาพัฒนา งานเขียน ของตนเอง	- ตรวจแก้ไข งานเขียนย่อหน้า เรียงความ และรายงาน มีการวิจารณ์ ประเมินงานเขียน ของตนเอง และผู้อื่น เพื่อนำมาพัฒนา งานเขียน ของตนเอง

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๒.๑	ระดับ ๒.๒	ระดับ ๒.๓	ระดับ ๒.๔	ระดับ ๒.๕
			- ใช้เทคนิค และกลวิธี การเขียนต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้ งานเขียนของตน ส่งผลต่อผู้อ่าน ได้มากขึ้น	- ใช้กลวิธี และเทคนิค วิธีการเขียนต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้ งานเขียนของตน ส่งผลต่อผู้อ่าน ได้มากขึ้น

ระดับ ๓ มัธยมศึกษาตอนต้น

มาตรฐานที่ ๑	การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
มาตรฐานที่ ๒	การอ่าน มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านออกเสียง มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านสารคดี มาตรฐานย่อยที่ ๒.๓ การอ่านบันเทิงคดี
มาตรฐานที่ ๓	การเขียน มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี มาตรฐานย่อยที่ ๓.๒ การเขียนบันเทิงคดี

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๓.๑

ระดับ ๓.๒

ระดับ ๓.๓

การฟังและการดูสื่อบันเทิงคดีและสารคดีต่าง ๆ อย่างรู้เท่าทันจะช่วยให้สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และความน่าเชื่อถือของสื่อ เพื่อนำไปสู่การแสดงความคิดเห็นที่มีประสิทธิภาพ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติและคำนึงถึงวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาทกาลเทศะของการฟัง ชม และพูด	- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติและคำนึงถึงวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาทกาลเทศะของการฟัง ชม และพูด	- ตั้งใจฟัง ชม โดยให้เกียรติและคำนึงถึงวัตถุประสงค์และกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนมารยาทกาลเทศะของการฟัง ชม และพูด
- ระบุดัชนีประสงคฺ์และสารบางส่วนของเรื่องที่ดูหรือฟัง	- ระบุดัชนีประสงคฺ์และสารทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดของเรื่องที่ดูหรือฟัง	- ระบุดัชนีประสงคฺ์ สารและน้ำเสียงของเรื่องที่ดูหรือฟัง
- จับประเด็นจากสื่อขนาดสั้นและเข้าใจง่าย เช่น ข่าวสั้น โปสเตอร์ ใบปลิว สารคดี	- จับใจความจากสื่อขนาดสั้นและเข้าใจง่าย เช่น ข่าวสั้น โปสเตอร์ ใบปลิว สารคดี ได้ใจความครบถ้วน	- จับใจความจากสื่อขนาดสั้นและเข้าใจง่าย เช่น ข่าวสั้น โปสเตอร์ ใบปลิว สารคดี ได้ใจความครบถ้วนและเพิ่มเติมรายละเอียดอื่น ๆ ได้
- ระบุนัยของคำศัพท์สำนวนโวหารจากเรื่องที่ฟัง/ดู	- ระบุนัยของคำศัพท์สำนวนโวหาร คำศัพท์เฉพาะทางจากเรื่องที่ฟัง/ดู	- นำคำศัพท์ สำนวนโวหาร คำศัพท์เฉพาะทางมาใช้ในการสื่อสาร
- แยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ดู/ฟัง	- วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูสื่อต่าง ๆ โดยให้เหตุผลประกอบ	- วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูสื่อต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงกับข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง/ดู

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- แสดงความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อนความคิด โดยการตั้งคำถาม หรือยกประเด็นเกี่ยวกับปัญหาที่พบจากเนื้อหาในสื่อ	- แสดงความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อนความคิด โดยการตั้งคำถาม หรือยกประเด็นเกี่ยวกับปัญหาที่พบจากเนื้อหาในสื่อ และเชื่อมโยงกับบริบทในสังคม	- แสดงความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อนความคิด โดยการตั้งคำถาม หรือยกประเด็นเกี่ยวกับปัญหาที่พบจากเนื้อหาในสื่อ และเชื่อมโยงกับบริบทในสังคม และศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติม

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

ความคิดรวบยอด

ความสามารถในการพูดและการนำเสนอร่วมกับสื่อประสมต่าง ๆ ช่วยให้ผู้พูดสามารถถ่ายทอดความรู้และความรู้สึกนึกคิดของตน ต่อผู้รับสาร/ผู้ชม ได้ตรงตามเจตนาของผู้พูดหรือผู้นำเสนอ และช่วยให้การสื่อสารกับผู้อื่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- วางแผนการพูดและมีวัตถุประสงค์ในการพูดอย่างชัดเจน ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจในเนื้อเรื่อง	- วางแผนการพูดและมีวัตถุประสงค์ในการพูดอย่างชัดเจน ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจในเนื้อเรื่องเริ่มใช้น้ำเสียงได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องที่พูด	- วางแผนการพูดและมีวัตถุประสงค์ในการพูดอย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียงได้อย่างเหมาะสมกับเรื่องที่พูด
- พูดบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวบุคคล สถานที่ ฯลฯ หรือแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนด	- พูดบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวบุคคล สถานที่ ฯลฯ หรือแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนด เริ่มหาวิธีการนำเสนอข้อมูลเพื่อสร้างความน่าสนใจ	- พูดบรรยายเกี่ยวกับเรื่องราวบุคคล สถานที่ ฯลฯ หรือแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีวิธีการนำเสนอข้อมูลที่ที่น่าสนใจ
- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามระดับภาษา ตรงตามวัตถุประสงค์และผู้รับสาร ใช้คำสื่อความหมายชัดเจน	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์และผู้รับสาร ใช้คำสื่อความหมายชัดเจน	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ตามระดับภาษา ตรงตามวัตถุประสงค์และผู้รับสาร โดยเลือกใช้คำสื่อความหมายชัดเจนและน่าติดตาม
- เริ่มใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภท โดยใช้น้ำเสียง และท่าทาง รวมถึงการประสานสายตาประกอบการพูด	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภท โดยใช้น้ำเสียง และท่าทาง รวมถึงการประสานสายตาประกอบการพูด	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภท โดยใช้น้ำเสียง และท่าทาง รวมถึงการประสานสายตาประกอบการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบกรพูด	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบกรพูดที่เหมาะสม	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบกรพูดที่เหมาะสมและสร้างสรรค์
- อภิปรายแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล	- อภิปรายแสดงความคิดเห็นได้อย่างชัดเจนและมีเหตุผล	- อภิปรายแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีชัดเจนและมีเหตุผลโน้มน้าวผู้ฟังให้เชื่อตาม

สมรรถนะที่ ๒ การอ่าน

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านออกเสียง

ความคิดรวบยอด		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓

การอ่านออกเสียงช่วยเพิ่มความเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งแก่ผู้อ่านและผู้รับสาร

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- การอ่านออกเสียงบทอ่าน^๖ ได้ถูกต้องตามอักขรวิธี และสามารถใช้ทักษะพื้นฐาน การอ่านสะกดคำในการอ่าน คำที่ไม่คุ้นเคยได้อย่างรวดเร็ว	- อ่านออกเสียงบทอ่าน โดยอาจใช้ร่วมกับสื่อประสม ได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว และสามารถอ่านคำที่ไม่คุ้นเคย ได้อย่างเป็นธรรมชาติ	- อ่านออกเสียงบทอ่าน โดยอาจใช้ร่วมกับสื่อประสม ได้ถูกต้อง คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติ
- ใช้น้ำเสียง จังหวะ และภาษา ท่าทางที่เหมาะสม กับสถานการณ์หลัก หรือประเด็นหลักของเรื่อง ที่อ่าน	- ใช้น้ำเสียง จังหวะ และภาษา ท่าทางที่เหมาะสม เพื่อสื่อความหมายโดยนัย หรือน้ำเสียงของข้อความ ที่อ่าน	- ใช้การอ่านออกเสียง เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด สารตามวัตถุประสงค์ ของผู้เขียนให้แก่ผู้รับสาร สร้างบรรยากาศของเรื่อง ที่อ่าน เพื่อให้ผู้รับสาร เกิดอารมณ์ร่วม
- มีทัศนคติที่ดี และมีความเพลิดเพลิน ในการอ่าน	- มีทัศนคติที่ดี และมีความเพลิดเพลิน ในการอ่าน	- มีทัศนคติที่ดี และมีความเพลิดเพลิน ในการอ่าน

^๖ บทอ่าน หมายถึง งานเขียนประเภทร้อยแก้ว และร้อยกรอง เช่น บทคัดตอน (extract) บทความ นิทาน เรื่องสั้น สื่อประสม

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านสารคดี

ความคิดรวบยอด		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
การเข้าใจรูปแบบและองค์ประกอบของบทอ่านสารคดีแต่ละประเภท ช่วยเสริมความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ชัดเจนยิ่งขึ้น		
คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- เลือกสิ่งที่อ่านตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน และสำรวจ ค้นหาข้อมูลที่ต้องการจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยคำนึงถึงผลกระทบ ต่อตนเองและผู้อื่น	- เลือกสิ่งที่อ่านจากแหล่งข้อมูล ที่มากกว่า ๑ แหล่ง ตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยคำนึงถึงผลกระทบ ต่อตนเองและผู้อื่น	- เลือกสิ่งที่อ่านจากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลายตามวัตถุประสงค์ ของการอ่านจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบความน่าเชื่อถือ และคำนึงถึงผลกระทบ ต่อตนเองและผู้อื่น
- ระบุแนวคิดหลักและแนวคิดรอง ของเรื่องและรายละเอียด บางส่วนจากสิ่งที่อ่านได้	- ระบุแนวคิดหลัก แนวคิดรอง ของเรื่องและวัตถุประสงค์ ของบทอ่าน	- ระบุแนวคิดหลัก แนวคิดรอง ของเรื่อง วัตถุประสงค์ ของผู้เขียน และระบุประเภท ของบทอ่านและประเภท ของสารคดีที่อ่าน^๗
- แยกแยะระหว่างข้อคิดเห็น กับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง กับชีวิตประจำวัน โดยให้ เหตุผลประกอบ	- แยกแยะระหว่างข้อคิดเห็น กับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง กับชุมชนหรือบริบทที่คุ้นเคย โดยให้เหตุผลประกอบ และตรวจสอบข้อมูลจากแหล่ง ที่ได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่	- แยกแยะระหว่างข้อคิดเห็น กับข้อเท็จจริงโดยใช้ทักษะ การสืบค้นข้อมูล จากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และจากสื่อสังคมออนไลน์ โดยได้รับคำแนะนำจากผู้ใหญ่

^๗ บทอ่านและประเภทของสารคดี มี ๕ ประเภท ได้แก่ สารคดีชีวประวัติ สารคดีร่วมสมัย สารคดีข้ามวัฒนธรรม สารคดีประวัติศาสตร์ และสารคดีวิทยาศาสตร์

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านสารคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- รู้จักเครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ในบทอ่านจาก คำ ข้อความ น้ำเสียง การวางโครงสร้างงานเขียน ภาพประกอบ	- ระบุนำเครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ในบทอ่านจาก คำ ข้อความ น้ำเสียง การวางโครงสร้างงานเขียน ภาพประกอบ	- ระบุนำเครื่องมือสำคัญที่ผู้เขียนใช้ในบทอ่านจาก คำ ข้อความ น้ำเสียง การวางโครงสร้างงานเขียน ภาพประกอบ และบอกผลกระทบต่อเรื่องและผู้อ่าน
- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านโดยให้เหตุผลประกอบที่ชัดเจน	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านโดยพิจารณาถึงการนำไปใช้ในชีวิตจริง และบริบททางสังคมของตนเอง	- ประเมินคุณค่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านว่ามีประโยชน์หรือคุณค่าในด้านต่าง ๆ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านประวัติศาสตร์ เป็นต้น
- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษา^๔ ที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
- นำแนวคิดจากการอ่านสารคดีเพื่อนำเสนองานในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สื่อประสม	- นำแนวคิดจากการอ่านสารคดีไปผลิตผลงานในรูปแบบต่าง ๆ ที่สะท้อนแนวคิดของเรื่องที่อ่าน	- นำแนวคิดจากการอ่านสารคดีไปผลิตผลงานในรูปแบบต่าง ๆ ที่สะท้อนแนวคิดของเรื่องที่อ่านได้อย่างสร้างสรรค์

^๔ อวัจนภาษาในงานเขียน หมายถึง องค์ประกอบของภาษาเขียนที่ไม่ใช่เนื้อความหลัก แต่ช่วยถ่ายทอดอารมณ์ ท่าที และเจตนาของผู้เขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ภาพ แผนภูมิ รูปแบบตัวอักษร การเว้นวรรค การใช้ไอโมจิ และการเลือกคำ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ได้ใกล้เคียงกับการสื่อสารแบบพูด

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๓ การอ่านบันทึกคดี

ความคิดรวบยอด		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
วรรณกรรมที่มีคุณภาพช่วยให้ผู้อ่านพัฒนาความคิด ความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น และได้รับความจรรโลงใจ แรงบันดาลใจ ความเพลิดเพลิน รวมทั้งยกระดับจิตใจของตน		

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน	- จับใจความสำคัญและระบุแนวคิดหลักจากเรื่องที่อ่าน	- จับใจความสำคัญและระบุแก่นเรื่องหรือสารที่ผู้เขียนต้องการสื่อ
- รู้จักองค์ประกอบหลักที่ไม่ซับซ้อนของเรื่องบันทึกคดี ได้แก่ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และมุมมอง	- ระบุองค์ประกอบหลักที่ไม่ซับซ้อนของเรื่องบันทึกคดี ได้แก่ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และมุมมอง	- ระบุองค์ประกอบหลักที่มีความซับซ้อนของเรื่องบันทึกคดี ได้แก่ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และมุมมอง
- รู้จักโวหารการเขียน ^๙ ในร้อยกรองภาษาภาพพจน์ ^{๑๐} ในร้อยกรอง	- ระบุโวหารการเขียนภาษาภาพพจน์ในร้อยกรอง	- ระบุโวหารการเขียนภาษาภาพพจน์ในร้อยกรอง และบอกผลกระทบต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่าน
- รู้จักความหมายของคำและวลีที่ใช้ในเรื่อง เพื่อสร้างความเข้าใจและความเพลิดเพลินในการอ่าน	- ระบุความหมายของคำและวลี รวมทั้งคำศัพท์เฉพาะทางที่ใช้ในเรื่อง เพื่อสร้างความเข้าใจและจรรโลงใจ	- ระบุความหมายของคำและวลี รวมทั้งคำศัพท์เฉพาะทางที่ใช้ในเรื่อง เพื่อพัฒนาความคิด ได้รับแรงบันดาลใจ รวมทั้งยกระดับจิตใจ
- รู้จักภูมิหลังและพัฒนาการของตัวละคร โดยยกตัวอย่างข้อความเพื่อสนับสนุนความคิด	- ระบุการสร้างตัวละคร ภูมิหลังพัฒนาการ โดยยกตัวอย่างข้อความเพื่อสนับสนุนความคิด	- ระบุการสร้างตัวละคร ภูมิหลังพัฒนาการ และความสัมพันธ์ของตัวละคร โดยมีตัวอย่างข้อความเพื่อสนับสนุนความคิด

^๙ โวหารการเขียน ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณาโวหาร สาธกโวหาร เทศนาโวหาร

^{๑๐} ภาษาภาพพจน์ ได้แก่ คำคล้องจอง สัมผัสอักษร อุปมา อุปลักษณ์ จินตภาพ คำไวพจน์ บุคคลวัต สัทพจน์ สัญลักษณ์

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๓ การอ่านบันทึกคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- ระบุดูคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่อ่านต่อตนเอง และสังคมใกล้เคียงในด้านต่าง ๆ	- ระบุดูคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่อ่านต่อสังคมส่วนรวมในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น บริบททางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ประวัติศาสตร์	- ประเมินคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่อ่าน ต่อตนเอง และส่วนรวมในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านประวัติศาสตร์
- นำแนวคิดจากการอ่านบันทึกคดีไปเป็นเครื่องมือในการให้ความเพลิดเพลิน และจรรโลงใจ	- นำแนวคิดจากการอ่านบันทึกคดีไปสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบต่างๆ ที่สะท้อนแนวคิดจากเรื่องที่อ่าน	- นำแนวคิดจากการอ่านไปปรับใช้ในสถานการณ์อื่น และสร้างงานชิ้นใหม่ที่สะท้อนแนวคิดจากเรื่องที่อ่าน

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี

ความคิดรวบยอด		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
การวางแผนการเขียน การค้นคว้า และการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมเป็นทักษะสำคัญของการเขียนงานเชิงสารคดี เพื่อถ่ายทอดความคิดไปยังกลุ่มผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ		

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนตามประเภทงานเขียนและกลุ่มผู้อ่าน	เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนตามประเภทงานเขียนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้อ่าน	เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนตามประเภทงานเขียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์วัตถุประสงค์ และกลุ่มผู้อ่าน
ค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) และอ้างอิงแหล่งข้อมูล	ค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนจากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยเลือกใช้หลักฐานสนับสนุนที่มีความน่าเชื่อถือในงานเขียนของตน	ค้นคว้าและมีความพยายามในการใช้ข้อมูลจากหลายแหล่ง เช่น บทความข่าว วิดีโอ หรือการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น สถิติ บทสัมภาษณ์เชิงลึก รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยเลือกใช้หลักฐานสนับสนุนที่มีความน่าเชื่อถือในงานเขียนของตน
ถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีใจความสำคัญที่ชัดเจนและราบรื่น	ถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีใจความสำคัญที่ชัดเจน มีรายละเอียดสนับสนุนที่เหมาะสมและเพียงพอ	ถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนอย่างมีเหตุผลสนับสนุนตามลำดับขั้นตอนโครงสร้างงานเขียนและการลำดับเรื่องมีความสอดคล้อง ต่อเนื่อง และสื่อความหมายต่อผู้อ่าน

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- เลือกใช้คำศัพท์และเริ่มใช้โวหารการเขียนแบบต่าง ๆ	- เลือกใช้คำศัพท์และใช้เทคนิควิธีในการเขียนโวหารแบบต่าง ๆ	- เลือกใช้คำศัพท์และใช้เทคนิควิธีในการเขียนโวหารแบบต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของงาน
- รู้จักกลวิธีที่น่าสนใจในการเขียนคำนำ เนื้อหา และสรุป	- เลือกกลวิธีที่น่าสนใจในการเขียนคำนำ เนื้อหา และสรุป	- เลือกกลวิธีที่น่าสนใจในการเขียนคำนำ เนื้อหา และสรุปได้เหมาะสมและสอดคล้องกับงานเขียน
- ใช้หลักภาษาไทย เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อสื่อความหมายถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนย่อหน้า ที่ถูกต้องตามหลักการเขียน ตรงประเด็น	- ใช้หลักภาษาไทย เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อสื่อความหมายถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนย่อหน้า ที่ถูกต้องตามหลักการเขียน และเชื่อมโยงประเด็นต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ	- ใช้หลักภาษาไทย เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน เพื่อสื่อความหมายถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนย่อหน้า ที่ถูกต้องตามหลักการเขียน ตรงประเด็น มีเหตุมีผล และเชื่อมโยงประเด็นต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ และระบุที่มาของข้อมูลที่น่าเชื่อถือ
- ใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องและใช้คำเชื่อมเพื่อให้งานเขียนมีความต่อเนื่อง	- ใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องและใช้คำเชื่อมที่หลากหลายเพื่อให้งานเขียนมีความต่อเนื่อง	- ใช้โครงสร้างประโยคที่ถูกต้องหลากหลาย และใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมเพื่อให้งานเขียนมีความต่อเนื่อง
- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง	- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง	- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๒ การเขียนบันเทิงคดี

ความคิดรวบยอด		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
การเขียนบันเทิงคดีตามขั้นตอนจะช่วยให้ได้งานเขียนที่สนุกสนานให้ความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน		

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
ระดับ ๓.๑	ระดับ ๓.๒	ระดับ ๓.๓
- วางโครงเรื่องอย่างง่ายจากจินตนาการหรือประสบการณ์ตามแนวคิดที่ได้รับ	- วางโครงเรื่องที่เริ่มมีรายละเอียดตามแนวคิดที่ได้รับและเริ่มวางแผนการใช้ภาษาและกลวิธีที่ช่วยให้ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน	- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่ได้รับและวางแผนการใช้ภาษาและกลวิธีที่ช่วยให้ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน
- ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานเขียน	- ค้นหาและเลือกใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานเขียน	- ค้นหาและใช้ข้อมูลจากแหล่งที่มาที่หลากหลายที่เกี่ยวข้องกับงานเขียน
- เขียนเล่าเรื่องจากจินตนาการหรือเล่าประสบการณ์โดยใช้ภาษาและเรียงลำดับเหตุการณ์ได้ถูกต้องโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ เช่น การใช้คำถามระดับเสียง และน้ำเสียง เป็นต้น	- เขียนเล่าเรื่องจากจินตนาการที่มีความซับซ้อนหรือเล่าประสบการณ์โดยใช้เทคนิคเปิดเรื่อง ดำเนินเรื่อง และปิดเรื่องได้ชวนให้ติดตาม	- เขียนงานประเภทบันเทิงคดีที่มีองค์ประกอบตามหลักการเขียนบันเทิงคดี ใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนอย่างมีจินตนาการและมุ่งสร้างความเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน
- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์พื้นฐานในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ
- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง	- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง	- ตรวจสอบและรับข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครู เพื่อปรับปรุงงานของตนเอง

ระดับ ๔ มัธยมศึกษาตอนปลาย

มาตรฐานที่ ๑	การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู
มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ
และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา
มาตรฐานที่ ๒	การอ่าน
มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านสารคดี
มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านบันเทิงคดี
มาตรฐานที่ ๓	การเขียน
มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี
มาตรฐานย่อยที่ ๓.๒ การเขียนบันเทิงคดี

มาตรฐานที่ ๑ การฟัง การดู การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู

ความคิดรวบยอด

การฟัง การดู เป็นไปเพื่อพัฒนาความรู้ ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งความสามารถในการคิดและประเมินค่าอย่างมีวิจารณญาณ โดยผ่านกระบวนการในการเลือกรับข้อมูล วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจ แสดงออก ประยุกต์ใช้ และ/หรือสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อตนและสังคม

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ให้เกียรติผู้ส่งสาร และฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมี มารยาท กาลเทศะ ในการฟัง ชม และพูด	- ให้เกียรติผู้ส่งสาร และฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมี มารยาท กาลเทศะ ในการฟัง ชม และพูด	- ให้เกียรติผู้ส่งสาร และฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมี มารยาท กาลเทศะ ในการฟัง ชม และพูด	- ให้เกียรติผู้ส่งสาร และฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมี มารยาท กาลเทศะ ในการฟัง ชม และพูด	- ให้เกียรติผู้ส่งสาร และฟัง ดู อย่างมีสติ เปิดใจ และใคร่ครวญ ตลอดจนมี มารยาท กาลเทศะ ในการฟัง ชม และพูด
- ระบุงู วัตถุประสงค์ ของสาร มุมมอง และน้ำเสียง ของเรื่องที่ดู หรือฟังได้ อย่างชัดเจน	- วิเคราะห์ วัตถุประสงค์ ของสาร มุมมอง และน้ำเสียง ของเรื่องที่ดู หรือฟังที่มีเนื้อหา ชัดซ้อน	- วิเคราะห์ วัตถุประสงค์ ของสาร มุมมอง และน้ำเสียง ของเรื่องที่ดู หรือฟังที่มีเนื้อหา ชัดซ้อน	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ วัตถุประสงค์ ของสาร มุมมอง และน้ำเสียง ของเรื่องที่ดู หรือฟังที่มีเนื้อหา ชัดซ้อน ๒ บท เพื่อผลิต และต่อยอด ชิ้นงาน ของตนเอง	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ วัตถุประสงค์ ของสาร มุมมอง และน้ำเสียง ของเรื่องที่ดู หรือฟังที่มีเนื้อหา ชัดซ้อน ๒ บท เพื่อผลิต และต่อยอด ชิ้นงาน ของตนเอง

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง/ดูได้หลากหลายประเภทมากขึ้น โดยสามารถสรุปเรื่องราวที่ฟัง/ดูได้ใจความครบถ้วน	- จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง/ดูได้หลากหลายประเภทมากขึ้น โดยสามารถสรุปเรื่องราวที่ฟัง/ดูได้ใจความครบถ้วน	- จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง/ดูได้หลากหลายประเภทและมีเนื้อหาที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยสามารถสรุปเรื่องราวที่ฟัง/ดูได้ใจความครบถ้วน	- จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง/ดูได้หลากหลายประเภทและมีเนื้อหาที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยสามารถสรุปเรื่องราวที่ฟัง/ดูได้ใจความครบถ้วน	- จับใจความสำคัญจากสิ่งที่ฟัง/ดูได้หลากหลายประเภทและมีเนื้อหาที่ซับซ้อนมากขึ้น โดยสามารถสรุปเรื่องราวที่ฟัง/ดูได้ใจความครบถ้วน
- ระบุความหมายของคำศัพท์สำนวนโวหาร คำศัพท์เฉพาะทางได้อย่างชัดเจน และเข้าใจความหมายทั้งโดยตรงและโดยนัย	- ระบุและตีความข้อมูลที่มีความหมายโดยตรงและโดยนัย รวมทั้งทัศนคติของผู้ส่งสาร	- ระบุและตีความข้อมูลที่มีความหมายโดยตรงและโดยนัย รวมทั้งทัศนคติของผู้ส่งสาร	- ระบุและตีความข้อมูลที่มีความหมายโดยตรงและโดยนัย รวมทั้งทัศนคติของผู้ส่งสาร	- ระบุและตีความข้อมูลที่มีความหมายโดยตรงและโดยนัย รวมทั้งทัศนคติของผู้ส่งสาร
- วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือจากการฟังและดูสื่อต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงกับข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น	- วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือประเมินและพัฒนาข้อเท็จจริงแนวคิดและความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง/ดูที่มีเนื้อหาซับซ้อน	- วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือประเมินและพัฒนาข้อเท็จจริงแนวคิดและความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง/ดูที่มีเนื้อหาซับซ้อน	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบความน่าเชื่อถือและพัฒนาข้อเท็จจริงแนวคิดและความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง/ดู ๒ ชิ้น เพื่อผลิตและต่อยอดชิ้นงานของตนเอง	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบความน่าเชื่อถือพัฒนาข้อเท็จจริงแนวคิดและความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง/ดู ๒ ชิ้น เพื่อผลิตและต่อยอดชิ้นงานของตนเอง

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๑ การฟัง การดู (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- แสดง ความเข้าใจ ในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อน ความคิด ในรูปแบบ ต่าง ๆ ^{๑๑} อย่างสร้างสรรค์	- แสดง ความเข้าใจ ในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อน ความคิด ในรูปแบบ ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์	- แสดง ความเข้าใจ ในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อน ความคิด ในรูปแบบ ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์	- แสดง ความเข้าใจ ในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อน ความคิด ในรูปแบบ ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์	- แสดง ความเข้าใจ ในสิ่งที่ฟัง/ดู ด้วยการสะท้อน ความคิด ในรูปแบบ ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

^{๑๑} เช่น แบบสรุปความเข้าใจท้ายคาบ (Exit Ticket) การเขียนโต้แย้ง และเชื่อมโยงกับบริบทในสังคม

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา

ความคิดรวบยอด

การพูดและการนำเสนอด้วยการพูดร่วมกับสื่อประสมต่าง ๆ เป็นกระบวนการผ่านการวางแผน การนำเสนอ และการปรับปรุงตนเอง โดยใช้กลวิธีการพูดและการนำเสนอต่าง ๆ เพื่อสื่อความรู้ และความรู้สึกนึกคิดของตนให้เกิดผลกระทบต่อความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมของผู้รับสาร ผู้ชม ตามเจตนาของผู้พูด หรือผู้นำเสนอ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- วางแผนการพูด และมี วัตถุประสงค์ ในการพูด อย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียง สอดคล้อง กับเรื่องที่พูดได้ อย่างเหมาะสม	- วางแผนการพูด และมี วัตถุประสงค์ ในการพูด อย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียง สอดคล้อง กับเรื่องที่พูดได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ	- วางแผนการพูด และมี วัตถุประสงค์ ในการพูด อย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียง สอดคล้อง กับเรื่องที่พูดได้ อย่างมี ประสิทธิภาพ	- วางแผนการพูด และมี วัตถุประสงค์ ในการพูด อย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียง ที่ทำให้ผู้รับสาร สามารถติดตาม เรื่องที่ฟัง ตลอดทั้งเรื่อง และเข้าใจ ในเนื้อเรื่อง	- วางแผนการพูด และมี วัตถุประสงค์ ในการพูด อย่างชัดเจน เลือกใช้น้ำเสียง ที่ทำให้ผู้รับสาร สามารถติดตาม เรื่องที่ฟัง ตลอดทั้งเรื่อง และเข้าใจ ในเนื้อเรื่อง
- พูดบรรยาย เกี่ยวกับ เรื่องราวบุคคล สถานที่ ฯลฯ หรือแสดง ความคิดเห็น ตามหัวข้อ ที่กำหนด โดยนำเสนอ ได้เป็นอย่างดี และมีข้อมูล ชัดเจนน่าสนใจ	- พูดบรรยาย พูดแสดง ความคิดเห็น และพูดโน้มน้าว ได้อย่างมีเหตุผล พร้อมยกตัวอย่าง ประกอบ ความคิด อย่างชัดเจน	- พูดบรรยาย พูดแสดง ความคิดเห็น และพูดโน้มน้าว ได้อย่างมีเหตุผล พร้อมยกตัวอย่าง ประกอบ ความคิด อย่างชัดเจน	- พูดบรรยาย พูดแสดง ความคิดเห็น พูดโน้มน้าว และพูดโต้แย้ง ได้อย่างมีเหตุผล พร้อมยกตัวอย่าง ประกอบ ความคิด อย่างชัดเจน	- พูดบรรยาย พูดแสดง ความคิดเห็น พูดโน้มน้าว และพูดโต้แย้ง ได้อย่างมีเหตุผล พร้อมยกตัวอย่าง ประกอบ ความคิด อย่างชัดเจน

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภทโดยใช้น้ำเสียงและท่าทางรวมถึงการประสานสายตาประกอบการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภทโดยใช้น้ำเสียงและท่าทางรวมถึงการประสานสายตาที่ใช้ประกอบการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภทโดยใช้น้ำเสียงและท่าทางรวมถึงการประสานสายตาที่ใช้ประกอบการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภทโดยใช้น้ำเสียงและท่าทางรวมถึงการประสานสายตาที่ใช้ประกอบการพูดอย่างสม่ำเสมอ	- ใช้กลวิธีที่เหมาะสมกับการพูดแต่ละประเภทโดยใช้น้ำเสียงและท่าทางรวมถึงการประสานสายตาที่ใช้ประกอบการพูดอย่างสม่ำเสมอ
- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้รับสารโดยใช้คำสื่อความหมายชัดเจนและน่าติดตาม	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้รับสารโดยใช้คำสื่อความหมายชัดเจน มีสีสันหลากหลายเป็นธรรมชาติและน่าติดตาม	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้รับสารโดยใช้คำสื่อความหมายชัดเจน มีอรรถรสเป็นธรรมชาติและน่าติดตาม	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้รับสารโดยใช้คำสื่อความหมายชัดเจน มีอรรถรสเป็นธรรมชาติและน่าติดตาม มีแนวทางการพูดในแบบฉบับของตนเอง	- ใช้ถ้อยคำและภาษาได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์และกลุ่มผู้รับสารโดยใช้คำสื่อความหมายชัดเจน มีอรรถรสเป็นธรรมชาติและน่าติดตาม มีแนวทางการพูดในแบบฉบับของตนเอง

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๑.๒ การพูดนำเสนอ และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดที่เหมาะสมและสร้างสรรค์	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนการพูดอย่างสร้างสรรค์	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนการพูดอย่างสร้างสรรค์	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดที่หลากหลายและเหมาะสมเพื่อสนับสนุนการพูดอย่างสร้างสรรค์	- ใช้สื่อหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดที่หลากหลายและเหมาะสมเพื่อสนับสนุนการพูดอย่างสร้างสรรค์
- พูดอภิปรายโดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล	- พูดอภิปรายโดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล	- พูดอภิปรายโดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล	- พูดอภิปรายโดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล	- พูดอภิปรายโดยรู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นแล้วนำมาพัฒนาต่อยอดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างมีเหตุผล

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานที่ ๒ การอ่าน

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านสารคดี

ความคิดรวบยอด				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
การเข้าใจโครงสร้าง กลวิธีทางภาษาที่ผู้เขียนเลือกใช้ในงานเขียนสารคดี ช่วยให้ผู้อ่านตีความ วิเคราะห์ ประเมิน และสังเคราะห์ เรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล พร้อมกับเป็นแนวทางและแรงบันดาลใจ ให้เราสร้างสรรค์งานเขียนสารคดีของตนเอง				

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- เลือกสิ่งที่อ่าน จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลาย ตามวัตถุประสงค์ ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ มีวิจารณญาณ และเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนา ตนเอง	- เลือกสิ่งที่อ่าน จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลาย ตามวัตถุประสงค์ ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ มีวิจารณญาณ และเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนา ตนเอง	- เลือกสิ่งที่อ่าน จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลาย ตามวัตถุประสงค์ ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ มีวิจารณญาณ และเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนา ตนเองและสังคม	- เลือกสิ่งที่อ่าน จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลาย ตามวัตถุประสงค์ ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ มีวิจารณญาณ และเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนา ตนเองและสังคม	- เลือกสิ่งที่อ่าน จากแหล่งข้อมูล ที่หลากหลาย ตามวัตถุประสงค์ ของการอ่าน จากสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการใช้ เทคโนโลยี ปัญญาประดิษฐ์ (AI) โดยตรวจสอบ ความน่าเชื่อถือ มีวิจารณญาณ และเพื่อประโยชน์ ในการพัฒนา ตนเองและสังคม

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านสารคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ระบุแนวคิดหลักและแนวคิดรองของเรื่อง วัตถุประสงค์ของผู้เขียน โครงสร้างสารคดีและระบุประเภทของงานเขียนได้	- วิเคราะห์แนวคิด ใจความสำคัญ วัตถุประสงค์ โครงสร้างและประเภทของสารคดี ที่มีเนื้อหาซับซ้อน	- วิเคราะห์แนวคิด ใจความสำคัญ วัตถุประสงค์ โครงสร้างและประเภทของสารคดี ที่มีเนื้อหาซับซ้อน	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวคิด ใจความสำคัญ วัตถุประสงค์และโครงสร้างของสารคดี ๒ บท	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบแนวคิด ใจความสำคัญ วัตถุประสงค์และโครงสร้างของสารคดี ๒ บท
- อธิบายความหมายโดยตรงและตีความความหมายโดยนัยจากเรื่องที่อ่าน	- วิเคราะห์ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยจากเรื่องที่อ่าน โดยยกตัวอย่างจากเนื้อหาที่อ่าน	- วิเคราะห์ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยจากเรื่องที่อ่าน โดยยกตัวอย่างจากเนื้อหาที่อ่าน	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยจากเรื่องที่อ่านจากเนื้อหาสารคดี ๒ บท	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัยจากเรื่องที่อ่านจากเนื้อหาสารคดี ๒ บท
- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านเพื่อรู้เท่าทันความคิดของผู้เขียน ในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านเพื่อรู้เท่าทันความคิดของผู้เขียน ในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านเพื่อรู้เท่าทันความคิดของผู้เขียน ในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับสังคมโลก	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านเพื่อรู้เท่าทันความคิดของผู้เขียน ในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับสังคมโลก	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านเพื่อรู้เท่าทันความคิดของผู้เขียน ในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และประวัติศาสตร์ ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับสังคมโลก

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๑ การอ่านสารคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน	- ใช้ข้อมูลที่เป็นอวัจนภาษาที่นำเสนอในสื่อหรือรูปแบบต่าง ๆ ร่วมกับข้อความเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน
- นำแนวคิดที่ได้จากการอ่านมาสร้างสรรค์ผลงานสารคดีที่มีองค์ประกอบเบื้องต้นอย่างครบถ้วนได้	- นำแนวคิดที่ได้จากการอ่านมาสร้างสรรค์ผลงานสารคดีที่มีองค์ประกอบเบื้องต้นอย่างครบถ้วนได้	- นำแนวคิดที่ได้จากการอ่านมาสร้างสรรค์ผลงานสารคดีที่มีองค์ประกอบเบื้องต้นอย่างครบถ้วนได้	- นำแนวคิดที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบการอ่านสารคดี ๒ ชิ้นมาสร้างสรรค์ผลงานสารคดีที่มีประสิทธิภาพของตนเองได้	- นำแนวคิดที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบการอ่านสารคดี ๒ ชิ้นมาสร้างสรรค์ผลงานสารคดีที่มีประสิทธิภาพของตนเองได้

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านบันทึกคดี

ความคิดรวบยอด				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
๑. การเข้าใจโครงเรื่องและกลวิธีที่ผู้เขียนเลือกใช้ในงานเขียนบันทึกคดีช่วยให้ผู้อ่านตีความหมายของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล พร้อมกับเป็นแนวทางและแรงบันดาลใจให้สร้างสรรค์งานเขียนบันทึกคดีของตนเอง ๒. การอ่านบันทึกคดีช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์โครงเรื่อง กลวิธี และตีความหมาย เพื่อสร้างสรรค์ผลงานบันทึกคดีของตนเอง				

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ระบุใจความสำคัญ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด รวมถึงประเภท ของบทอ่านได้	- วิเคราะห์ ใจความสำคัญ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด รวมถึงประเภท ของบทอ่าน ที่มีเนื้อหา มากขึ้นได้	- วิเคราะห์ ใจความสำคัญ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด รวมถึงประเภท ของบทอ่าน ที่มีเนื้อหา มากขึ้น และซับซ้อนขึ้นได้	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ ใจความสำคัญ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด รวมถึงประเภท ของบทอ่าน ๒ บท	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ ใจความสำคัญ แก่นเรื่อง หรือแนวคิด รวมถึงประเภท ของบทอ่าน ๒ บท
- ระบุ องค์ประกอบ และโวหาร ภาพพจน์ ^{๑๒} ที่ผู้เขียนใช้ รวมถึงกลวิธี ในการประพันธ์ ที่ผู้แต่งใช้	- วิเคราะห์ องค์ประกอบ และโวหาร ภาพพจน์ ที่ผู้เขียนใช้ รวมถึงกลวิธี ในการประพันธ์ ที่ผู้แต่งใช้	- วิเคราะห์ องค์ประกอบ และโวหาร ภาพพจน์ ที่ผู้เขียนใช้ รวมถึงกลวิธี ในการประพันธ์ ที่ผู้แต่งใช้	- วิเคราะห์ และ เปรียบเทียบ องค์ประกอบ และโวหาร ภาพพจน์ ที่ผู้เขียนใช้ รวมถึงกลวิธี	- วิเคราะห์ และ เปรียบเทียบ องค์ประกอบ และโวหาร ภาพพจน์ ที่ผู้เขียนใช้ รวมถึงกลวิธี

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

^{๑๒} โวหารการเขียน ได้แก่ บรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร สาธกโวหาร เทศนาโวหาร

ภาษาภาพพจน์ ได้แก่ คำคล้องจอง สัมผัสอักษร อุปมา อุปลักษณ์ จินตภาพ คำไวพจน์ บุคคลวัต สัทพจน์ สัญลักษณ์

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านบันทึกคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
ในงานเขียน บันทึกคดี ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองได้	ในงานเขียน บันทึกคดี ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรองได้	ในงานเขียน บันทึกคดี ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง ที่ซับซ้อนขึ้น	ในการประพันธ์ ที่ผู้แต่งใช้ ในงานเขียน บันทึกคดี ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง ๒ บท	ในการประพันธ์ ที่ผู้แต่งใช้ ในงานเขียน บันทึกคดี ทั้งร้อยแก้ว และร้อยกรอง ๒ บท
- อธิบาย ความหมาย โดยตรง ความหมาย โดยนัย ของเรื่องที่อ่าน	- วิเคราะห์ ความหมาย โดยตรง ความหมาย โดยนัย ของเรื่องที่อ่าน	- วิเคราะห์ ความหมาย โดยตรง ความหมาย โดยนัย ของเรื่องที่อ่าน	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ ความหมาย โดยตรง ความหมาย โดยนัย ของเรื่องที่อ่าน	- วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ ความหมาย โดยตรง ความหมาย โดยนัย ของเรื่องที่อ่าน
- วิเคราะห์ การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละคร ภูมิหลัง พัฒนาการ และความสัมพันธ์ ของตัวละคร โดยมีการอ้างอิง หลักฐาน จากข้อความ เพื่อเชื่อมโยง กับแก่นเรื่อง และสนับสนุน แนวคิดของตนเอง	- วิเคราะห์ การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละคร ภูมิหลัง พัฒนาการ และความสัมพันธ์ ของตัวละคร โดยมีการอ้างอิง หลักฐาน จากข้อความ เพื่อเชื่อมโยง กับแก่นเรื่อง และสนับสนุน แนวคิดของตนเอง	- วิเคราะห์ การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละคร ภูมิหลัง พัฒนาการ และความสัมพันธ์ ของตัวละคร โดยมีการอ้างอิง หลักฐาน จากข้อความ เพื่อเชื่อมโยง กับแก่นเรื่อง และสนับสนุน แนวคิดของตนเอง	- วิเคราะห์ เปรียบเทียบ การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละคร ภูมิหลัง พัฒนาการ และความสัมพันธ์ ของตัวละคร โดยมีการอ้างอิง หลักฐาน จากข้อความ เพื่อเชื่อมโยง กับแก่นเรื่อง และสนับสนุน แนวคิดของตนเอง จากเรื่องที่อ่าน อย่างน้อย ๒ เรื่อง	- วิเคราะห์ เปรียบเทียบ การสร้างตัวละคร ประเภทตัวละคร ภูมิหลัง พัฒนาการ และความสัมพันธ์ ของตัวละคร โดยมีการอ้างอิง หลักฐาน จากข้อความ เพื่อเชื่อมโยง กับแก่นเรื่อง และสนับสนุน แนวคิดของตนเอง จากเรื่องที่อ่าน อย่างน้อย ๒ เรื่อง

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๒.๒ การอ่านบันทึกคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับชุมชนที่ตนเองอาศัยอยู่	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ในบริบทสังคมโลก	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ในบริบทสังคมโลก	- ประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านในด้านสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ในบริบทสังคมโลก
- สร้างสรรค์ผลงานประเภทต่าง ๆ ที่นำมาจากการเรียนรู้กลวิธีที่ได้จากการอ่าน	- สร้างสรรค์ผลงานประเภทต่าง ๆ ที่นำมาจากการเรียนรู้กลวิธีที่ได้จากการอ่าน	- สร้างสรรค์ผลงานประเภทต่าง ๆ ที่นำมาจากการเรียนรู้กลวิธีที่ได้จากการอ่าน	- สร้างสรรค์ผลงานประเภทต่าง ๆ ที่นำมาจากการเรียนรู้กลวิธีที่ได้จากการอ่าน	- สร้างสรรค์ผลงานประเภทต่าง ๆ ที่นำมาจากการเรียนรู้กลวิธีที่ได้จากการอ่าน

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานที่ ๓ การเขียน

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี

ความคิดรวบยอด

การเขียนสารคดีที่วางโครงสร้างอย่างมีเหตุผล สั่งเคราะห์ข้อมูลอย่างน่าเชื่อถือ ใช้ภาษาที่ชัดเจน และการปรับปรุงงานตามข้อมูลสะท้อนกลับเป็นทักษะที่จะทำให้การถ่ายทอดความคิดไปยังกลุ่มผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนและการลำดับความคิดที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า	- เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนและการลำดับความคิดที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงทั้งชิ้นงาน	- เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนหรืองานเขียนร่วมกับสื่อประสมประเภทอื่น ๆ และการลำดับความคิดที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงทั้งชิ้นงาน	- เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนหรืองานเขียนร่วมกับสื่อประสมประเภทอื่น ๆ และการลำดับความคิดที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงทั้งชิ้นงาน	- เลือกหัวข้อและวางโครงสร้างงานเขียนหรืองานเขียนร่วมกับสื่อประสมประเภทอื่น ๆ และการลำดับความคิดที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงทั้งชิ้นงาน
- สืบค้น สั่งเคราะห์ข้อมูลจากหลายแหล่งรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างมีจริยธรรม	- สืบค้น สั่งเคราะห์และอ้างอิงข้อมูลจากหลายแหล่งรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างมีจริยธรรม	- สืบค้น สั่งเคราะห์ข้อมูลจากหลายแหล่งและอ้างอิงตามระบบบรรณานุกรมรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างมีจริยธรรม	- สืบค้น สั่งเคราะห์ข้อมูลจากหลายแหล่งและอ้างอิงตามระบบบรรณานุกรมรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างมีจริยธรรม	- สืบค้น สั่งเคราะห์ข้อมูลจากหลายแหล่งและอ้างอิงตามระบบบรรณานุกรมรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีปัญญาประดิษฐ์ (AI) อย่างมีจริยธรรม

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๑ การเขียนสารคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ผลิตชิ้นงานเขียนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการสื่อสารเพื่อนำเสนอข้อเท็จจริงและ/หรือความคิดเห็นมาสนับสนุนเรื่องที่เขียนได้อย่างถูกต้องโดยใช้โวหารการเขียนแบบต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเพื่อสื่อให้ผู้รับสารรับสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้สื่อสาร	- ผลิตงานเขียนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการสื่อสารด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพและน่าสนใจประกอบกันเป็นย่อหน้าที่ดีมีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดอย่างมีระบบรู้จักวางแผนและเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยเริ่มใช้วัจนภาษา ^{๑๓} และอวัจนภาษา ^{๑๔} ในงานเขียน	- ผลิตงานเขียนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการสื่อสารด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพและน่าสนใจประกอบกันเป็นย่อหน้าที่ดีมีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดอย่างมีระบบรู้จักวางแผนและเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม	- ผลิตงานเขียนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการสื่อสารด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพและน่าสนใจประกอบกันเป็นย่อหน้าที่ดีมีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดอย่างมีระบบรู้จักวางแผนและเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ	- ผลิตงานเขียนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลในการสื่อสารด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพและน่าสนใจประกอบกันเป็นย่อหน้าที่ดีมีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเขียนโดยมีเหตุผลสนับสนุนความคิดอย่างมีระบบรู้จักวางแผนและเขียนอย่างมีลำดับขั้นตอน โดยใช้วัจนภาษาและอวัจนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

^{๑๓} วัจนภาษาในงานเขียน คือ การสื่อความหมายผ่านถ้อยคำ ประโยค และโครงสร้างภาษาอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจข้อมูลข้อเท็จจริง หรือเจตนาของผู้เขียนอย่างชัดเจน โดยอาศัยการเลือกคำ ระดับภาษา และการจัดลำดับความให้เหมาะสม รวมทั้งสถิติ ตัวเลข

^{๑๔} อวัจนภาษาในงานเขียน หมายถึง องค์ประกอบของภาษาเขียนที่ไม่ใช่เนื้อความหลัก แต่ช่วยถ่ายทอดอารมณ์ ท่าที และเจตนาของผู้เขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ภาพ แผนภูมิ รูปแบบตัวอักษร การเว้นวรรค การใช้ไอโมจิ และการเลือกคำ เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ได้ใกล้เคียงกับการสื่อสารแบบพูด

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๒ การเขียนบันเทิงคดี

ความคิดรวบยอด

การประยุกต์ใช้ความรู้และความเข้าใจในหลักและกลวิธีการเขียนบันเทิงคดี และนำข้อมูลสะท้อนกลับ มาปรับปรุงงานจะช่วยให้ผู้เขียนสามารถสร้างสรรค์และพัฒนางานเขียนให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่จะนำเสนอ โดยสอดคล้องกับแก่นเรื่อง และกำหนดองค์ประกอบของเรื่องในส่วนอื่น ๆ เพื่อความสมจริงและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นบางส่วน ของเรื่อง	- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่จะนำเสนอ โดยสอดคล้องกับแก่นเรื่อง และกำหนดองค์ประกอบของเรื่องในส่วนอื่น ๆ เพื่อความสมจริงและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นบางส่วน ของเรื่อง	- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่จะนำเสนอ โดยสอดคล้องกับแก่นเรื่อง กำหนดองค์ประกอบของเรื่องในส่วนอื่น ๆ เพื่อความสมจริงและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ตลอดทั้งเรื่อง	- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่จะนำเสนอ โดยสอดคล้องกับแก่นเรื่อง กำหนดองค์ประกอบของเรื่องในส่วนอื่น ๆ เพื่อความสมจริงและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ตลอดทั้งเรื่อง	- วางโครงเรื่องตามแนวคิดที่จะนำเสนอ โดยสอดคล้องกับแก่นเรื่อง กำหนดองค์ประกอบของเรื่องในส่วนอื่น ๆ เพื่อความสมจริงและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ตลอดทั้งเรื่อง
- สืบค้นจากข้อมูลหลายแหล่ง และนำมาสังเคราะห์ เพื่อพัฒนา งานเขียน ที่สมเหตุสมผล และมีเนื้อหา สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	- สืบค้นจากข้อมูลหลายแหล่ง และนำมาสังเคราะห์ เพื่อพัฒนา งานเขียน ที่สมเหตุสมผล และมีเนื้อหา สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	- สืบค้นจากข้อมูลหลายแหล่ง และนำมาสังเคราะห์ เพื่อพัฒนา งานเขียน ที่สมเหตุสมผล และมีเนื้อหา สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	- สืบค้นจากข้อมูลหลายแหล่ง และนำมาสังเคราะห์ เพื่อพัฒนา งานเขียน ที่สมเหตุสมผล และมีเนื้อหา สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง	- สืบค้นจากข้อมูลหลายแหล่ง และนำมาสังเคราะห์ เพื่อพัฒนา งานเขียน ที่สมเหตุสมผล และมีเนื้อหา สอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

มาตรฐานย่อยที่ ๓.๒ การเขียนบันทึกเชิงคดี (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย				
ระดับ ๔.๑	ระดับ ๔.๒	ระดับ ๔.๓	ระดับ ๔.๔	ระดับ ๔.๕*
- ผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเล่าเรื่องที่สมจริง น่าติดตาม	- ผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเล่าเรื่องที่สมจริง น่าติดตาม	- ผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเล่าเรื่องที่สมจริง น่าติดตาม	- ผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเล่าเรื่องที่สมจริง น่าติดตาม	- ผลิตงานเขียนด้วยเนื้อหาที่มีคุณภาพ มีการถ่ายทอดความคิดผ่านการเล่าเรื่องที่สมจริง น่าติดตาม
- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ที่มีกำหนดรูปแบบและประยุกต์ใช้หลักการทางกวีในการสร้างร้อยกรองอย่างมีอิสระ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ที่มีกำหนดรูปแบบและประยุกต์ใช้หลักการทางกวีในการสร้างร้อยกรองอย่างมีอิสระ	- ใช้ฉันทลักษณ์และหลักการประพันธ์ในการเขียนร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ที่มีกำหนดรูปแบบและประยุกต์ใช้หลักการทางกวีในการสร้างร้อยกรองอย่างมีอิสระ
- ทบทวนมองเห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียนและนำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน	- ทบทวนมองเห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียนและนำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน	- ทบทวนมองเห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียนและนำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน	- ทบทวนมองเห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียนและนำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน	- ทบทวนมองเห็นจุดที่ควรพัฒนาและนำมาปรับปรุงงานเขียนและนำข้อมูลสะท้อนกลับจากตนเอง เพื่อน และครูมาพัฒนางานเขียนของตน

* ระดับสูงกว่าเกณฑ์ปกติ

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

สำหรับนักเรียนชาวไทย

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย

ตัวอย่างสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย รวมทั้งแนวทางในการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

คุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ต่อการเรียนรู้ภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ มีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีเจตคติที่ดี มีความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ตามพื้นฐานและศักยภาพของนักเรียน ซึ่งการเรียนรู้ภาษาไทยให้เข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์และเจตนาของผู้ใช้นั้น นักเรียนจำเป็นต้องมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยเป็นพื้นฐาน

นักเรียนชาวไทย ซึ่งเป็นพลเมืองไทยและจะเติบโตเป็นกำลังสำคัญของชาติต้องมีพื้นฐานภาษาไทย ที่ลึกซึ้ง เข้าใจที่มา ความหมาย และสามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมกับบริบทและบุคคล ทั้งนี้ ความสามารถดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องความคิด ความเชื่อ ความหมาย และที่มาเบื้องหลังขนบธรรมเนียมประเพณี มารยาท วิถีชีวิต และความเป็นอยู่ของคนไทย ตลอดจนภูมิปัญญา อันเป็นมรดกของสังคมไทย อันทำให้สามารถเข้าถึง ชาบซึ้ง และเชื่อมโยงตนเองกับสังคมไทยได้อย่างแท้จริง ด้วยเหตุนี้พื้นฐานทางวัฒนธรรมจึงเป็นเงื่อนไขสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทย ของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจสารที่สื่อเป็นภาษาไทยที่ได้รับชมรับฟัง และอ่านอย่างถูกต้อง แม่นยำ เข้าถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้ส่งสาร สามารถเลือกใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา ตลอดจนกลวิธีการใช้ ภาษาไทย ผ่านการพูดและการเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้องกับสถานการณ์และโอกาสที่ใช้ภาษา รวมทั้ง บุคคลและชุมชน อีกทั้งช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาไทยในการสร้างสรรค์ และทำประโยชน์ให้แก่สังคมไทย และประชาคมโลกได้อย่างเต็มที่

ด้วยเหตุผลที่กล่าวไปข้างต้น โรงเรียนควรส่งเสริมให้นักเรียนมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนดำรงความเป็นไทยตามขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม อันดีงาม ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้ และทักษะการใช้ภาษาไทย โดยสามารถบูรณาการความรู้และประสบการณ์ ที่ได้จากกรอบแนวทางการจัดการ เรียนการสอนนี้มาใช้ในการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ การศึกษาต่อ และการเป็นพลเมืองไทย และพลเมืองโลกที่มีความรับผิดชอบ มีความสุข และมีชีวิตที่สมดุล

ตัวอย่างสาระการเรียนรู้

โรงเรียนสามารถจัดทำสาระการเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนของโรงเรียนโดยคำนึงถึงสาระสำคัญด้านต่าง ๆ ซึ่งอาจพิจารณาปรับใช้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างสาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ได้แก่

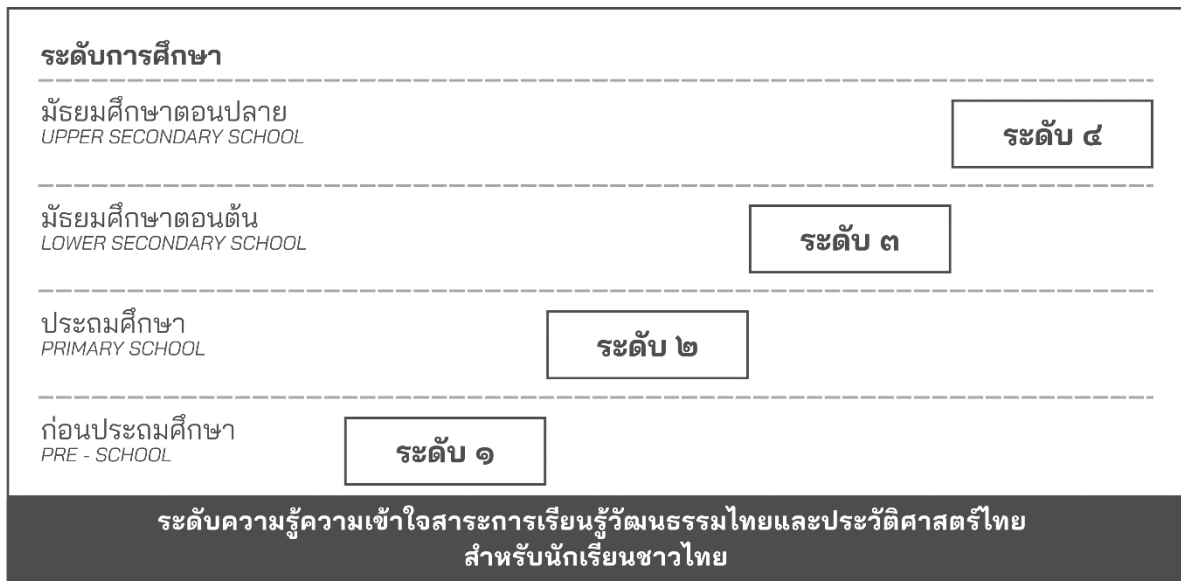
กลุ่มที่ ๑ สังคมศึกษา ได้แก่	กลุ่มสาระด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ การเมืองการปกครอง
หน้าที่พลเมือง กฎหมาย ขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถี
การดำเนินชีวิตในสังคมไทย
กลุ่มที่ ๒ ศิลปศึกษา ได้แก่	กลุ่มสาระด้านทัศนศิลป์ ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี
และนาฏศิลป์

เนื่องจากการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสังคมศึกษาและกลุ่มศิลปศึกษาในโรงเรียนนานาชาติส่วนใหญ่ เน้นความคิดรวบยอดเป็นสำคัญ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาที่มีขั้นตอนการย่อย ๆ ที่นักเรียนจะต้องพัฒนาไปตามลำดับ ในการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยตามบริบทของโรงเรียนนานาชาติ จึงไม่เน้นการเรียนรู้เนื้อหาให้ครบทุกด้านและทุกเรื่องแต่เน้นการสร้างเจตคติที่ดีและความเข้าใจในความหมายและคุณค่าของวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย เพื่อให้เกิดความผูกพันต่อสังคมไทยเป็นสำคัญ

คำอธิบายระดับความสามารถซึ่งระบุพฤติกรรม การกระทำ ผลงาน และผลผลิต จึงแบ่งเป็น ๔ ระดับตามวุฒิภาวะเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละช่วงกลุ่มอายุ ดังนี้

ระดับ ๑ กลุ่มอายุ ๒+ ถึง ๕+ ปี	หรือระดับก่อนประถมศึกษา
ระดับ ๒ กลุ่มอายุ ๖+ ถึง ๑๐+ ปี	หรือระดับประถมศึกษา
ระดับ ๓ กลุ่มอายุ ๑๑+ ถึง ๑๓+ ปี	หรือระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ระดับ ๔ กลุ่มอายุ ๑๔+ ถึง ๑๘+ ปี	หรือระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
หรือระดับมัธยมศึกษาตอนกลาง
และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
สำหรับหลักสูตรนานาชาติบางหลักสูตร

ระดับความรู้ความเข้าใจสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย แสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้

คำอธิบายรายระดับสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย นำเสนอในรูปตาราง ซึ่งประกอบด้วย กลุ่ม ความคิดรวบยอด และคำอธิบายระดับความสามารถ ดังนี้

กลุ่ม	ได้แก่	สาระแต่ละกลุ่ม
ความคิดรวบยอด	ได้แก่	ความหมาย ประโยชน์ ความสำคัญ หลักการ หรือแนวคิดสำคัญของวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยในด้านใดด้านหนึ่ง สำหรับนักเรียนในระดับนี้
คำอธิบายระดับความสามารถ	ได้แก่	พฤติกรรม การกระทำ ผลงาน ผลผลิต ซึ่งนักเรียนแสดงออกหรือผลิตขึ้นผ่านการนำกระบวนการคิด การศึกษาค้นคว้า การวางแผน และการสะท้อนคิดในการปรับปรุงงานของตนเอง

กลุ่มที่ ๑ สังคมศึกษา

กลุ่มย่อยที่ ๑.๑ ภูมิศาสตร์

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
๑. ปัญหาสภาพภูมิศาสตร์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงส่งผลกระทบต่อมนุษย์ การแก้ปัญหา จึงต้องเป็นไปอย่างยั่งยืน ๒. การเปลี่ยนแปลงทางสภาพภูมิศาสตร์ส่งผลกระทบต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อมในหลายมิติ การแก้ปัญหามองอาศัยความร่วมมือจากทุกมิติและหน้าที่ของทุกคน			

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- สนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมในชุมชนของตน	- เข้าใจเสนอแนะการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์อย่างยั่งยืนระดับบุคคล	- วิเคราะห์เสนอแนะการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์อย่างยั่งยืนระดับบุคคล ชุมชน และองค์กรในชุมชน	- วิเคราะห์เสนอแนะการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์อย่างยั่งยืนที่อาศัยความร่วมมือจากบุคคล ชุมชน องค์กรระดับประเทศ และระหว่างประเทศ
- เข้าใจปัจจัยของสภาพภูมิศาสตร์	- เข้าใจปัจจัยของสภาพภูมิศาสตร์	- วิเคราะห์ปัจจัยของสภาพภูมิศาสตร์	- วิเคราะห์ปัจจัยของสภาพภูมิศาสตร์
- เสนอแนะการแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิตตามแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระดับบุคคล	- เสนอแนะการแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิตตามแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระดับบุคคล และชั้นเรียน	- เสนอแนะการแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิตตามแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	- เสนอแนะการแก้ปัญหาและการดำเนินชีวิตตามแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

กลุ่มย่อยที่ ๑.๑ ภูมิศาสตร์ (ต่อ)

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
		- มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา นอกชั้นเรียน แก้ปัญหาในระดับบุคคล ชุมชน และองค์กร ในชุมชน	- มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ที่มีหลายมิติ ผลกระทบที่เป็นห่วงโซ่ ความซับซ้อนของปัจจัย และผลกระทบ ปัจจัยแทรกแซง ปัจจัยร่วมที่ส่งผลกระทบ
			- มีส่วนร่วมในการแก้ปัญหา ทางตรงและทางอ้อม ให้การศึกษาทำงาน ร่วมกับองค์กรต่าง ๆ ความสัมพันธ์เชิงซ้อน แก้ปัญหาหลายชั้น และความร่วมมือระดับประเทศ และระหว่างประเทศ

กลุ่มย่อยที่ ๑.๒ ประวัติศาสตร์ไทย

ความคิดรวบยอด			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
การศึกษาและเข้าใจเหตุการณ์สำคัญในอดีตทั้งในประเทศและระดับโลก จะทำให้ผู้ศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในความเป็นพลเมืองไทยและพลเมืองโลก และตระหนักถึงคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษสั่งสมไว้			

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- สนใจเหตุการณ์ของครอบครัวหรือบรรพบุรุษในอดีตของตนหรือบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและประเทศไทย รวมทั้งแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือบุคคลดังกล่าวอย่างเหมาะสมตามวัย	- เล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ไทย และบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและประเทศไทย และแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์ต่อเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ และบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคม	- วิเคราะห์เหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ไทย และบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและประเทศไทย และนำเสนอความรู้และความคิดเห็นในรูปแบบต่าง ๆ	- วิเคราะห์แบบแผนและความสัมพันธ์ที่พบในเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์โลก และบุคคลที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคมและประเทศไทย และนำเสนอความรู้และความคิดเห็นในรูปแบบต่าง ๆ

กลุ่มย่อยที่ ๑.๓ การเมืองการปกครอง

ความคิดรวบยอด			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
ความเข้าใจในพัฒนาการของระบบการเมืองการปกครองและหน้าที่พลเมือง ส่งเสริมให้ผู้เรียนปฏิบัติตนเป็นพลเมืองไทยที่มีคุณภาพ			
คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- ร่วมกิจกรรมและแสดงความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย	- ศึกษาการเมืองการปกครองของไทยซึ่งเป็นการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข พร้อมทั้งแสดงถึงความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย	- ศึกษาการเมืองการปกครองของไทยซึ่งเป็นการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข	
		- วิเคราะห์และนำเสนอแนวปฏิบัติของการเป็นพลเมืองไทยที่มีคุณภาพ	- วิเคราะห์และนำเสนอแนวปฏิบัติระดับบุคคลและระดับชาติของการพัฒนาการเมืองการปกครองของไทย ซึ่งเป็นการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

กลุ่มย่อยที่ ๑.๔ หน้าที่พลเมือง

ความคิดรวบยอด			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
ความตระหนักถึงความสัมพันธ์ของตนเองและผู้อื่นส่งผลให้ดำเนินชีวิตในสังคม ทั้งในโลกจริงและโลกเสมือนด้วยความรับผิดชอบ			
คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- สนใจและเข้าร่วมกิจกรรมที่แสดงความรับผิดชอบต่อส่วนรวมในสังคมระดับครอบครัวและโรงเรียน	- ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตของตนเองกับบุคคลอื่นในสังคมรอบตัวและดำเนินชีวิตด้วยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมในสังคมระดับบุคคลและชุมชนทั้งในโลกจริงและโลกเสมือน	- วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตของตนเองกับบุคคลอื่นในส่วนต่าง ๆ ของโลกและดำเนินชีวิตด้วยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมในสังคมระดับบุคคล ชุมชน ประเทศ และนานาชาติในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกทั้งในโลกจริงและโลกเสมือน	- วิเคราะห์แบบแผนความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตของตนเองกับบุคคลอื่นในส่วนต่าง ๆ ของโลกและนำเสนอแนวทางการดำเนินชีวิตในสังคมด้วยความรับผิดชอบต่อส่วนรวมในสังคมระดับบุคคล ชุมชน ประเทศ และนานาชาติในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกทั้งในโลกจริงและโลกเสมือน

กลุ่มย่อยที่ ๑.๕ กฎหมาย

ความคิดรวบยอด			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔

ความเข้าใจกฎหมาย อนุสัญญาในสังคม ทำให้คนในสังคมมีเหตุผล เคารพและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย			
ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- ตั้งใจปฏิบัติตามกฎกติกาของสังคมทั้งในระดับครอบครัวและระดับโรงเรียน	- เข้าใจเหตุผลและปฏิบัติตามกฎกติกาในสังคมทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และระดับประเทศ	- วิเคราะห์สาเหตุที่มาของกฎกติกาในสังคม ทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน ประเทศ และนานาชาติ และสนับสนุนให้ชุมชนของตนอยู่อย่างเคารพเหตุและผลของกฎกติกาดังกล่าว	- วิเคราะห์และเปรียบเทียบสาเหตุ ที่มาของกฎกติกา อนุสัญญาในสังคมต่าง ๆ และสนับสนุนให้ชุมชนของตนอยู่อย่างเคารพเหตุและผลของกฎกติกาและอนุสัญญาดังกล่าว

กลุ่มย่อยที่ ๑.๖ ขนบธรรมเนียม ประเพณี และการดำเนินชีวิตในสังคมไทย

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
---------	---------	---------	---------

การศึกษาวัฒนธรรมและการดำเนินชีวิตของสังคมพหุวัฒนธรรม ทำให้เกิดความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมในสังคมไทยที่มีความหลากหลาย

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
- เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับขนบธรรมเนียม ประเพณีพิธีกรรม หรือพิธีการเฉลิมฉลอง และกิจกรรมทางสังคมของไทย	- เข้าร่วมกิจกรรมและอธิบายเหตุผลที่มาของขนบธรรมเนียม ประเพณีพิธีกรรม หรือพิธีการเฉลิมฉลอง และกิจกรรมทางสังคมของไทย	- เข้าร่วมกิจกรรมและวิเคราะห์เหตุผลที่มาของขนบธรรมเนียม ประเพณีพิธีกรรม หรือพิธีการเฉลิมฉลอง และกิจกรรมทางสังคมของไทย และประเทศเพื่อนบ้าน	- เข้าร่วมกิจกรรมและวิเคราะห์เปรียบเทียบเหตุผลที่มาของขนบธรรมเนียม ประเพณีพิธีกรรม หรือพิธีการเฉลิมฉลอง และกิจกรรมทางสังคมของไทย และประเทศและสังคมอื่น

กลุ่มที่ ๒ ศิลปศึกษา

กลุ่มย่อยที่ ๒.๑ ทักษะศิลป์ ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี และนาฏศิลป์

ความคิดรวบยอด

ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓	ระดับ ๔
---------	---------	---------	---------

การศึกษาและเข้าร่วม กิจกรรมทางศิลปะทำให้เห็นคุณค่าและเกิดความภาคภูมิใจในศิลปะไทย

คำอธิบายระดับความสามารถย่อย

ระดับ ๑.๑	ระดับ ๑.๒	ระดับ ๑.๓	ระดับ ๑.๔
- เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย	- เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย	- เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย	- เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะไทย
	- ใช้ศิลปะไทยในการนำเสนอข้อมูลโดยแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของศิลปะไทย	- ใช้ศิลปะไทยในการนำเสนอข้อมูลโดยแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการปรับปรุงพัฒนาศิลปะไทย	- ใช้ศิลปะไทยในการนำเสนอข้อมูลโดยแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของการปรับปรุงพัฒนาศิลปะไทย

๓. กระบวนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้

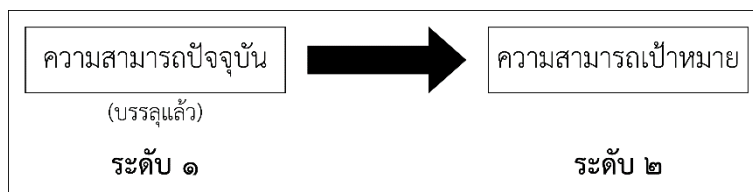
๓.๑ วิธีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

การดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย ควรมีขั้นตอนสำคัญ ดังนี้

(๑) ประเมินความรู้ความเข้าใจ ทักษะและเจตคติด้านภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ของนักเรียนตามมาตรฐานทั้ง ๓ ด้าน ได้แก่ ด้านที่ ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ด้านที่ ๒ การอ่าน และด้านที่ ๓ การเขียน ว่าอยู่ในระดับใด โดยเทียบกับคำอธิบายระดับความสามารถของมาตรฐานแต่ละด้าน

ระดับสูงสุดที่นักเรียนบรรลุแล้ว เรียกว่า “ความสามารถปัจจุบัน” จะเป็นพื้นฐานสำหรับการกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ระดับที่สูงขึ้น ซึ่งเรียกว่า “ความสามารถเป้าหมาย” สำหรับนักเรียนในปีการศึกษาต่อไป เช่น

ระดับความสามารถปัจจุบันของนักเรียน ก ในมาตรฐานด้านที่ ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ด้านที่ ๒ การอ่าน และด้านที่ ๓ การเขียน บรรลุหรือผ่านระดับ ๑ แล้ว ดังนั้นปีการศึกษาต่อไปครูจะตั้งเป้าหมายเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้และพัฒนาเพื่อให้บรรลุระดับ ๒ ต่อไป

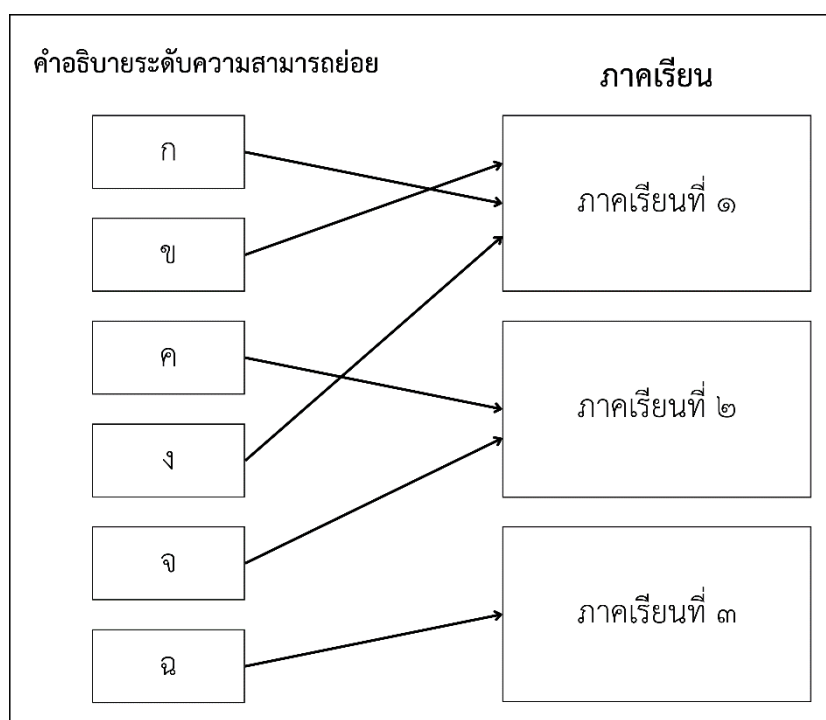

เมื่อพบว่า นักเรียนมีความสามารถทางภาษาไทยสูงกว่าระดับ ๑ แต่ยังไม่บรรลุระดับ ๒ ครูควรประเมินต่อไปว่าเมื่อเทียบกับคำอธิบายระดับความสามารถย่อยต่าง ๆ ในระดับ ๒ แล้วนักเรียนมีความสามารถระดับย่อยอยู่ในระดับย่อยใด เช่น พบว่านักเรียนมีความสามารถปัจจุบันในมาตรฐาน ๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษาอยู่ในระดับย่อยที่ ๒.๒ แต่ความสามารถปัจจุบันในมาตรฐาน ๒ การอ่าน และมาตรฐาน ๓ การเขียน อยู่ในระดับย่อยที่ ๒.๑ ระดับที่นักเรียนทำได้ในปัจจุบันนี้จึงเป็น “ความสามารถปัจจุบัน” ในมาตรฐานต่าง ๆ ที่ครูจะตั้งจุดมุ่งหมายให้นักเรียนพัฒนาขึ้นไปสู่ระดับย่อยที่สูงขึ้นเป็นระดับถัดไป

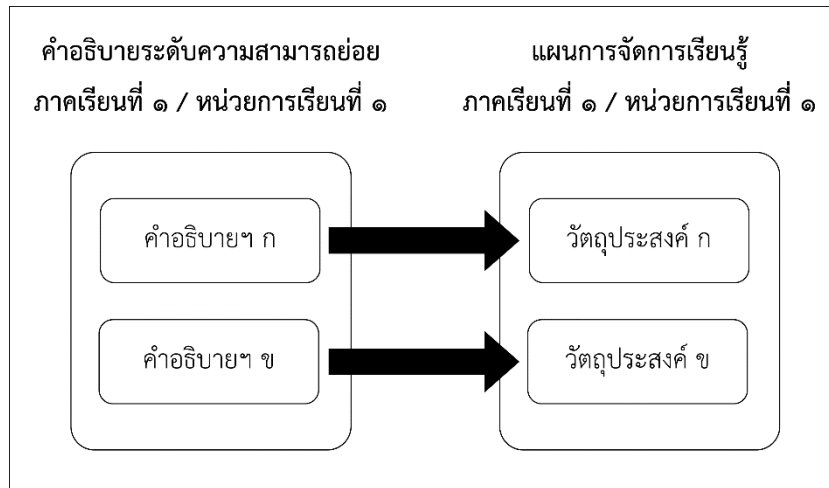
(๒) กำหนดให้ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ที่ถัดจากระดับ “ความสามารถปัจจุบัน” กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายที่นักเรียนจะเรียนรู้ผ่านการจัดการเรียนการสอนของครูในปีการศึกษาต่อไป เช่น จากผลการประเมินข้างต้นกำหนดระดับความสามารถย่อยของนักเรียน ดังนี้

ระดับย่อย		ระดับ ๒				
		๒.๑	๒.๒	๒.๓	๒.๔	๒.๕
มาตรฐาน	๑ การฟัง การดู การพูด และปฏิสัมพันธ์ทางภาษา					
	๒ การอ่าน					
	๓ การเขียน					

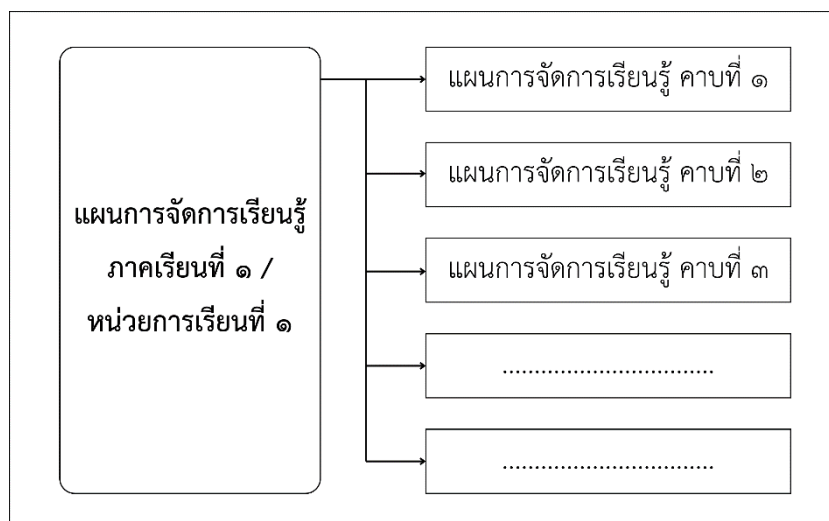
(๓) นำ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ของระดับที่เลือกมากำหนดว่าแต่ละภาคเรียน หรือแต่ละหน่วยการเรียนรู้ นักเรียนจะได้พัฒนาหรือเรียนรู้ในเรื่องใดบ้าง เช่น

(๔) นำ “คำอธิบายระดับความสามารถย่อย” ที่ได้คัดเลือกสำหรับภาคเรียนที่ ๑ หรือหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ มาใช้ในการวางแผนการเรียนการสอนของภาคเรียนที่ ๑ หรือหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ และทำเช่นนี้สำหรับภาคเรียนต่อไปจนครบทุกภาคเรียน

(๕) นำแผนการเรียนการสอนรายภาคเรียน/หน่วยการเรียนรู้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ ทั้งนี้โรงเรียนอาจทำเฉพาะแผนการเรียนสอนเป็นรายภาคเรียน/หน่วยการเรียนรู้ ที่ครอบคลุมการเรียนการสอนรายคาบโดยไม่ทำแผนย่อยแยกออกมาก็ได้

ทั้งนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ควรมีส่วนที่กำหนดวิธีและเครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างเรียน ซึ่งควรเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนปกติด้วย โดยวิธีและเครื่องมือการประเมินผลดังกล่าวควรสอดคล้องและเป็นไปตามนโยบายการประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาของโรงเรียน

๓.๒ แนวทางในการส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย

การส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสามารถดำเนินการได้ทั้งในชั้นเรียน และในรูปแบบต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เช่น

๑. การปลูกฝังและสอดแทรกในชีวิตประจำวัน ผ่านกิจกรรมในโรงเรียนและการอบรมสั่งสอนของครูไทย รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมทางกายภาพ

๒. การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นรายวิชา โรงเรียนสามารถวางแผนการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยให้สอดคล้องกับปรัชญา แนวคิดทางการศึกษา ลักษณะของนักเรียน และบริบทของชุมชนโรงเรียนของตน โดยสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีร่วมกันได้ เช่น

๒.๑ การเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยในรูปของบทเรียนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย (Thai studies) เพื่อปูพื้นฐานด้านวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยให้แก่นักเรียน บางโรงเรียนอาจจัดสอนโดยใช้ภาษาที่เป็นภาษาหลักของหลักสูตร เพื่อให้ นักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศเรียนร่วมกัน หรือบางโรงเรียนอาจจัดสอนโดยแยกให้นักเรียนชาวไทยเรียนวัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยเป็นภาษาไทย และนักเรียนชาวต่างประเทศเรียนด้วยภาษาหลักของหลักสูตรก็ได้

๒.๒ การบูรณาการสาระวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์เข้าในวิชาภาษาไทย เช่น หน่วย “สุโขทัย” “ชนมไทย” “ท่องเที่ยวทั่วไทย” เป็นต้น

๒.๓ การบูรณาการสาระวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเข้ากับวิชาอื่น ซึ่งอาจทำเป็นการบูรณาการในหน่วยการเรียนรู้ (integrated topic) เช่น หน่วย “Environment” และ/หรือระหว่างรายวิชา เช่น เรียนรู้เกี่ยวกับ “เรือนไทย” ร่วมกันระหว่างวิชาภาษาไทย กับ วิชา Design and Technology (DT) ไร่ไทย โขน หนังสือนิทาน ในวิชาการละครและวิชาการเต้น (Drama and dance) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ของรัชกาลที่ ๙ ในวิชา IB Environmental Systems and Societies (ESS) ตลอดจนการนำวรรณกรรม วรรณคดีไทยที่ได้รับการแปลเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษมาสอนในวิชาภาษาอังกฤษ (English)

๓. การส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ผ่านกิจกรรมภายในและภายนอกโรงเรียน
โรงเรียนสามารถส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยผ่าน กิจกรรม ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน
ได้หลากหลาย เช่น

- ๓.๑ กิจกรรมวัฒนธรรมไทยตามโอกาสและเทศกาล ของไทย เช่น เทศกาลลอยกระทง
เทศกาลสงกรานต์ พิธีไหว้ครู วันครู วันพ่อ วันแม่
- ๓.๒ การบูรณาการในกิจกรรมตามโอกาสและเทศกาล การเฉลิมฉลองของโรงเรียน เช่น
วันนานาชาติ (International Day) สัปดาห์หนังสือ (Book Week) และสัปดาห์แห่ง
ความยั่งยืน (Sustainability Week) เป็นต้น
- ๓.๓ กิจกรรมเสริมหลักสูตร (ECA) และกิจกรรมพัฒนานักเรียน เช่น ชมรมรำไทย ชมรม
ดนตรีไทย ชมรมนิทานอ่านสนุก (ภาษาไทย) ชมรมนักเขียน การจัดกิจกรรมจิตอาสา
อาทิ การทำงานร่วมกับนักเรียนด้วยโอกาสในภาคอีสานในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น
รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ ของโรงเรียนซึ่งช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาและเข้าใจวิถีชีวิต
ความเชื่อ ความคิด สภาพทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง
 ฯลฯ จากประสบการณ์ตรง
- ๓.๔ การจัดกิจกรรมพิเศษ เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย เช่น การเชิญ
นักประพันธ์ไทย หรือบุคคลที่เป็นที่รู้จักในวงการต่าง ๆ เช่น นักแต่งเพลงไทยสากล
ผู้กำกับภาพยนตร์ไทย
- ๓.๕ การจัดทัศนศึกษา ซึ่งอาจจัดด้านภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย
โดยเฉพาะ หรือเป็นการจัดร่วมระหว่างวิชา ซึ่งสามารถใช้ประโยชน์จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ
ในท้องถิ่น เช่น สถานประกอบพิธีทางศาสนาต่าง ๆ ในชุมชน อาทิ วัดในพระพุทธศาสนา
โบสถ์ของคริสต์ศาสนา มัสยิดของศาสนาอิสลาม พิพิธภัณฑ์ อาทิ มิวเซียมสยาม
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติในจังหวัดต่าง ๆ อุทยานแห่งชาติ หน่วยงานราชการที่เปิด
ให้นักเรียนเข้าศึกษา

๓.๓ การประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผล

วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ควรมีระบบและเครื่องมือประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่สอดคล้องกับนโยบายและระบบการประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาหลักของหลักสูตรของโรงเรียน ทั้งการประเมินอย่างเป็นระบบเพื่อตรวจสอบว่านักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามคำอธิบายระดับความสามารถและคำอธิบายระดับความสมารถย่อยที่โรงเรียนกำหนดหรือไม่ ด้วยวิธีการเครื่องมือ เกณฑ์การประเมินผล ระยะเวลา ระบบการเก็บหลักฐานการเรียนรู้ การติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครอง ตลอดจนรูปแบบและระบบการให้คะแนนในรายงานผลการเรียน เพื่อให้วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ของนักเรียน และมีความเป็นเอกภาพของการจัดการศึกษาภายในโรงเรียน

ลักษณะของการประเมินผลการเรียนรู้ที่โรงเรียนนานาชาติส่วนใหญ่นิยมใช้เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งโรงเรียนสามารถเลือกใช้หลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาไทยของตนเอง มีดังนี้

๑. การประเมินผลก่อนการเรียนการสอน (Diagnostic / Placement Assessment)

- วัดเพื่อวินิจฉัย (Diagnosis) หรือตัดสินใจว่านักเรียนอยู่ในระดับใด (Baseline Assessment) และควรเรียนอยู่ในชั้นเรียนหรือกลุ่มใด (Assessment for Placement)

๒. การวัดและประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน (Formative Assessment)

- การประเมินผลเพื่อการเรียนรู้ (Assessment for Learning) เป็นการนำข้อมูลจากการประเมินในระหว่างการจัดการเรียนการสอนมาช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างราบรื่นและต่อเนื่อง รวมทั้งช่วยให้ครูสามารถปรับการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถ ความสนใจและความต้องการจำเป็นของนักเรียนที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- การประเมินในฐานะเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ (Assessment as Learning) เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจและความสามารถในการกำกับควบคุมการเรียนรู้ของตนเอง โดยฝึกประเมินตนเอง และรับฟังข้อมูลสะท้อนกลับและผลการประเมินจากครูและเพื่อน เพื่อนำมาพิจารณาหาทางปรับปรุงการเรียนรู้ของตนให้ถูกต้อง รวดเร็วและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

๓. การวัดและประเมินผลหลังการเรียนการสอน (Summative Assessment)

- การสรุปผลการเรียนรู้หลังเรียนจบแต่ละหัวข้อ/เรื่อง/ภาคเรียน/ปีการศึกษา (Summative Assessment) เพื่อให้ทราบว่านักเรียนได้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีความเร็วและความก้าวหน้าในการเรียนในช่วงเวลาดังกล่าวมากน้อยเพียงไร คุณภาพการเรียนรู้เป็นอย่างไร รวมทั้งสามารถนำมาเปรียบเทียบกับความก้าวหน้าหรือการพัฒนาในช่วงก่อนหน้าเพื่อวางแผนการเรียนการสอน และการเรียนรู้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป นอกจากนี้ผลการเรียนรู้ในแต่ละช่วงเวลา เช่น ปลายภาคเรียน หรือปลายปีการศึกษา ยังเป็นข้อมูลที่สำคัญต่อการสื่อสารกับฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูวิชาภาษาไทยคนอื่น ผู้ปกครอง และผู้บริหารสถานศึกษา ตลอดจนผู้ประเมินคุณภาพการศึกษาจากภายนอกโรงเรียนด้วย

๔. การประเมินพัฒนาการของนักเรียนรายบุคคลตามคำอธิบายรายระดับที่กำหนดและตามฐานสมรรถนะของนักเรียน

โรงเรียนควรส่งเสริม และสนับสนุนให้ครูวิชาภาษาไทยดำเนินการประเมินผลการเรียนรู้ และใช้ผลการประเมินในการสื่อสารกับนักเรียน ผู้ปกครอง ครูคนอื่นทั้งในแผนกวิชาภาษาไทยและแผนกอื่น ผู้บริหารสถานศึกษา และบุคคลภายนอกเช่นเดียวกับครูวิชาภาษาอื่นในโรงเรียน ทั้งนี้โดยใช้รูปแบบของการติดต่อสื่อสาร และการรายงานผลการเรียนรู้ของนักเรียนตามที่โรงเรียนกำหนด และควรให้สอดคล้องกับการรายงานผลการเรียนรู้ของนักเรียนในวิชาอื่นๆ ในระดับหรือช่วงชั้นเดียวกัน

อนึ่ง โรงเรียนควรกำหนดให้เกณฑ์การประเมินผลวิชาภาษาไทยสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินผลในรายวิชาภาษาอื่นของโรงเรียน เช่น การกำหนดช่วงคะแนน ร้อยละ เกรด สัญลักษณ์ หรือตัวอักษร เป็นต้น

การกำกับ ติดตาม และประเมินผลหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

โรงเรียนนานาชาติทุกแห่งจะต้องประเมินตนเอง เพื่อประกันคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน (Self-assessment on quality assurance) โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย รวมทั้งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และองค์กรประเมินคุณภาพภายนอกจากต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ

วิธีการกำกับ ติดตาม และประเมินผลหลักสูตรที่นิยมปฏิบัติในโรงเรียนนานาชาติต่าง ๆ ในประเทศไทย ซึ่งโรงเรียนสามารถเลือกใช้ตามความเหมาะสมของบริบทของตนเอง เช่น

- การสังเกตชั้นเรียนร่วมกับการวิเคราะห์แผนการเรียนรู้
 - โดยหัวหน้าแผนก เพื่อกำกับติดตามการใช้หลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษาและมีการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพการใช้หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนของครูผู้ได้รับการสังเกต
 - โดยเพื่อนครูวิชาเดียวกัน เพื่อนครูวิชาอื่น เช่น ภาษาอังกฤษ หัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศ เป็นต้น เพื่อให้ข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน
- การประชุมและวางแผนร่วมกันภายในแผนก และ/หรือร่วมกับแผนกวิชาอื่นในการใช้หลักสูตร วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย
- การสร้างชุมชนพัฒนาวิชาชีพ (Professional Learning Community - PLC) ผ่านการประชุม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน การร่วมกันศึกษาและพัฒนาในด้านใดด้านหนึ่งของการจัดการศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย ฯลฯ ซึ่งสามารถทำได้ทั้งภายในแผนกวิชา และระหว่างแผนกวิชาต่าง ๆ
- การสื่อสารและรับข้อมูลสะท้อนกลับ (feedback) ในแง่มุมต่าง ๆ จากผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนและผู้ปกครอง การรับฟังด้วยใจที่เปิดรับจะช่วยนักเรียนและผู้ปกครองให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน
- การวางแผนพัฒนาการศึกษาของแผนก ในส่วนหลักสูตรและการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับนโยบายหรือจุดเน้นของโรงเรียนในแต่ละปีการศึกษา เช่น การเน้นแนวทางการเรียนรู้ (Approaches to Learning) หรือการเน้นการสอนตามแนวคิดแบบปรับเปลี่ยน (Adaptive Teaching) เป็นต้น
- การรับการประเมินจากหน่วยงานภายนอก ทั้งองค์กรต่างประเทศและองค์กรภายในประเทศ เช่น สมศ. เป็นต้น ซึ่งโรงเรียนจะต้องดำเนินการทบทวนการทำงานของตนเองและตั้งจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการพัฒนาหลักสูตรวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทยต่อไป สรุปเป็นรายงานแก่องค์กรที่เข้าประเมินและนำผลการประเมินและคำแนะนำที่ได้รับมาวางแผน ปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

นักเรียนชาวต่างประเทศ

แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

ในทำนองเดียวกับแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวไทย แนวทางที่จัดทำขึ้นนี้เป็นตัวอย่างที่โรงเรียนสามารถพิจารณา นำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน ความสามารถและพื้นฐานของนักเรียนชาวต่างประเทศ ในโรงเรียนของตน

๑. จุดมุ่งหมายการเรียนรู้ (คุณลักษณะที่พึงประสงค์)

เพื่อให้ให้นักเรียนชาวต่างประเทศมีความรู้ ความเข้าใจ และเคารพในวัฒนธรรมไทย สามารถปฏิบัติตนตามวัฒนธรรมไทยและสื่อสารภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมตามบริบท ความสามารถและพื้นฐานของนักเรียน จึงกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑.๑) ด้านการสื่อสารภาษาไทย มีความรู้ความเข้าใจและสามารถใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการเรียนรู้ตามความสามารถและพื้นฐานของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับกาลเทศะ เข้าใจการใช้ภาษาไทยในบริบทที่แตกต่างกัน โดยเน้นพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ตามระดับความสามารถทางภาษา

๑.๒) ด้านวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย เคารพและเข้าใจในความหมายและที่มาของวัฒนธรรมไทยที่พบในชีวิตประจำวัน สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมตามขนบธรรมเนียมประเพณี และวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย โดยอยู่บนพื้นฐานของการเคารพและยอมรับในความหลากหลายทางวัฒนธรรม สามารถอยู่ในสังคมไทยได้อย่างมีความสุข

๒. สาระการเรียนรู้

นักเรียนชาวต่างประเทศเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงมุ่งเน้นที่การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดเป็นหลัก ควบคู่ไปกับการทำความเข้าใจในมิติทางวัฒนธรรม เนื่องจากการเรียนภาษาให้มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมที่หล่อหลอมภาษานั้น ๆ ภาษาเป็นสื่อสะท้อนความคิด ค่านิยมและวิถีชีวิตของผู้คน ด้วยเหตุนี้สาระการเรียนรู้ภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ จึงประกอบด้วย ๒ ส่วน คือ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย และสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักการและเหตุผล

การแบ่งทักษะการสื่อสารออกเป็น ๓ ด้าน เพื่อสร้างกรอบการเรียนรู้ภาษาที่มีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับสภาพจริง มีลักษณะที่เป็นประโยชน์ต่อครูและนักเรียน คือ

- **มุ่งเน้นการใช้ภาษาในชีวิตจริง:** แทนที่จะแยกทักษะออกจากกัน นักเรียนจะได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ที่แท้จริง
- **เข้าใจความต้องการที่แตกต่างกัน:** แต่ละรูปแบบต้องการความรู้ความเข้าใจและทักษะภาษาที่ต่างกัน การแยกรูปแบบเช่นนี้ทำให้ครูสามารถออกแบบงานที่เจาะจงเพื่อพัฒนาแต่ละรูปแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- **ก้าวข้ามการท่องจำ:** กรอบแนวคิดนี้ให้ความสำคัญต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียนมากกว่าเพียงความรู้เกี่ยวกับภาษา

กล่าวโดยสรุป รูปแบบการสื่อสาร ๓ ด้านนี้ เป็นแนวทางที่ครอบคลุมและเป็นรูปธรรมในการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมสำหรับการสื่อสารที่แท้จริงในบริบทที่หลากหลาย

องค์ประกอบของสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ แบ่งออกได้ตามรูปแบบการสื่อสารทั้ง ๓ ด้าน (Three Modes of Communication) ดังนี้

๑) **การรับสาร (Interpretive Communication)** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการรับรู้ เข้าใจและตีความข้อมูลจากการดู การฟัง หรือการอ่าน เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาโดยไม่มีการโต้ตอบระหว่างผู้ส่งและผู้รับข้อมูล

๒) **การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)** หมายถึง ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้สึก และความคิดเห็นให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

๓) **การส่งสาร (Presentational Communication)** หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารข้อมูลแบบทางเดียวด้วยการพูดหรือการเขียน นักเรียนสามารถเล่าเรื่อง อธิบาย ให้ข้อมูลหรือโน้มน้าวในหัวข้อที่เรียน โดยเลือกใช้สื่อที่หลากหลายรูปแบบและปรับให้เหมาะสมต่อผู้รับสาร นักเรียนมีเวลาฝึกฝนการนำเสนอจนคล่องแคล่วและมั่นใจ

ทักษะที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสื่อสารทั้ง ๓ ด้านมีดังนี้

๑. การรับสาร (Interpretive Communication)

- ๑.๑ ทักษะการดู
- ๑.๒ ทักษะการฟัง
- ๑.๓ ทักษะการอ่าน

ครูควรจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นทักษะการดูและการฟังเป็นหลัก

๒. การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)

- ๒.๑ ทักษะการฟัง
- ๒.๒ ทักษะการพูด
- ๒.๓ ทักษะการอ่าน
- ๒.๔ ทักษะการเขียน

ครูควรจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นทักษะการฟังและการพูดเป็นหลัก

๓. การส่งสาร (Presentational Communication)

- ๓.๑ ทักษะการพูด
- ๓.๒ ทักษะการเขียน

ครูควรจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นทักษะการพูดเป็นหลัก

การสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชาวต่างประเทศจะสมบูรณ์ได้นั้น ต้องควบคู่ไปกับการเข้าใจในวัฒนธรรมไทย (Culture) มีการเชื่อมโยงประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยในหลากหลายมุมมอง เพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ (Connections) เข้าใจและเปรียบเทียบธรรมชาติของภาษาและวัฒนธรรมไทย กับภาษาและวัฒนธรรมของตน (Comparison) และสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อใช้ชีวิตในสังคมไทยได้อย่างมีความสุข (Community)

เพื่อให้ นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะตามรูปแบบการสื่อสารทั้ง ๓

ด้าน ครูควรจัดประสบการณ์การเรียนรู้หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามระดับความสามารถทางภาษา ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ระดับ โดยแต่ละระดับแบ่งเป็น ๒ ระดับย่อย รวมทั้งหมดเป็น ๖ ระดับย่อย ได้แก่

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้

ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)

ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)

ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน

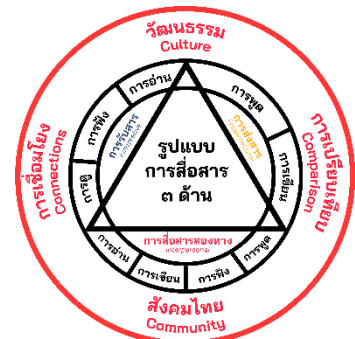
ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)

ระดับ ๒.๓ ระดับกลาง (Intermediate High)

ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า

ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)

ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)

มาตรฐานภาษาไทย (Thai Language Progression Descriptors)

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้	ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	นักเรียนสื่อสารอยู่ในระดับเริ่มต้น ใช้ได้เพียงคำและวลีที่คุ้นเคย ยังไม่สามารถสร้างประโยคใหม่เองได้ ต้องพึ่งพาสื่อประกอบ เช่น ภาพ สัญลักษณ์ และการฟัง-พูดซ้ำ ๆ ร่วมกับวัจนภาษาโดยอาศัยการเลียนแบบและการท่องจำเป็นหลัก มีความผิดพลาดทางภาษาบ่อยครั้ง จึงต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด และเป็นขั้นตอนจากครู
	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	นักเรียนสื่อสารเรื่องชีวิตประจำวันโดยใช้คำและวลีที่จำกัดจากการฝึกหรือท่องจำ สามารถถาม-ตอบคำถามง่าย ๆ ให้ข้อมูลพื้นฐาน และสนทนาสั้น ๆ ในบริบทที่คุ้นเคยได้ แต่ยังต้องการการพูดซ้ำหรือการชี้แจงเพิ่มเติมบ่อยครั้ง การใช้ภาษายังไม่สม่ำเสมอ และมีข้อจำกัดในการสร้างประโยคใหม่ด้วยตนเอง
ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	นักเรียนสื่อสารโดยใช้วลีและประโยคง่าย ๆ ในหัวข้อคุ้นเคยและสถานการณ์ชีวิตประจำวัน เช่น ครอบครัว กิจกรรม ความชอบและไม่ชอบ แม้ยังมีข้อจำกัดและข้อผิดพลาด แต่เริ่มสร้างวลีและประโยคด้วยตนเองได้พึ่งพาการท่องจำเพียงอย่างเดียว โดยทั่วไปสื่อสารกับผู้ที่คุ้นเคยได้ และเริ่มเชื่อมโยงความคิดง่าย ๆ ทั้งในการพูดและเขียน
	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	นักเรียนสื่อสารสนทนาในหัวข้อคุ้นเคยและตอบคำถามง่าย ๆ โดยใช้ประโยคแสดงความคิดและความต้องการพื้นฐานได้ แม้ยังมีข้อผิดพลาดและต้องหยุดคิดหาคำศัพท์บ่อยครั้ง แต่สามารถเรียบเรียงประโยคเพื่อบรรยายกิจกรรม ความชอบ และเหตุการณ์ในอดีตหรืออนาคตได้โดยทั่วไป
ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	นักเรียนสื่อสารในชีวิตประจำวันอย่างมั่นใจมากขึ้น สามารถสนทนาในหัวข้อคุ้นเคย เช่น โรงเรียน บ้าน งานอดิเรก และกิจกรรมประจำวัน โดยใช้ประโยคที่เชื่อมโยงและมีรายละเอียดชัดเจน สื่อสารทั้งการพูดและการเขียนกับเจ้าของภาษาได้อย่างเข้าใจ แม้ยังมีข้อผิดพลาดบ้าง แต่สามารถบรรยาย อธิบาย ตั้งคำถาม และเล่าเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้อย่างเหมาะสม ใช้หลักภาษาได้ถูกต้อง และมีคำศัพท์ในชีวิตประจำวันอย่างเพียงพอ
	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)	นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจ สนทนาในหัวข้อคุ้นเคยได้ราบรื่น และเริ่มโต้ตอบกับสถานการณ์ที่ซับซ้อนหรือไม่คาดคิดได้ สามารถเล่าเรื่องและบรรยายเหตุการณ์ในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตได้ถูกต้องและมีรายละเอียด แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ แม้ยังมีข้อผิดพลาดในโครงสร้างที่ซับซ้อน แต่โดยรวมใช้หลักภาษาและคำศัพท์ได้ดี สามารถเริ่มบทสนทนา สนทนา และสรุปบทสนทนาได้อย่างเป็นธรรมชาติ เข้าใจประเด็นหลักของการสื่อสาร แม้อาจมีข้อจำกัดในบริบทที่ไม่คุ้นเคยหรือซับซ้อน

คำอธิบายรายระดับสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ นำเสนอในรูปตารางแสดงพฤติกรรม การกระทำ ผลงาน ผลผลิตของนักเรียนแต่ละระดับ ดังนี้

๑. การรับสาร (Interpretive Communication)

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้		ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน		ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า	
รู้จักหัวข้อสนทนาที่คุ้นเคยและใช้ใน ชีวิตประจำวันจากการใช้อวัจนภาษา (gesture, visual cues) คำ วลี และ ประโยคที่ท่องจำง่าย ๆ		รู้และเข้าใจสาระสำคัญและข้อมูลที่เกี่ยวข้องในหัวข้อสนทนาสั้น ๆ โดย อาศัยบทสนทนาที่ผ่านการฝึกฝน และท่องจำมาน้อยที่สุด		เข้าใจสาระสำคัญในหัวข้อคุ้นเคย ที่ใช้ประโยคเชื่อมโยงต่อเนื่องกัน ในข้อความที่พูด เขียน หรืออวัจนภาษา	
ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)
รู้และเข้าใจ ความหมาย ของคำคุ้นเคย หรือคำที่ท่องจำ โดยมีท่าทาง ประกอบ ขณะสนทนา และ/หรือมี ภาพประกอบ ขณะสนทนา อย่างง่าย ๆ ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	เข้าใจและระบุ ข้อเท็จจริงได้ บางส่วนจากคำ หรือวลีที่คุ้นเคย หรือที่ท่องจำ โดยมีท่าทาง ประกอบขณะ สนทนาและ/ หรือมี ภาพประกอบ ขณะสนทนา อย่างง่าย ๆ ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน	รู้และเข้าใจ ประโยค ประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ประโยค บอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม คำสั่ง และขอร้อง ในบทสนทนา ที่คุ้นเคย	ระบุใจความ สำคัญ ของบทสนทนา ขนาดสั้น	ระบุใจความ และข้อมูล สำคัญของบท สนทนาขนาดสั้น ที่มีใจความ ตรงไปตรงมา และเข้าใจได้ ทันที	เข้าใจใจความ หลัก และ ความต่อเนื่อง ของเหตุการณ์ ในช่วงเวลาต่าง ๆ ในบทสนทนา และการอภิปราย

๒. การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้

สื่อสารโดยการพูด และการใช้อวัจนภาษา โดยใช้คำ วลี ประโยค และคำถาม ตามที่ได้ฝึกฝน ในหัวข้อหรือเรื่องที่คุ้นเคยหรือเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน

ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน

สนทนา และตั้งคำถามสั้นๆ เพื่อโต้ตอบ ในหัวข้อที่คุ้นเคย โดยมีรายละเอียดมากขึ้น โดยการใช้อวัจนภาษา และประโยคที่มีความเชื่อมโยงและต่อเนื่อง

ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า

ร่วมสนทนาในหัวข้อที่คุ้นเคยที่มีความยาวมากขึ้น ได้อย่างเป็นธรรมชาติ สามารถสร้างประโยคทั้งเพื่อถามและตอบได้หลากหลายรูปแบบ

ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)
- ให้ข้อมูล ด้วยการตอบ คำถาม อย่างง่าย ในหัวข้อ ที่คุ้นเคยหรือ การสนทนาใน ชีวิตประจำวัน ด้วยการใช้คำ หรือวลี ที่ได้ฝึกฝน พร้อมทั้งอาศัย ท่าทางหรือ ภาพประกอบ เพื่อเพิ่ม ความเข้าใจ	- ขอสิ่งที่ ต้องการ และให้ข้อมูล ด้วยการถาม และตอบ โดยใช้คำ วลี หรือประโยค อย่างง่าย ที่ได้ฝึกฝน ในการสนทนา เบื้องต้นใน ชีวิตประจำวัน	- ขอสิ่งที่ ต้องการ และให้ข้อมูล ด้วยการถาม และตอบ โดยใช้ประโยค อย่างง่าย ที่ได้ฝึกฝน พร้อมทั้ง ตั้งคำถาม ที่คิดขึ้นเอง ในหัวข้อ ที่เกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน	- ขอสิ่งที่ ต้องการ และให้ข้อมูล ด้วยการถาม และตอบ โดยใช้ประโยค อย่างง่าย ที่ได้ฝึกฝน พร้อมทั้ง ตั้งคำถาม ที่คิดขึ้นเอง ในหัวข้อ ที่เกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน โดยเพิ่ม รายละเอียด มากขึ้น และใช้ประโยค ที่มีความ เชื่อมโยง และต่อเนื่อง ได้ดียิ่งขึ้น	- แลกเปลี่ยน ข้อมูล ในการสนทนา เกี่ยวกับหัวข้อ ทั้งที่คุ้นเคย และต้องค้นคว้า โดยใช้ประโยค ที่เชื่อมโยงกัน อย่างต่อเนื่อง เพื่อขยายความ ให้ชัดเจน รวมถึงการใช้ ประโยคคำถาม ชนิดต่าง ๆ เพื่อถามต่อ อย่างเหมาะสม	- แลกเปลี่ยน ข้อมูล ในการสนทนา และอภิปราย ในหัวข้อ ที่คุ้นเคย และต้องค้นคว้า โดยใช้ประโยค ที่มีคำเชื่อม และใจความ ต่อเนื่องกัน รวมถึงการใช้ ประโยคคำถาม ที่หลากหลาย ในช่วงเวลา ต่าง ๆ

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้		ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน		ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า	
ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)
- แสดงความต้องการพื้นฐานโดยใช้คำหรือวลีที่ได้ฝึกฝน พร้อมทั้งอาศัยท่าทางหรือภาพประกอบเพื่อเพิ่มความเข้าใจ	- แสดงความต้องการพื้นฐานเกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคยและกิจกรรมในชีวิตประจำวันโดยใช้คำ วลีหรือประโยคอย่างง่ายที่ได้ฝึกฝน	- มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อแสดงสิ่งที่ต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันโดยใช้ประโยคอย่างง่ายในสถานการณ์ที่คุ้นเคย	- มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อแสดงสิ่งที่ต้องการพื้นฐานในชีวิตประจำวันโดยใช้ประโยคอย่างง่ายในสถานการณ์ที่คุ้นเคย โดยเพิ่มรายละเอียดมากขึ้นและใช้ประโยคที่มีความเชื่อมโยงและต่อเนื่องได้ดียิ่งขึ้น	- มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคยเพื่อบอกสิ่งที่ต้องการโดยใช้ประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่องเพื่อขยายความให้ชัดเจน รวมถึงการใช้ประโยคคำถามชนิดต่าง ๆ เพื่อถามต่ออย่างเหมาะสม	- มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อบอกสิ่งที่ต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นโดยใช้ประโยคที่มีคำเชื่อมและใจความต่อเนื่องกัน รวมถึงการใช้ประโยคคำถามที่หลากหลายในช่วงเวลาต่าง ๆ

๒. การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้		ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน		ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า	
ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)
- แสดงความรู้สึกโดยใช้คำหรือวลีที่ได้ฝึกฝน พร้อมทั้งอาศัยท่าทางหรือภาพประกอบเพื่อเพิ่มความเข้าใจ	- แสดงความรู้สึกและโต้ตอบกับผู้อื่นในการสนทนาเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันโดยใช้วลีประโยคและคำถามง่าย ๆ ที่ได้ฝึกฝน	- แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นพร้อมทั้งถามและโต้ตอบในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันโดยใช้ประโยคอย่างง่ายในสถานการณ์ที่คุ้นเคย รวมถึงถามกลับในหัวข้อของการสนทนา	- แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นพร้อมทั้งถามและโต้ตอบในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันโดยใช้ประโยคอย่างง่ายในสถานการณ์ที่คุ้นเคย รวมถึงถามกลับในหัวข้อของการสนทนา โดยเพิ่มรายละเอียดมากขึ้น และใช้ประโยคที่มีความเชื่อมโยงและต่อเนื่องได้ดียิ่งขึ้น	- แลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือความรู้สึกและให้คำแนะนำในหัวข้อที่คุ้นเคยโดยใช้ประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่องเพื่อขยายความให้ชัดเจน รวมถึงการใช้ประโยคคำถามต่าง ๆ เพื่อถามต่ออย่างเหมาะสม	- อธิบายสิ่งที่ต้องการแสดงความคิดเห็นถ่ายทอดอารมณ์และให้คำแนะนำเกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคยและต้องค้นคว้าโดยใช้ประโยคที่มีคำเชื่อมและใจความต่อเนื่องกัน รวมถึงการใช้ประโยคคำถามที่หลากหลายในช่วงเวลาต่าง ๆ

๓. การสื่อสาร (Presentational Communication)

ระดับ ๑ ระดับเริ่มเรียนรู้

นำเสนอข้อมูลในหัวข้อที่คุ้นเคย และเรื่องราวในชีวิตประจำวัน โดยใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูดคำ วลี และประโยค อย่างง่าย ๆ ตามที่ ได้ท่องจำและฝึกฝน

ระดับ ๒ ระดับพื้นฐาน

นำเสนอข้อมูลในหัวข้อที่คุ้นเคยและ เรื่องราวในชีวิตประจำวันโดยใช้คำ วลี หรือประโยคง่าย ๆ หลาย ๆ ประโยค ที่มีความต่อเนื่องกัน โดยใช้คำสันธาน เช่น และ หรือ แต่ เพราะ ฯลฯ เพื่อสื่อสาร โดยใช้ภาษาพูด และหลักภาษาที่คุ้นเคย ทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทาง

ระดับ ๓ ระดับก้าวหน้า

นำเสนอข้อมูลและแสดงความคิดเห็น ในหัวข้อที่คุ้นเคยโดยใช้ประโยคที่มี คำเชื่อมและมีใจความต่อเนื่อง

ระดับ ๑.๑ ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice)	ระดับ ๑.๒ ระดับเรียนรู้ (Novice High)	ระดับ ๒.๑ ระดับพื้นฐาน (Intermediate)	ระดับ ๒.๒ ระดับกลาง (Intermediate High)	ระดับ ๓.๑ ระดับก้าวหน้า (Advanced)	ระดับ ๓.๒ ระดับสูง (Advanced High)
- แนะนำตนเอง ด้วยคำหรือวลี ที่ได้ฝึกฝนโดยใช้วจนภาษาช่วยในการสื่อสาร - บอกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ ด้วยคำหรือวลี ที่ได้ฝึกฝนโดยใช้วจนภาษาช่วยในการสื่อสาร	- นำเสนอข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับกิจกรรมและความสนใจ โดยใช้คำ วลี และประโยค อย่างง่าย ที่ได้ฝึกฝน - บอกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เกี่ยวกับสิ่งที่สนใจในชีวิตประจำวัน โดยใช้คำ วลี และประโยค อย่างง่าย ที่ได้ฝึกฝน	- นำเสนอข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับความสนใจและกิจกรรม โดยใช้ประโยค อย่างง่าย ตามที่เรียนมา ได้เกือบทั้งหมด - บอกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เกี่ยวกับสิ่งที่สนใจในชีวิตประจำวัน โดยใช้ประโยค อย่างง่าย ตามที่เรียนมา ได้เกือบทั้งหมด	- นำเสนอข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับความสนใจ กิจกรรม และเหตุการณ์ โดยใช้ประโยค อย่างง่าย - บอกสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เกี่ยวกับสิ่งที่สนใจในชีวิตประจำวัน โดยใช้ประโยค อย่างง่าย	- นำเสนอเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม เหตุการณ์และประสบการณ์ทางสังคม โดยใช้ประโยค ที่เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อขยายความให้ชัดเจน - แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคย พร้อมให้เหตุผลสนับสนุน โดยใช้ประโยค ที่เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อขยายความให้ชัดเจน	- นำเสนอเรื่องราวที่คุ้นเคยเกี่ยวกับโรงเรียน เหตุการณ์ ในชุมชนและประสบการณ์ส่วนตัว ในหลายช่วงเวลา และมี ความต่อเนื่อง สละสลวย - แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวข้อที่คุ้นเคย หรือต้องค้นคว้า พร้อมให้เหตุผลสนับสนุน และมี ความต่อเนื่อง สละสลวย

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย

คุณค่าและความสำคัญของวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยต่อการเรียนรู้ภาษาไทย

สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ การมีประสบการณ์และความรู้ทางวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องต่อคนไทย วิถีชีวิต และค่านิยมในสังคมไทย ความเข้าใจดังกล่าวส่งผลให้เกิดทัศนคติเชิงบวกและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนไทย รวมทั้งช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารภาษาไทยได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและตรงตามเจตนายิ่งขึ้น ดังนั้นโรงเรียนจึงควรมุ่งพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเคารพในความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมของนักเรียน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารในสังคมไทยในบริบทและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนสามารถใช้ชีวิตในประเทศไทยได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุข

สาระการเรียนรู้

การจัดสาระการเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยในโรงเรียนนานาชาติสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้ผู้อยู่ในสังคมไทยอย่างราบรื่นและเคารพในสมาชิก และวัฒนธรรมของสังคมไทยเป็นสำคัญ การกำหนดคำอธิบายรายระดับด้านวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ของนักเรียนชาวต่างประเทศจึงมีลักษณะทั่วไป ไม่กำหนดรายละเอียด โดยเน้นการให้ความรู้และการส่งเสริมเจตคติเชิงบวกเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยที่มักจัดผ่านกิจกรรมตามวันสำคัญ เทศกาลต่าง ๆ และ/หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น ชมรมรำไทย ดนตรีไทย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม มีนักเรียนชาวต่างประเทศจำนวนหนึ่งในโรงเรียนนานาชาติหลายแห่งที่เติบโตขึ้นมาในสังคมไทย จึงมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานทางวัฒนธรรมไทยมากกว่าชาวต่างประเทศทั่วไป ครูจึงควรปรับความลึกซึ้งของเนื้อหาสาระในบทเรียนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละกลุ่มได้อย่างดีที่สุด

สาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยซึ่งเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่

- กลุ่มที่ ๑ สถาบันหลักของประเทศไทย
- กลุ่มที่ ๒ มารยาทและการปฏิบัติตนในสังคมไทย
- กลุ่มที่ ๓ ค่านิยมในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ
- กลุ่มที่ ๔ ความหมายและการเข้าร่วมประเพณีไทย เทศกาล วันสำคัญ

คำอธิบายระดับความสามารถในสาระวัฒนธรรมไทย

คำอธิบายระดับความสามารถ ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรม การกระทำ ผลงาน ผลผลิตของสาระแต่ละกลุ่มแบ่งเป็น ๓ ระดับ ตามวุฒิภาวะเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละระดับหรือช่วงชั้นที่ใช้ในหลักสูตรนานาชาติส่วนใหญ่ ได้แก่

ระดับ ๑ กลุ่มอายุ ๒+ ถึง ๕+ ปี หรือ ระดับก่อนประถมศึกษา

ระดับ ๒ กลุ่มอายุ ๖+ ถึง ๑๐+ ปี หรือ ระดับประถมศึกษา

ระดับ ๓ กลุ่มอายุ ๑๑+ ถึง ๑๔+ ปี หรือ ระดับมัธยมศึกษาต้น

คำอธิบายระดับความสามารถของสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยนำเสนอในรูปแบบตารางซึ่งประกอบด้วย ความคิดรวบยอด และคำอธิบายรายระดับ ดังนี้

(๑) ความคิดรวบยอด	ได้แก่	ความหมาย ประโยชน์ ความสำคัญ หลักการ หรือแนวคิดสำคัญของวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยสำหรับนักเรียนในระดับนี้
(๒) คำอธิบายระดับความสามารถย่อย	ได้แก่	พฤติกรรม การกระทำ ผลงาน ผลผลิต ซึ่งนักเรียนแสดงออกหรือผลิตขึ้นผ่านการนำกระบวนการคิด การศึกษาค้นคว้า การวางแผนและการใช้ข้อมูลจากการสะท้อนคิดในการปรับปรุงงานของตนเองมาใช้ในการสื่อสารและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมไทย

ความคิดรวบยอด	คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
	ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓
สาระหลักสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศทุกคน			
การรับรู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีมุมมองกว้างขึ้นและสามารถนำความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมาใช้ในการอยู่ในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม และมีความสุข	๑. แสดงออกถึงการรับรู้และความสนใจในวัฒนธรรมไทย ด้วยการตั้งใจชม ดู และตอบสนอง ด้วยการตอบคำถาม พูด เล่า ปฏิบัติตาม ในขณะที่ทำกิจกรรมดังกล่าว	๑. ตั้งใจฟัง ชม ดู การแสดงกิจกรรมหรือการสื่อสารเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ในรูปแบบต่าง ๆ และบอกเล่าหรือแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมไทย ในเรื่องหรือแง่มุมที่ตนมีประสบการณ์ตรง ทั้งในและนอกโรงเรียน โดยใช้ภาษาหลักของโรงเรียน และ/หรือภาษาไทย เป็นสื่อในการอธิบาย และ/หรือนำเสนอ ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น วาดภาพ แสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น	๑. แสดงออกถึงความตระหนักรู้ เข้าใจและเคารพในความแตกต่างทางภาษา และวัฒนธรรม ผ่านการแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การพูด-เขียน โดยใช้ภาษาหลักของโรงเรียน และ/หรือภาษาไทย เป็นสื่อในการอธิบาย และ/หรือนำเสนอ ในรูปแบบอื่น ๆ รวมทั้งแสดงความสามารถในการทำงานร่วมกับชาวไทยในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียน และในชุมชนต่าง ๆ ในสังคมไทย

ความคิดรวบยอด	คำอธิบายระดับความสามารถย่อย		
	ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓
สาระหลักสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศทุกคน			
(ต่อ)	๒. ปฏิบัติต่อคนไทยตามมารยาทไทยพื้นฐานในชีวิตประจำวัน เช่น พูด “สวัสดี” ไหว้ พูด “ขอบคุณ” เป็นต้น	๒. แสดงออกถึงความเข้าใจในความคาดหวัง ยอมรับและปฏิบัติตามมารยาทและธรรมเนียมปฏิบัติที่ดีงามในการอยู่ร่วมกันในสังคมไทย เช่น ยืนตรงและแสดงอาการสงบ เมื่อมีการบรรเลงเพลงชาติหรือเพลงสรรเสริญพระบารมี ในโรงเรียน เป็นต้น	๒. แสดงออกถึงความเข้าใจในความสำคัญและเคารพในวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ในวัฒนธรรมของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วัฒนธรรมไทย ซึ่งเป็นวัฒนธรรมเจ้าบ้าน ว่าเป็นการสื่อถึงการเคารพในคุณค่าความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันของบุคคลสังคมนั้น
	๓. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย ที่โรงเรียน หรือที่คุณครูจัดให้	๓. เข้าร่วม ทำกิจกรรมภาษาไทย และวัฒนธรรมไทยต่าง ๆ ในห้องเรียน และในโรงเรียน ด้วยความเข้าใจในความหมาย และแสดงความสนใจ สนุกสนาน หรือพึงพอใจ ในการทำกิจกรรมดังกล่าว	๓. เข้าร่วมทำกิจกรรมภาษาไทย และวัฒนธรรมไทยต่าง ๆ ในห้องเรียน และในโรงเรียน ด้วยความเข้าใจ เคารพในที่มา ความหมาย และเห็นคุณค่าของกิจกรรมดังกล่าว

ความคิดรวบยอด	คำอธิบายระดับความสมารถย่อย		
	ระดับ ๑	ระดับ ๒	ระดับ ๓
สาระที่โรงเรียนเลือกสอนนักเรียนชาวต่างประเทศตามความเหมาะสม			
	โรงเรียนที่เปิดสอนสาระการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย (Thai Studies) ให้แก่นักเรียนชาวต่างประเทศแยกต่างหากจากสาระการเรียนรู้ภาษาไทย หรือจัดกิจกรรมเสริมในรูปแบบต่าง ๆ อาจเพิ่มสาระการเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมไทยให้กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยใช้หรือปรับจากสาระวัฒนธรรมไทยตามที่กำหนดให้สำหรับนักเรียนชาวไทย หรือกำหนดขึ้นใหม่ต่างหาก ทั้งนี้โดยพิจารณาปรับให้เหมาะสมตามบริบทของโรงเรียน พื้นฐานของนักเรียน และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง		

การส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

การส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสามารถดำเนินการได้ทั้งในชั้นเรียนและในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การปลูกฝังและสอดแทรกในชีวิตประจำวันผ่านกิจกรรมในโรงเรียนและการอบรมสั่งสอนของครูไทย
๒. การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนเป็นรายวิชา (คำแนะนำ - โรงเรียนสามารถวางแผนการจัดการเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยให้สอดคล้องกับปรัชญา แนวคิดทางการศึกษา อัตลักษณ์ของนักเรียน บริบทของโรงเรียนและชุมชน โดยสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลายวิธีร่วมกันได้ดังนี้)

๒.๑ การเรียนการสอนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยในรูปแบบของบทเรียนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยหรือไทยศึกษา (Thai studies) เพื่อปูพื้นฐานด้านวัฒนธรรมไทยให้แก่นักเรียน (คำแนะนำ - บางโรงเรียนอาจจัดสอนโดยใช้ภาษาที่เป็นภาษาหลักของหลักสูตร เพื่อให้ให้นักเรียนชาวไทยและนักเรียนชาวต่างประเทศเรียนร่วมกัน หรือบางโรงเรียนอาจจัดสอนโดยแยกให้นักเรียนชาวไทยเรียนวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเป็นภาษาไทย และนักเรียนชาวต่างประเทศเรียนด้วยภาษาหลักของหลักสูตรก็ได้)

๒.๒ การบูรณาการสาระวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเข้าในวิชาภาษาไทย^{๑๕}

๒.๓ การบูรณาการสาระวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทยเข้ากับวิชาอื่น (คำแนะนำ - อาจทำการบูรณาการในหน่วยการเรียนรู้ (integrated topic) เช่น หน่วย “สิ่งแวดล้อม” และ/หรือระหว่างรายวิชา^{๑๖})

^{๑๕} หน่วย “สุโขทัย” “ชนมไทย” “ท่องเที่ยวทั่วไทย”

^{๑๖} เรียนรู้เกี่ยวกับ “เรือนไทย” ร่วมกันระหว่างวิชาภาษาไทย กับ วิชา Design and Technology (DT) วิชาไทย โขน หนังใหญ่ วิชาการละคร และวิชาการเต้น (Drama and dance) หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของรัชกาลที่ ๙ ในวิชา IB Environmental Systems and Societies (ESS) ตลอดจนการนำวรรณกรรม วรรณคดีไทยที่ได้รับการแปลเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษมาสอนใน วิชาภาษาอังกฤษ

๓. การส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย ผ่านกิจกรรมภายในและภายนอกโรงเรียน
(คำแนะนำ - โรงเรียนสามารถเลือกทำได้หลากหลายวิธีเช่นตัวอย่างต่อไปนี้)

๓.๑ กิจกรรมวัฒนธรรมไทยตามโอกาสและเทศกาลต่าง ๆ ของไทย^{๑๗}

๓.๒ การบูรณาการกิจกรรมตามเทศกาลและการเฉลิมฉลองต่าง ๆ ของโรงเรียน^{๑๘}

๓.๓ กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมหลังเลิกเรียน และกิจกรรมพัฒนานักเรียนอื่น ๆ^{๑๙}

๓.๔ การจัดกิจกรรมพิเศษ เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมไทยและประวัติศาสตร์ไทย^{๒๐}

๓.๕ การจัดทัศนศึกษา โดยครูไทยหรือร่วมกับครูวิชาอื่น ๆ เพื่อใช้ประโยชน์ จากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น^{๒๑}

๓. กระบวนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะและการใช้ภาษาของนักเรียน โดยเน้นการสื่อสารเพื่อให้นักเรียนดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข มีคุณภาพ และเคารพในความแตกต่างทางภาษา วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ พร้อมทั้งเชื่อมโยงกับบริบททางภาษาและสังคมของตนเอง

(คำแนะนำ - โรงเรียนสามารถพิจารณาปรับใช้ตัวอย่างการออกแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอนตลอดจนเทคนิควิธีการต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับปรัชญา แนวคิดและนโยบายของโรงเรียนที่เสนอแนะ ดังนี้)

ตัวอย่างกระบวนการออกแบบการจัดการเรียนรู้หรือหน่วยการเรียนรู้

กระบวนการในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ มี ๔ ขั้น ซึ่งสรุปเป็นแผนผังและมีรายละเอียดการดำเนินการของแต่ละขั้น ดังนี้

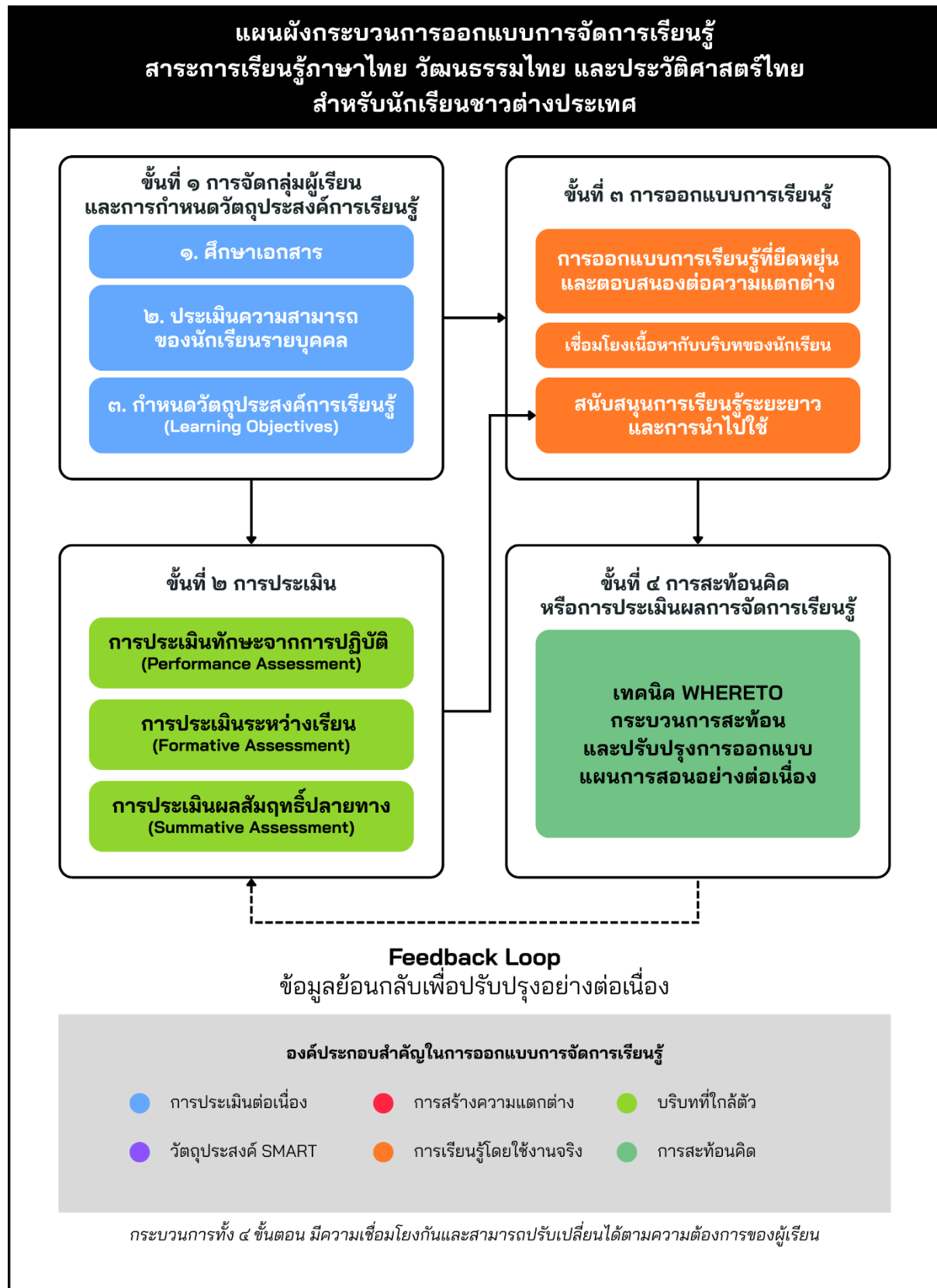
^{๑๗} เทศกาลลอยกระทง เทศกาลสงกรานต์ พิธีไหว้ครู วันครู วันพ่อ วันแม่

^{๑๘} International Day, Book Week, Sustainability Week

^{๑๙} ชมรมร่ำไทย ชมรมดนตรีไทย ชมรมนิทานอ่านสนุก (ภาษาไทย) ชมรมนักเขียน การจัดกิจกรรมจิตอาสา

^{๒๐} การเชิญนักประพันธ์ไทย หรือบุคคลที่เป็นที่รู้จักในวงการต่าง ๆ

^{๒๑} สถานประกอบพิธีทางศาสนาต่าง ๆ ในชุมชน พิพิธภัณฑ์ ในจังหวัดต่าง ๆ อุทยานแห่งชาติที่เปิดให้นักเรียนเข้าชม

ขั้นที่ ๑ การจัดกลุ่มผู้เรียนและการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

๑. ศึกษาเอกสาร “แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ” ในเนื้อหาต่อไปนี้

๑.๑ การสื่อสารทั้ง ๓ รูปแบบซึ่งประกอบด้วย การรับสาร (Interpretive Communication) การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication) และการส่งสาร (Presentational Communication)

๑.๒ คำอธิบายระดับความสามารถทางภาษาไทย (Thai Language Progression Descriptors) ซึ่งมี ๖ ระดับ ประกอบด้วย ระดับเริ่มเรียนรู้ (Novice), ระดับเรียนรู้ (Novice High), ระดับพื้นฐาน (Intermediate), ระดับกลาง (Intermediate High), ระดับก้าวหน้า (Advanced), ระดับสูง (Advanced High)

๒. ประเมินความสามารถของนักเรียนรายบุคคลเพื่อจัดกลุ่มเป็นรายระดับ

๒.๑ สํารวจพื้นฐานการใช้ภาษาไทยของนักเรียนตามรูปแบบการสื่อสารทั้ง ๓ ด้าน ก่อนเริ่มสอน

๒.๒ ใช้เครื่องมือและวิธีการประเมินที่เป็นรูปธรรม โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียน การพูดในบทสนทนาหรืออื่น ๆ จากนั้นประเมินความสามารถของนักเรียนด้วยเกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับ คำอธิบายระดับความสามารถทางภาษาไทย

๒.๓ จัดกลุ่มนักเรียนโดยใช้คำอธิบายระดับความสามารถทางภาษาไทย เป็นแนวทาง

๒.๔ ใช้ข้อมูลของนักเรียนที่รวบรวมจากข้อ ๒.๑ - ๒.๓ ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความหลากหลายของนักเรียน (Differentiation)

๓. กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (Learning Objectives) ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย

๓.๑ คำนึงถึงรูปแบบการสื่อสารทั้ง ๓ ด้าน ได้แก่ การรับสาร (Interpretive) การสื่อสารสองทาง (Interpersonal) และการส่งสาร (Presentational)

๓.๒ ออกแบบพฤติกรรม การกระทำ ผลงาน ผลผลิตของนักเรียนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียน^{๒๒}

๓.๓ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ต้องสะท้อนทั้ง ๔ ด้าน ดังนี้ แนวคิดสำคัญของบทเรียน/หน่วยการเรียนรู้ (Concepts/understandings) ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) และเป้าหมายที่ใช้ได้หลายสถานการณ์ (Transferable goal) ดังตัวอย่าง^{๒๓}

^{๒๒} ระดับเรียนรู้ Novice High จะสามารถแสดงความคิดเห็นสั้น ๆ ด้วยลีหรือประโยคง่าย ๆ ได้

^{๒๓} ๓.๓.๑ รู้และเข้าใจความหมายคำที่คุ้นเคยหรือท่องจำ โดยมีท่าทางหรือภาพประกอบ ในบทสนทนาอย่างง่ายและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (ความรู้)

๓.๓.๒ ใช้โครงสร้างประโยคพื้นฐานเพื่อแนะนำตนเอง เช่น ฉันชื่อ..., ฉันอายุ..., ฉันมาจาก... ได้ถูกต้องเหมาะสม (ทักษะ)

๓.๓.๓ พัฒนาความสามารถในการแนะนำตนเองได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมตามบริบทและวัฒนธรรมต่าง ๆ โดยต้องพิจารณาผู้รับสารและระดับภาษา (เป้าหมายที่ใช้ได้หลายสถานการณ์) มีความเข้าใจในเรื่องราวบท และธรรมเนียมปฏิบัติในวัฒนธรรมที่หลากหลายซึ่งจะช่วยเป็นแนวทางในการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (แนวคิดสำคัญ)

๓.๔ กำหนดคำถามสำคัญ (Essential question) และ/หรือคำถามเชิงสืบค้น (Inquiry question) เพื่อกระตุ้นการคิดแบบสืบเสาะ การสร้างความหมายในการเรียน และเป้าหมายที่ใช้ได้หลายสถานการณ์^{๒๔}

คำแนะนำ - เทคนิคการเขียนวัตถุประสงค์โดยใช้เทคนิค SMART

ครูสามารถกำหนดวัตถุประสงค์ที่มีประสิทธิภาพโดยใช้เทคนิค SMART ดังนี้

ตัวอย่างวัตถุประสงค์ที่ใช้เทคนิค SMART

"ภายใน ๒ สัปดาห์ นักเรียนสามารถแสดงบทบาทสมมติการใช้ประโยคและคำศัพท์ภาษาไทยได้ถูกต้องเพื่อสั่งอาหาร ๑ ชุดซึ่งได้แก่ อาหารจานหลัก เครื่องดื่ม และของหวาน ในสถานการณ์การสั่งอาหารในร้านอาหารได้ด้วยตนเองอย่างครบถ้วน ๑๐๐ % และสามารถโต้ตอบกับพนักงานเสิร์ฟได้ ๒-๓ ประโยค"

หลักการ SMART	ความหมาย	ตัวอย่าง / ประโยค
SPECIFIC	วัตถุประสงค์ต้องเฉพาะเจาะจง ระบุทักษะชัดเจน	นักเรียนแสดงบทบาทสมมติการใช้ประโยคและคำศัพท์ภาษาไทยได้ถูกต้องเพื่อสั่งอาหาร ๑ ชุด ซึ่งได้แก่ อาหารจานหลัก เครื่องดื่ม และของหวาน ในสถานการณ์ร้านอาหารได้ด้วยตนเอง
MEASURABLE	วัดและประเมินผลความสำเร็จได้	นักเรียนสั่งอาหารตามรายการที่กำหนดได้อย่างครบถ้วน ๑๐๐ % โดยใช้ภาษาไทย และสามารถโต้ตอบกับพนักงานเสิร์ฟได้ ๒-๓ ประโยค (เช่น การยืนยันเมนู หรือการถามราคา)
ACHIEVABLE	ทำได้จริง เหมาะสมกับระดับ ของนักเรียน	ด้วยการฝึกฝนสนทนาและใช้คำศัพท์ที่กำหนดเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ นักเรียนจะสามารถบรรลุเป้าหมายนี้ได้ เนื่องจากเป็นสถานการณ์ที่จำลองขึ้นและมีคำศัพท์ที่จำกัด
RELEVANT	มีความสัมพันธ์ระหว่าง วัตถุประสงค์ ความต้องการของ นักเรียน หลักสูตร พัฒนาการ และบริบทของนักเรียน	วัตถุประสงค์ข้อนี้เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการอาศัย ในสังคมไทยของนักเรียนชาวต่างประเทศ
TIME-BOUND	มีกรอบเวลาที่ชัดเจนในการ บรรลุวัตถุประสงค์	นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ (Role-play) การสั่งอาหารได้สำเร็จภายใน ๒ สัปดาห์นับจากเริ่มเรียน

^{๒๔} ๓.๔.๑ ภาษาไทยสะท้อนให้เห็นคุณค่าทางวัฒนธรรมอย่างไร เช่น ความสุภาพและการนับถือผู้อาวุโส

๓.๔.๒ ความเข้าใจในเรื่องมารยาท และธรรมเนียมปฏิบัติมีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตในประเทศไทยอย่างไร

ขั้นที่ ๒ การประเมิน

เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่มุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาไทยในระดับที่นำไปปฏิบัติได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ การประเมินการเรียนรู้ภาษาไทยจึงควรเน้นการประเมินผลการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ (Performance Assessment) ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังนี้คือ

การประเมินความสามารถทางภาษาของนักเรียนในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะ รวมถึงคุณลักษณะ หรือเจตคติ ที่ปรากฏในผลงานหรือกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ (Performance Task)

กิจกรรมที่ให้นักเรียนปฏิบัติ (Performance Task) คือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้น ความสนใจ มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของนักเรียนและนักเรียนได้ลงมือทำจริง เพื่อแสดงความรู้ ความเข้าใจ และทักษะ ที่ได้เรียนมา มักจะอยู่ในรูปแบบของสถานการณ์หรือปัญหาในชีวิตจริง อาจเป็นกิจกรรมที่ทำคนเดียว หรือทำเป็นกลุ่มก็ได้ มีลักษณะสำคัญคือ

(๑) เน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการสื่อสาร^{๒๕}

(๒) หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่เน้นการเขียนหรือทำแบบฝึกหัดเพียงอย่างเดียว

(๓) สอดแทรกสาระวัฒนธรรมไทย ขนบธรรมเนียม ประเพณี หรือสถานที่สำคัญ เพื่อสร้างความเข้าใจเชิงวัฒนธรรมควบคู่ไปกับทักษะภาษา

ตัวอย่างกิจกรรม

การรับสาร:

- เล่นเกมง่าย ๆ หลังดูขั้นตอนการเล่นจาก YouTube
- ฟังโฆษณาแล้วบอกชื่อสินค้า ราคาและสถานที่ซื้อ
- เลือกชมภาพยนตร์จากการอ่านคำอธิบายสั้น ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์

การสื่อสารสองทาง:

- แลกเปลี่ยนข้อมูลกิจกรรมที่ควรทำในชุมชนของตนเอง
- หาสินค้าในตลาด
- แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับอาหารในโรงเรียน

การส่งสาร:

- อธิบายเหตุผลที่มาโรงเรียนสาย
- จัดทำคลิปวิดีโอสั้น ๆ แนะนำการท่องเที่ยวในเมืองไทย
- นำเสนอเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ค้นคว้าหรือเรียนรู้มา

^{๒๕} บทบาทสมมุติ (Role Play) สถานการณ์จำลอง (Simulations) การสัมภาษณ์ การตั้งคำถาม การบอกทาง การซื้อของ การเล่าเรื่องจากภาพ หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน การตอบคำถามสั้น ๆ หรือบทสนทนาสั้น ๆ ตามหัวข้อที่เรียน

ในการประเมินผลการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติ ครูควรนำคำอธิบายระดับความสามารถที่จะประเมิน มาวิเคราะห์ถึงสิ่งที่ประเมินเพื่อสร้างเครื่องมือการประเมินที่ช่วยให้ได้ข้อมูลที่ต้องการดังนี้

สิ่งที่ประเมิน:

- ความรู้: ข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือเนื้อหาในบทเรียน
- ความเข้าใจ: ความเข้าใจแนวคิดสำคัญ (Big/Main ideas)
- ทักษะ: ระดับความสามารถ ความชำนาญในการปฏิบัติจริงของนักเรียน

ประเภทของการประเมินผลการเรียนรู้มี ๒ ประเภทตามวัตถุประสงค์ของการประเมิน คือ การประเมินระหว่างเรียน (Formative assessment) และการประเมินผลสัมฤทธิ์ปลายทาง (Summative assessment) รายละเอียดของการดำเนินการประเมินผลการเรียนรู้แต่ละประเภทมีดังนี้

การประเมินระหว่างเรียน (Formative Assessment)

ในระหว่างการจัดการเรียนการสอน ควรเน้นการประเมินผลเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน (assessment for learning) โดยเก็บรวบรวม วิเคราะห์ และสะท้อนผลการเรียนรู้ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ครู และนักเรียนร่วมมือกันในการติดตาม บันทึก วัดผล รายงาน และปรับเปลี่ยนการเรียนรู้ เน้นกระบวนการ มากกว่าผลลัพธ์ ไม่ใช่การให้คะแนนเพื่อตัดสินแต่เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนา ส่งเสริมให้นักเรียนประเมินตนเอง (Self-assessment) และเพื่อนประเมินเพื่อน (Peer-assessment) นักเรียนมีบทบาทในการสะท้อน (reflect) การเรียนรู้ และร่วมกำหนดแผนพัฒนาตนเองต่อไป

ครูใช้ข้อมูลจากการสังเกต การถามตอบ การพูดคุย การเขียน หรือกิจกรรมในห้องเรียนประกอบ ในการวัดและประเมินผล ครูให้ความเห็นชัดเจนที่นักเรียนนำไปพัฒนาตนเองได้ (Actionable feedback) นักเรียนได้รับคำแนะนำที่เฉพาะเจาะจงในสิ่งที่ทำได้ดีและสิ่งที่ควรปรับปรุง การให้ความเห็นและคำแนะนำ จากครู (Feedback) จะต้องเชื่อมโยงกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ (Learning objectives) และเกณฑ์ ความสำเร็จที่ระบุไว้โดยใช้เทคนิค SMART

การประเมินเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนควรใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในความสามารถ ทางภาษาทั้ง ๓ ด้าน โดยมีตัวอย่างวิธีการประเมิน เกณฑ์การประเมิน และกิจกรรม รายละเอียดในแต่ละด้าน ดังนี้

ความสามารถทางภาษา	วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เกณฑ์การประเมิน
การรับสาร Interpretive Communication	- สังเกตความเข้าใจที่ถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนแสดงออกขณะทำกิจกรรม เช่น • ภาพวาดตรงกับเรื่องที่ฟัง • ภาพที่จับคู่กับคำที่ฟังถูกต้อง • คำพูดนักเรียนที่บอกเกี่ยวกับสิ่งที่ฟัง - ตรวจสอบความถูกต้องในใบงานหรือผลงานในรูปแบบอื่นที่นักเรียนผลิต - นักเรียนสะท้อนคิดและ/หรือใช้แบบประเมินการสนทนาของตนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ - เพื่อนนักเรียนบันทึกหรือใช้แบบประเมินซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน ขณะนักเรียนแสดงบทบาทสมมุติแสดงในสถานการณ์จำลอง หรือทำกิจกรรมการสนทนาต่าง ๆ - ครูใช้แบบประเมินและ/หรือให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) พร้อมข้อเสนอแนะที่เจาะจงตรงประเด็นปฏิบัติตามได้ (Targeted feedback)^{๒๖}	- ใช้เทคนิค "Stop and check" ให้นักเรียนฟังบทสนทนาหรือเรื่องเล่า แล้วหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้นักเรียนพูดหรือบอกตามที่กำหนดเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ - ฟังเรื่องเล่าสั้น ๆ แล้ววาดภาพเล่าเรื่องนั้นแทนการพูด - ฟังบทสนทนาสั้น ๆ แล้วจับคู่ภาพกับสิ่งที่ได้ฟัง - เล่นเกมจับคู่ คำศัพท์กับรูปภาพ	- แสดงความเข้าใจเนื้อหาหลักและรายละเอียดเล็กน้อยได้ - ตั้งใจฟังเนื้อหา - ใช้ทักษะเดาความหมายจากบริบท (context clue) เบื้องต้นได้

^{๒๖} “ออกเสียงชัด แต่ยังไม่ค่อยการเรียงประโยคให้เป็นลำดับและใช้คำเชื่อมให้เหมาะสมมากขึ้น”

ความสามารถทางภาษา	วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เกณฑ์การประเมิน
การสื่อสารสองทาง Interpersonal Communication	- สังเกตความถูกต้องของข้อมูลที่นักเรียนแสดงออกขณะทำกิจกรรม - สังเกตการมีส่วนร่วมในการสนทนาของกิจกรรมกลุ่ม - นักเรียนสะท้อนคิดและ/หรือใช้แบบประเมินการสนทนาของตนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ - เพื่อนนักเรียนบันทึกหรือใช้แบบประเมินซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน ขณะนักเรียนแสดงบทบาทสมมติแสดงในสถานการณ์จำลองหรือทำกิจกรรมการสนทนาต่าง ๆ - ครูใช้แบบประเมินและ/หรือให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) พร้อมข้อเสนอแนะที่เจาะจงตรงประเด็นปฏิบัติตามได้ (Targeted feedback)^{๒๗}	- พูดคุยกับคู่สนทนาด้วยบทบาทที่กำหนด^{๒๘} - แลกเปลี่ยนคำถาม-คำตอบในกิจกรรม “Find Someone Who...” - เล่นเกมสนทนา^{๒๙} - ร่วมแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลองที่กำหนดให้หรือที่นักเรียนสร้างขึ้น	- พูดโต้ตอบในสถานการณ์ที่กำหนดได้ถูกต้อง ๗๕% ขึ้นไป - พยายามฟังและพูดภาษาไทยด้วยระดับเสียงที่ดังพอที่เพื่อนที่สนทนาด้วยได้ยิน - ใช้น้ำเสียง สีหน้า หรือท่าทางช่วยในการสื่อสาร - ใช้เกณฑ์การให้คะแนน (rubric) ที่อิงตามคำอธิบายระดับความสามารถของการโต้ตอบ

^{๒๗} “ออกเสียงชัด แต่ยังไม่ค่อยฝึกการเรียงประโยคให้เป็นลำดับและใช้คำเชื่อมให้เหมาะสมมากขึ้น”

^{๒๘} “ถามทาง” หรือ “ชื่อของ”

^{๒๙} “ฉันคือใคร?”

ความสามารถทางภาษา	วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เกณฑ์การประเมิน
การสื่อสาร Presentational Communication	- สังเกตความเข้าใจที่ถูกต้องของข้อมูล ที่นักเรียนแสดงออก ขณะทำกิจกรรม - ตรวจสอบความถูกต้อง ในใบงานหรือผลงาน ในรูปแบบอื่นที่ นักเรียนผลิต - นักเรียนพูดสะท้อนคิด และ/หรือใช้แบบ ประเมินตนตามเกณฑ์ ที่กำหนดให้ - นักเรียนประเมินเพื่อน ที่นำเสนอข้อมูล โดยใช้แบบประเมิน ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ - ครูใช้แบบประเมิน และ/หรือให้ข้อมูล ป้อนกลับ (feedback) พร้อมข้อเสนอแนะที่ เจาะจงตรงประเด็น ปฏิบัติตามได้ (Targeted feedback)^{๓๐}	- พูดหรือวาด เพื่อเสนอข้อมูล ในสถานการณ์จริง^{๓๑} - พูดแนะนำของใช้ ส่วนตัวหน้าชั้นเรียน - วาดรูป/เขียน ข้อความสั้น ๆ^{๓๒} - ทำแผ่นพับ หรือโปสเตอร์ ในหัวข้อที่เรียน	- นำเสนอได้ ตามลำดับง่าย ๆ - มีการใช้คำศัพท์ และโครงสร้าง ประโยคที่ได้เรียนมา - นำเสนอด้วยความตั้งใจ และมั่นใจแม้รู้ว่าตน ยังมีข้อผิดพลาดบ้าง

^{๓๐} “ออกเสียงชัด แต่ยังคงฝึกการเรียงประโยคให้เป็นลำดับและใช้คำเชื่อมให้เหมาะสมมากขึ้น”

^{๓๑} การเล่าเรื่องหรืออธิบายภาพ

^{๓๒} “ไดอารี่วันนี้” หรือ “โปสการ์ดถึงเพื่อน”

การประเมินผลสัมฤทธิ์ปลายทาง (Summative Assessment)

การประเมินผลสัมฤทธิ์ปลายทางมุ่งแสดงระดับความเข้าใจ ความสามารถ การนำความรู้ ทักษะ และความคิดรวบยอดไปใช้ของนักเรียนหลังจากที่เรียนไป ๑ หน่วยการเรียนรู้ / ภาคเรียน / ปีการศึกษา เพื่อประโยชน์ต่อการวางแผนการศึกษาในลำดับต่อไป และเพื่อใช้ในการสื่อสารกับบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ครูผู้สอนวิชาอื่น ผู้บริหารโรงเรียน เป็นต้น โดยมีตัวอย่างวิธีการประเมิน เกณฑ์การประเมิน และกิจกรรม รายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

ความสามารถทางภาษา	วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เกณฑ์การประเมิน
การรับสาร Interpretive Communication	- ทดสอบการฟังแล้วตอบคำถาม - ทดสอบการฟังจับใจความ - ตรวจสอบความถูกต้องของการจับคู่ภาพกับคำศัพท์ที่ได้ยิน - นักเรียนสะท้อนคิดร่วมกับครู และ/หรือใช้แบบประเมินตนเอง	- ฟังเรื่องสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม - ฟังคลิปเสียงเกี่ยวกับเรื่องที่ตรงกับหัวข้อที่เรียน เช่น “ไปตลาด” แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง - ฟังคำ/วลี/ข้อความที่มาจากเนื้อหาในหัวข้อที่เรียน เช่น “เมนูอาหารไทย” แล้วระบุภาพที่ตรงกับคำถาม	- เข้าใจคำศัพท์และประเด็นหลักในเนื้อหา - ตอบคำถามได้ตรงกับข้อมูล - แสดงความสามารถในการตีความจากบริบท
การสื่อสารสองทาง Interpersonal Communication	- ทดสอบการพูดแบบจับคู่หรือบทบาทสมมติ - สังเกตและประเมินการโต้ตอบในสถานการณ์จริงโดยใช้เกณฑ์การให้คะแนน (rubric) วัดความคล่องและความถูกต้อง - นักเรียนสะท้อนคิดร่วมกับครู และ/หรือใช้แบบประเมินตนเอง	- สัมภาษณ์เพื่อนเรื่องที่เกี่ยวกับหัวข้อที่เรียน เช่น “งานอดิเรก” - เขียนบทสนทนาและเล่นบทบาทสมมติโดยใช้คำและโครงสร้างประโยคจากในหัวข้อที่เรียน เช่น “ชื่อของที่ตลาด” หรือ “สั่งอาหารที่ร้าน” - จับฉลากเพื่อแสดงบทสนทนาเกี่ยวกับเพื่อนในเรื่องที่มาจากหัวข้อที่เรียน เช่น “สิ่งที่ทำในวันหยุด” หรือ “สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย”	- พูดโต้ตอบได้ต่อเนื่องและเป็นธรรมชาติ - ฟังและพูดโต้ตอบคู่สนทนาได้ตรงประเด็น - พูดออกเสียงชัดเจนคู่สนทนา เพื่อน และครูสามารถฟังแล้วเข้าใจ - ใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคคำถามและคำตอบที่เรียนไปแล้วได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ - พูดโต้ตอบได้อย่างเต็มใจและมั่นใจ

ความสามารถทางภาษา	วิธีการประเมิน	กิจกรรม	เกณฑ์การประเมิน
การสื่อสาร Presentational Communication		- พูดหน้าชั้นหรือบันทึกวิดีโอนำเสนอ - พูดขั้นตอน โดยอาจพูดร่วมกับการสาธิตการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การทำขนมไทยง่าย ๆ - พูดแนะนำสิ่งที่ตนชอบที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาหรือหัวข้อที่เรียน เช่น “อาหารไทยที่ฉันชอบ” - ทำโปสเตอร์เชิญชวนไปเที่ยวสถานที่ในประเทศไทย แล้วนำเสนอหน้าชั้น	- นำเสนอข้อมูลได้อย่างเป็นลำดับ - ใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เรียนมาได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ - พูดออกเสียงชัดเจนเพื่อนและครูที่ฟังสามารถเข้าใจได้ถูกต้อง

ขั้นที่ ๓ การออกแบบการเรียนรู้

หลักการออกแบบการเรียนรู้ ในการออกแบบการเรียนรู้ มีหลักสำคัญคือ การออกแบบการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและตอบสนองต่อความแตกต่างของนักเรียน โดยมีขั้นตอนดังนี้

- (๑) จัดการเรียนรู้และกลุ่มการเรียนรู้ที่หลากหลาย โดยคำนึงถึงความสามารถความสนใจของนักเรียนที่ต่างกัน (Differentiated Instruction, Differentiated group work)
- (๒) ใช้เครื่องมือช่วยในการบริหารจัดการความแตกต่างที่เหมาะสม อาทิ การจัดกลุ่มแบบยืดหยุ่นที่สามารถปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม (Flexible Grouping) มุมการเรียนรู้ (Learning Centers) งานแบบขั้นบันได (Tiered Assignment) งานที่คำนึงถึงความสามารถและความสนใจของนักเรียนที่ต่างกัน (Differentiated work) การให้เพื่อนช่วยเพื่อน (peer support) หรือกระดานกิจกรรมทางเลือก (Choice Board) เป็นต้น
- (๓) นำคำอธิบายระดับความสามารถย่อยในการสื่อสารทั้งสามด้าน ซึ่งได้แก่การสื่อสารแบบสองทาง (Interpersonal) การรับสาร (Interpretive) และการส่งสาร (Presentational) มาบูรณาการในการออกแบบการเรียนรู้ โดยสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่คัดเลือกมา
- (๔) ออกแบบรายละเอียดคำศัพท์และโครงสร้างประโยคของหน่วยการเรียนรู้ให้เชื่อมโยงกับบริบทของผู้เรียน ดังนี้
 - (๔.๑) เลือกหัวข้อที่ใกล้ตัวและมีความหมายต่อนักเรียน
 - (๔.๒) ใช้แหล่งข้อมูล สื่อที่เป็นของจริง (authentic materials) ที่นักเรียนสามารถเชื่อมโยงกับตนเองได้
 - (๔.๓) เปิดโอกาสให้นักเรียนเปรียบเทียบ และ/หรือเชื่อมโยงในสาระวัฒนธรรมไทยกับประสบการณ์ทางวัฒนธรรมของตนเอง
- (๕) ส่งเสริมการเรียนรู้ระยะยาวและการนำไปใช้
 - (๕.๑) ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
 - (๕.๒) ออกแบบกิจกรรมที่นักเรียนสามารถได้ปฏิบัติในรูปแบบต่าง ๆ (Performance Task) เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ เน้นการสื่อความหมายคำหรือประโยคมากกว่าการออกเสียงที่ถูกต้อง
 - (๕.๓) สร้างแฟ้มสะสมงานนักเรียน (language portfolio) เพื่อเก็บหลักฐานและใช้ในการประเมินพัฒนาการ

สิ่งที่ควรคำนึงในการออกแบบและตัวอย่างกิจกรรมการเรียนรู้การสื่อสารทั้งสามด้าน (The Three Modes of Communication)

ครูจำเป็นต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับความคิดรวบยอด ลักษณะสำคัญ และวิธีการส่งเสริมการเรียนรู้การสื่อสารทั้ง ๓ ด้าน โดยทำความเข้าใจในสิ่งที่ “ใช่” และ “ไม่ใช่” ความหมายที่ถูกต้องของการสื่อสารแต่ละด้าน โดยศึกษาตัวอย่างกิจกรรมประกอบความเข้าใจดังนี้

๑. การรับสาร (Interpretive Communication)

การรับสาร คือ ความสามารถของนักเรียนในการรับรู้ เข้าใจและตีความข้อมูลจากการดู การฟัง หรือการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหา โดยไม่มีการโต้ตอบระหว่างผู้ส่งและผู้รับข้อมูล

ลักษณะของการรับสาร (Interpretive communication)

การรับสาร (Interpretive)	
ใช่	ไม่ใช่
การสื่อสารทางเดียว	การโต้ตอบสองทางเพื่ออธิบายความหมาย
การเข้าใจประเด็นหลักและรายละเอียดของบริบท	การแปลคำต่อคำ Word-for-word translation
การระบุข้อมูลและรายละเอียดที่จำเป็นเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการฟัง การดู การอ่าน	การระบุข้อมูลทั้งหมด รวมถึงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่จำเป็น
การใช้บริบทเพื่อคาดเดาอย่างมีเหตุผลเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ใหม่	การใช้พจนานุกรมเป็นแหล่งอ้างอิง
การใช้ภาพ เสียง และข้อความที่เขียนเป็นสื่อร่วมกัน	การใช้เฉพาะข้อความที่เขียนเป็นสื่อ

ตัวอย่างกิจกรรมด้านการรับสาร (Interpretive Activities)

การฟังเพื่อการรับสาร (Interpretive Listening)

- (๑) ฟังคำสั่งครูในชั้นเรียนและปฏิบัติตาม
- (๒) ฟังและตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้
- (๓) ระบุคำศัพท์จากเนื้อหาที่เรียน
- (๔) ฟังสื่อในชีวิตประจำวัน เช่น หนังสือเสียง คลิปสั้น ภาพยนตร์สั้น

การชม / การอ่านเพื่อการรับสาร (Interpretive Reading / Viewing)

- (๑) ปฏิบัติตามคำสั่งหรือขั้นตอนที่ครูเขียนไว้
- (๒) อ่านป้ายในและนอกห้องเรียน เช่น ดินสอ ยางลบ เข้า-ออก สัญลักษณ์ต่าง ๆ เป็นต้น
- (๓) ใช้ภาพประกอบเพื่อแนะนำเนื้อเรื่องให้นักเรียนรู้จัก และเข้าใจเรื่องราวก่อนเริ่มอ่าน
- (๔) เกมใบ้คำ: ตัวแทนกลุ่มออกมาดูคำศัพท์ จากนั้นแสดงท่าทางเพื่อใบ้คำ โดยไม่พูด ไม่ออกเสียง เพื่อนร่วมทีมทายคำศัพท์ภาษาไทยภายในเวลาที่กำหนด

๒. การสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)

การสื่อสารสองทาง คือ การสนทนาโต้ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้สึก และความคิดเห็นให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

ลักษณะของการสื่อสารสองทาง (Interpersonal communication)

การสื่อสารสองทาง (Interpersonal communication)	
ใช่	ไม่ใช่
การสื่อสารสองทาง	การสื่อสารทางเดียว
การโต้ตอบระหว่างบุคคล ผ่านทางโทรศัพท์ การโต้ตอบกันผ่านการส่งข้อความ อีเมล การประชุมออนไลน์ หรือวิดีโอคอล	การโต้ตอบระหว่างบุคคลเท่านั้น
การสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ	การท่องจำ
การโต้ตอบต่อสิ่งที่ผู้อื่นพูดและถามกลับหรือแสดงข้อคิดเห็นอย่างเป็นธรรมชาติ	การสลับบทบาทผู้พูดอย่างเจาะจง
การฟังอย่างกระตือรือร้น แสดงความสนใจด้วยภาษากาย การสบตา	การฟังอย่างผิวเผิน
การแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพหรือเชิญชวนผู้อื่นให้มีส่วนร่วมในการสนทนา	การพูดในหัวข้อที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทสนทนา
การมุ่งเน้นที่ความเข้าใจซึ่งกันและกัน	การมุ่งเน้นความถูกต้องตามหลักภาษาเป็นสำคัญ
การขอคำอธิบายเพิ่มเติม หรือขอให้พูดซ้ำ หากไม่เข้าใจ	การถอนตัวจากการสนทนาหากไม่เข้าใจ
การใช้ภาษาไทยตลอดเวลา	การใช้ภาษาอังกฤษเป็นบางครั้ง

ตัวอย่างกิจกรรมด้านการสื่อสารสองทาง (Interpersonal Communication)

- (๑) ใช้เรื่องสั้นเพื่อสนทนาโต้ตอบระหว่างครู-นักเรียน หรือ นักเรียน-นักเรียน
- (๒) ใช้ภาพถ่ายหรือภาพวาดเพื่อเป็นแนวทางในการพูด พร้อมทั้งสอนคำศัพท์หรือวลีที่ช่วยเสริมการสนทนาโต้ตอบได้อย่างต่อเนื่อง
- (๓) ตั้งคำถามโดยให้เลือกตอบ เพื่อส่งเสริมทักษะการโต้ตอบแบบง่าย และสร้างโอกาสในการสนทนา เช่น "คุณชอบแมวหรือสุนัข" เป็นต้น
- (๔) ทำกิจกรรม การสัมภาษณ์ ๓ ขั้นตอน (Interviews) เป็นการตั้งคำถาม การฟัง และการถ่ายทอดสิ่งที่ฟังจากเพื่อนร่วมกลุ่ม นักเรียนจับคู่กันถามคำถาม (เช่น "คุณชอบทำอะไรในเวลาว่าง" เป็นต้น) จากนั้น สลับบทบาท สดุดท้ายรายงานคำตอบของเพื่อนให้กลุ่มฟัง (เช่น "เพื่อนของฉันชื่อ..." "เขาชอบ..." เป็นต้น)
- (๕) ทำกิจกรรมการสำรวจ (Survey) นักเรียนเดินสำรวจภายในห้องเรียนเพื่อสนทนาและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนร่วมชั้น โดยมีเป้าหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลซึ่งจะนำมาใช้ในการตอบคำถามหรือสรุปหน้าชั้นเรียนในภายหลัง
- (๖) ส่งและรับข้อความโต้ตอบแบบทันที (instant messages) ผ่านสื่อดิจิทัล

๓. การสื่อสาร (Presentational Communication)

การสื่อสาร คือ ความสามารถในการสื่อสารข้อมูลแบบทางเดียวด้วยการพูดหรือการเขียน นักเรียนสามารถเล่าเรื่อง อธิบาย ให้ข้อมูลหรือโน้มน้าวในหัวข้อที่เรียน โดยเลือกใช้สื่อในรูปแบบที่หลากหลาย และปรับให้เหมาะสมกับผู้รับสาร ทั้งนี้ นักเรียนควรมีเวลาฝึกฝนการนำเสนอจนคล่องแคล่วและมั่นใจ

ลักษณะของการสื่อสาร (Presentational Communication)

การสื่อสาร (Presentational Communication)	
ใช่	ไม่ใช่
การสื่อสารทางเดียว	การสื่อสารสองทาง
การปรับปรุงงานผ่านการสะท้อนคิดของตนเอง ร่วมกับการรับความคิดเห็นจากครูเพื่อน หรือผู้อื่น	การเตรียมการนำเสนอทั้งหมดด้วยตนเอง
มีการฝึกซ้อม ปรับปรุง และแก้ไข ตรวจสอบคำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยค	ไม่มีการทบทวนแก้ไข ไม่มีการฝึกซ้อม
มีการวางแผน จัดระเบียบความคิด	ความคิดไม่เป็นระเบียบ
การพูดหรือเขียนสำหรับผู้ฟังทั้งในและนอก ห้องเรียน	การพูดหรือเขียนเพื่อนำเสนอต่อครูผู้สอนเท่านั้น

ตัวอย่างกิจกรรมด้านการสื่อสาร (Presentational Communication)

- (๑) เล่าเรื่อง รายงาน หรือนำเสนอผ่านสื่อดิจิทัลต่าง ๆ เช่น iMovie หรือ Canva เป็นต้น
- (๒) ใช้บทบาทสมมติเพื่อฝึกฝนบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เรียน
- (๓) พูดเล่าโดยใช้สิ่งของประกอบ (Show & Tell): นักเรียนหยิบของที่อยู่ในถุงแล้วพูด/เล่าเรื่อง/อธิบายเกี่ยวกับสิ่งของที่หยิบมาคนละประมาณ ๑ นาที
- (๔) แสดงละครหุ่นมือ: นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาภาษาไทยโดยใช้หุ่นมือที่มีอยู่หรือประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่ เพื่อช่วยสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร
- (๕) พูดสาธิตและบอกขั้นตอนเกี่ยวกับหัวข้อที่ได้รับมอบหมาย และอาจมีการถาม/ตอบหลังการนำเสนอ
- (๖) เขียนเรื่องใหม่โดยอิงโครงสร้างจากเรื่องเดิมที่เรียน
- (๗) เขียนแนะนำตนเอง
- (๘) เขียนเล่าเรื่องในชีวิตประจำวัน หรือจากประสบการณ์

ขั้นที่ ๔ การสะท้อนคิดหรือการประเมินผลการจัดการเรียนรู้

โรงเรียนควรมีการทบทวนและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้หรือประเมินผลการจัดการเรียนรู้ที่ได้ดำเนินไป เพราะเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด และสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

คำแนะนำ - เครื่องมือที่ใช้ในการทบทวนหรือสะท้อนคิดมีหลากหลาย ที่ครูสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบริบทและแนวทางของโรงเรียน ดังตัวอย่าง เช่น WHERETO ซึ่งเป็นแนวทางที่ช่วยให้ครูตรวจสอบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้ มีองค์ประกอบครบถ้วนหรือไม่ โดยตัวอักษรแต่ละตัวกำหนดคำถามสำคัญที่ครูพึงถามตนเอง ดังนี้

W - WHERE & WHY (ไปสู่อะไร และทำไม)

- นักเรียนเข้าใจหรือไม่ว่าการเรียนครั้งนี้จะช่วยให้ตนเองได้ไปสู่เป้าหมายใด
- นักเรียนเข้าใจหรือไม่ว่าทำไมต้องเรียนเรื่องนี้
- การเชื่อมโยงระหว่างบทเรียนกับชีวิตจริงของนักเรียนชัดเจนหรือไม่

H - HOOK & HOLD (ดึงดูด และคงความสนใจ)

- กิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนสามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้หรือไม่
- นักเรียนคงความตั้งใจและการมีส่วนร่วมตลอดบทเรียนหรือไม่
- มีการใช้เทคนิคและกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อกคงความสนใจของนักเรียนหรือไม่

E - EXPLORE & EXPERIENCE (สำรวจ และได้รับประสบการณ์)

- นักเรียนได้รับโอกาสในการสำรวจและค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตัวเองหรือไม่
- มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่แตกต่างกันหรือไม่
- นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริงหรือใกล้เคียงจริงหรือไม่

R - REFLECT & RETHINK (สะท้อนคิด และคิดใหม่)

- นักเรียนได้รับโอกาสในการสะท้อนคิดในสิ่งที่เรียนรู้หรือไม่
- มีการส่งเสริมให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับประสบการณ์เดิมหรือไม่
- นักเรียนสามารถประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้หรือไม่

E - EXHIBIT & EXPRESS (แสดงออก และการแสดงผลงาน)

- นักเรียนมีโอกาสดำเนินสิ่งที่เรียนรู้ในรูปแบบที่หลากหลายหรือไม่
- การประเมินผลสะท้อนความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนหรือไม่
- นักเรียนได้แสดงออกทั้งความเข้าใจและการใช้ภาษาไทยในบริบทต่าง ๆ หรือไม่

T - TAILOR & PERSONALIZE (ปรับเปลี่ยน และปรับให้เป็นเข้ากับความต้องการรายบุคคล)

- แผนการสอนตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือไม่
- มีการปรับวิธีการสอนให้เหมาะกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนหรือไม่
- นักเรียนได้รับการส่งเสริมตามระดับความสามารถทางภาษาไทยของแต่ละคนหรือไม่

O - ORGANIZE & OPTIMIZE (จัดระบบ และ ปรับให้เหมาะสมที่สุด)

- ลำดับของกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีเหตุผลหรือไม่
- การใช้เวลาในกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมหรือไม่
- ทรัพยากรและสื่อการสอนถูกนำมาใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่

การนำเทคนิค WHERETO ไปใช้ในการปรับปรุงการสอนหลังจากตรวจสอบตามกรอบ WHERETO แล้ว ครูควรดำเนินการดังนี้คือ:

๑. ระบุจุดแข็งของแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อคงไว้และพัฒนาต่อยอดให้ดียิ่งขึ้น
๒. ค้นหาจุดที่ต้องปรับปรุง และหาแนวทางแก้ไข
๓. ปรับแผนการสอน ให้ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนมากขึ้น
๔. สร้างแผนการพัฒนาวิชาชีพของตนเอง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสอน)

รายการคำศัพท์

รายการคำศัพท์ที่ใช้ในการจัดทำแนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา วิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศ มีดังนี้

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
Transferable Goal	เป้าหมายที่ใช้ได้หลายสถานการณ์	นักเรียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพกับคู่สนทนาที่หลากหลายและเพื่อวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน พร้อมทั้งแสดงความเข้าใจทางวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม
Interpretive Communication	การรับสาร	นักเรียนฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหา
Interpersonal Communication	การสื่อสารสองทาง	นักเรียนสนทนากับเพื่อนชาวไทยเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีไทย
Presentational Communication	การส่งสาร	นักเรียนนำเสนอโครงการเกี่ยวกับอาหารไทยต่อเพื่อนร่วมชั้น
Original questions	คำถามที่นักเรียนคิดขึ้นเอง อาจเกี่ยวข้องกับเวลา เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ	นักเรียนถามคำถาม “ทำไมคนไทยใส่รองเท้าเข้าบ้านไม่ได้”
Series of sentences	ชุดของประโยค	นักเรียนคิดชุดประโยคเพื่อเล่าประสบการณ์ไปเที่ยวในประเทศไทย
Often across various time frames	หลายช่วงเวลา	นักเรียนสรุปประวัติศาสตร์งานเทศกาล สงกรานต์จากอดีตจนถึงปัจจุบัน
Events	เหตุการณ์สำคัญ	นักเรียนระบุเหตุการณ์สำคัญในเทศกาลลอยกระทง
Formative Assessment	การประเมินผลระหว่างเรียน	ครูให้แบบฝึกหัดสั้น ๆ หลังเรียนบทสนทนาเพื่อวัดความเข้าใจ
Summative Assessment	การประเมินผลปลายทาง หรือสรุปผล	แบบทดสอบปลายภาคเกี่ยวกับหน่วยที่เรียน

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
Performance Assessment	การประเมินทักษะการปฏิบัติ	นักเรียนแสดงละครสั้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย
Differentiation	การจัดการเรียนการสอนที่ปรับตามความแตกต่างของนักเรียน	ครูให้นักเรียนเขียนเรียงความเกี่ยวกับอาหารไทยแบบง่ายสำหรับผู้เริ่มต้น และแบบท้าทายสำหรับที่มีความสามารถทางภาษาไทยสูงขึ้น
Reflection	การสะท้อนคิด กระบวนการที่นักเรียนหรือครูทบทวน คิติวิเคราะห์ และประเมินตนเอง	นักเรียนเขียนบันทึกสะท้อนคิดหลังเรียน บทสนทนาภาษาไทยว่า มีอะไรบ้างที่เข้าใจหรือไม่เข้าใจ
Feedback Loop	ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง	ครูให้คำแนะนำเพื่อพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จากนั้นนักเรียนปรับการเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยคให้ถูกต้องตามคำแนะนำ
Learning Outcomes	ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	นักเรียนสามารถถามทางและตอบคำถามเกี่ยวกับสถานที่ในประเทศไทยได้
Concepts	แนวคิดหลัก	แนวคิดหลักของบทเรียนคือ “วัฒนธรรมไทยในชีวิตประจำวัน”
Understandings	ความเข้าใจเชิงลึก	นักเรียนเข้าใจว่าการใส่รองเท้าเข้าไปในบ้านเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพในวัฒนธรรมไทย
Knowledge	ความรู้	นักเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารไทยและเทศกาลไทย
Skills	ทักษะ	นักเรียนฝึกทักษะการสนทนาภาษาไทยกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน
Essential Questions	คำถามสำคัญเป็นคำถามปลายเปิดที่ไม่มีคำตอบที่ตายตัว ที่เชื่อมโยงกับแนวคิดสำคัญ ของเนื้อหา มีลักษณะเป็นนามธรรม และต้องใช้ทักษะการคิดขั้นสูง	ทำไมวัฒนธรรมไทยถึงให้ความสำคัญกับการเคารพผู้สูงอายุ

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
Inquiry Questions	คำถามสืบเสาะ เป็นคำถามที่นำไปสู่การสืบเสาะหาความรู้อย่างเป็นระบบ สามารถหาคำตอบได้ผ่าน การสืบค้น การสังเกต หรือการทดลอง มีลักษณะเฉพาะเจาะจง และสามารถวัดผลได้	นักเรียนสามารถหาคำตอบว่าอาหารไทยชนิดใดเหมาะสำหรับเทศกาลสงกรานต์และอย่างไร
Specific	ชัดเจน ระบุสิ่งที่จะทำหรือสิ่งที่คุณเรียน จะต้องบรรลุ อย่างชัดเจน ไม่กว้างเกินไป	นักเรียนสามารถแนะนำตัวเองเป็นภาษาไทยได้ครบถ้วน
Measurable	วัดผลได้ สามารถประเมินหรือตรวจสอบได้ว่าผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จหรือไม่	ครูตรวจสอบได้ว่านักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องเป็นจำนวนกี่ข้อ
Achievable	ทำได้จริง เหมาะสมกับระดับความสามารถและบริบทของผู้เรียน สามารถทำได้จริง ไม่ยากหรือง่ายเกินไป	ครูแนะนำให้ฝึกออกเสียงคำศัพท์ที่ยากช้า ๆ จนคล่องและชัดเจนขึ้น
Time-bound	มีกรอบเวลา เป้าหมายต้องกำหนดช่วงเวลาอย่างชัดเจนว่าจะบรรลุเมื่อใด หรือภายในเวลาเท่าใด	ภายใน ๑ คาบเรียน นักเรียนพูดนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวภายใต้
Self-assessment	การประเมินตนเอง	นักเรียนสำรวจความสามารถตัวเองว่าเข้าใจ และสามารถสื่อสารภาษาไทยตามหัวข้อที่เรียนได้ถูกต้องเพียงใด
Peer-assessment	การประเมินโดยเพื่อน	นักเรียนแลกเปลี่ยนให้ความคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการออกเสียงคำศัพท์ภาษาไทยกับเพื่อน

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
Actionable Feedback	ข้อเสนอแนะที่นำไปปฏิบัติได้จริง	ครูแนะนำให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำว่า “สวัสดี” และ “ขอบคุณ” ให้ชัดเจนทุกวัน
Learning Targets	เป้าหมายการเรียนรู้	นักเรียนสามารถถามทางและตอบคำถามเกี่ยวกับสถานที่ในประเทศไทยได้
Success Criteria	เกณฑ์ความสำเร็จ	นักเรียนสนทนา ได้ ๕ ประโยค อย่างถูกต้อง และชัดเจน
Stop and check	หยุดและตรวจสอบความเข้าใจ	หลังจากเรียนบทสนทนา ครูหยุดและตรวจสอบว่านักเรียนทุกคนเข้าใจคำศัพท์หรือไม่
Rubrics	เกณฑ์การประเมินคุณภาพผลงานของผู้เรียน	ครูสร้างเกณฑ์ประเมินการเล่านิทานทั้งด้านเนื้อหา การออกเสียง และการใช้คำศัพท์
Role Play	การแสดงบทบาทสมมติ	นักเรียนแสดงบทบาทเป็นนักท่องเที่ยวเพื่อสอบถามทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ กับเพื่อนชาวไทย
Gesture	การสื่อสารด้วยท่าทาง	ครูใช้ท่าทางประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาไทย เช่น โบกมือทักทาย วิ่ง กิน
Visual Cues	สัญลักษณ์หรือภาพช่วยในการเรียนรู้	นักเรียนใช้ภาพประกอบในการช่วยจำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับอาหารไทย
Integrated Topic	การบูรณาการในหน่วยการเรียนรู้	บทเรียน “วัฒนธรรมไทย” นำทักษะภาษาด้านการอ่าน การฟัง และศิลปะแขนงต่าง ๆ มาใช้เพื่อออกแบบบทเรียน
Extra-Curricular Activities (ECA)	กิจกรรมเสริมหลักสูตร	นักเรียนเข้าร่วมชมรมดนตรีไทย
Simulations	สถานการณ์จำลอง	ครูจำลองการซื้อขายของในตลาดไทยเพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกฝนบทสนทนา

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
Differentiated Instruction	การสอนที่ปรับตามความแตกต่างของผู้เรียน	ครูให้โจทย์คำศัพท์ระดับง่ายกับผู้เรียนที่เพิ่งเริ่มต้นเรียน และระดับท้าทายกับผู้เรียนที่มีระดับความสามารถขั้นสูง
Differentiated Group Work	การทำงานกลุ่มที่ปรับตามความสามารถของนักเรียน	ครูจัดกลุ่มผู้เรียนโดยคละผู้เรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อทำกิจกรรมเล่านิทาน
Flexible Grouping	การจัดกลุ่มแบบยืดหยุ่นตามกิจกรรม	นักเรียนเปลี่ยนกลุ่มตามหัวข้อกิจกรรม เช่น อ่าน เขียน หรือสนทนา
Learning Centers	มุมการเรียนรู้แบ่งตามทักษะหรือหัวข้อ	ในห้องเรียนภาษาไทยมีมุมอ่านนิทาน มุมเขียน และมุมฟังเพลงไทย
Tiered Assignment	งานแบบขั้นบันได	นักเรียนระดับต่างกันได้รับโจทย์ เรียงความที่มีความซับซ้อนต่างกัน
Differentiated Work	งานที่ปรับตามความต้องการของผู้เรียน	นักเรียนเลือกงานเขียนหรือสร้างสื่อภาพประกอบตามความสนใจ
Peer Support	การช่วยเหลือระหว่างเพื่อน	นักเรียนช่วยกันตรวจคำศัพท์และออกเสียงคำไทยให้เพื่อน
Choice Board	กระดานกิจกรรมทางเลือก	นักเรียนเลือกทำกิจกรรมนำเสนอเรื่องราวหรือวาดภาพเกี่ยวกับเทศกาลไทย
Authentic Materials	สื่อการเรียนรู้ที่เป็นของจริง	ในห้องเรียนมีการใช้เมนูร้านอาหารไทย หนังสือพิมพ์ หรือป้ายสัญลักษณ์จริงในการเรียนการสอน
Performance Task	กิจกรรมที่นักเรียน แสดงทักษะปฏิบัติ	นักเรียนแสดงบทละครสั้นหรือเล่านิทานเป็นภาษาไทย
Language Portfolio	แฟ้มสะสมผลงานนักเรียน	นักเรียนเก็บงานเขียน บทสนทนา และงานโครงการภาษาไทย

คำศัพท์	คำจำกัดความ	ตัวอย่าง
WHERE TO	เครื่องมือสำหรับการสะท้อนคิด	ครูใช้เทคนิค WHERE TO เพื่อช่วยนักเรียนวางแผน สะท้อน และประเมินงานวิชาภาษาไทยของตน
W - WHERE & WHY	ที่ไหนและทำไม	ครูกำหนดบริบทและเหตุผลของการเรียนรู้
H - HOOK & HOLD	ดึงดูด & รักษาความสนใจ	ครูสร้างแรงดึงดูดความสนใจและรักษาความสนใจนักเรียน
E - EXPLORE & EXPERIENCE	สำรวจและสร้างประสบการณ์	นักเรียนทดลอง สำรวจ และเรียนรู้ด้วยตัวเอง
R - REFLECT & RETHINK	สะท้อนคิดและคิดใหม่	นักเรียนทบทวนและปรับความเข้าใจ
E - EXHIBIT & EXPRESS	แสดงออกและแสดงผลงาน	นักเรียนแสดงความเข้าใจและสื่อสารความคิด
T - TAILOR & PERSONALIZE	ปรับและทำให้เหมาะกับตนเอง	ครูปรับกิจกรรมให้เหมาะกับความสนใจและความสามารถของนักเรียน
O - ORGANIZE & OPTIMIZE	จัดระเบียบและใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด	ครูวางแผนและจัดการการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด
Word-For-Word Translation	การแปลแบบคำต่อคำตามตัว อักษร	<i>I am happy.</i> ฉัน เป็น ความสุข

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (๒๕๔๖). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ และพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. ๒๕๔๕. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๑). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กาญจนา นาคสกุล. (๒๕๕๕). การเขียนสารคดี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จำนงค์ ทองประเสริฐ. (๒๕๔๘). หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๔). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๕๖). พจนานุกรมศัพท์วรรณคดี. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (๒๕๕๘). เอกสารส่งเสริมวิชาการการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย วัฒนธรรมไทย และประวัติศาสตร์ไทย สำหรับโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ. (เอกสารอัดสำเนา).

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (๒๕๖๓). ประกาศสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เรื่อง แนวปฏิบัติการพิจารณาการอนุญาตให้ใช้หลักสูตรโรงเรียนในระบบ ประเภทนานาชาติ. ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๓. (เอกสารอัดสำเนา).

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (ม.ป.ป). พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สกสค. ลาดพร้าว.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๖๒). มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑. นนทบุรี: บริษัท ๒๑ เซ็นจูรี จำกัด.

สุพัตรา สุภาพ. (๒๕๕๔). การสื่อสารและการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ จันทวานิช. (๒๕๕๑). การวิเคราะห์เนื้อหา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

American Council on the Teaching of Foreign Languages (ACTFL). (2015). **World-Readiness Standards for Learning Languages.**

American Council on the Teaching of Foreign Languages (ACTFL). (2017). **What Are the NCSSFL-ACTFL Can-Do Statements?.** <https://www.actfl.org/educator-resources/ncssfl-actfl-can-do-statements>

Common European Framework of Reference for Language (CEFR). (2001). **The CEFR Levels.** <https://www.coe.int/en/web/common-european-framework-reference-languages/level-descriptions>

Grahn, L., & McAlpine, D. (2017). **The keys to strategies for language instruction: Engagement, relevance, critical thinking, collaboration.** Alexandria, VA: American Council on the Teaching of Foreign Languages.

Krashen. (1982). **Principles and Practices of Second Language Acquisition.** Los Angeles, Pergamon. Google Scholar.

Krashen. (2013). **The Compelling (and not just interesting) Hypothesis.** Available online: http://www.sdkrashen.com/content/articles/the_compelling_input_hypothesis.pdf. Google Scholar.

National Council of State Supervisors for Languages (NCSSFL). (2019). **Proficiency Benchmarks Performance Indicators.** https://www.ncssfl.org/wp-content/uploads/2018/05/11x17_LF_Lang_-ICC_Bench-Indic_final.pdf

Ray and Seely. (1997). **Fluency through TPR Storytelling.** Berkley, CA. Command Performance Language Institute. Google Scholar.

รายชื่อคณะกรรมการ

คณะกรรมการจัดทำเนื้อหา

๑. เลขธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (นายมนทล ภาคสุวรรณ)	ที่ปรึกษา
๒. รองเลขธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่กำกับดูแลกลุ่มงานโรงเรียนนโยบายพิเศษ	ประธานคณะกรรมการ
๓. นายณรงค์ศักดิ์ บุญยมาลิก	คณะกรรมการ
๔. ผู้อำนวยการกลุ่มงานโรงเรียนนโยบายพิเศษ	คณะกรรมการ
๕. ผู้อำนวยการกลุ่มงานนโยบายและแผน	คณะกรรมการ
๖. นางปราณี ศรีใส	คณะกรรมการ
๗. นายวิสุทธิ เจริญศิริวัฒน์	คณะกรรมการ
๘. นางกุมารี โกมารกุล ณ นคร	คณะกรรมการ
๙. นางศรินธร วิทยะสิรินันท์	คณะกรรมการ
๑๐. นางบุญม สัจเดว	คณะกรรมการ
๑๑. นายปิยะพงศ์ ศิริวิริยานันท์	คณะกรรมการ
๑๒. นางสาววิสทธิพิทย์ วิสวาท	คณะกรรมการ
๑๓. นางลัดดา อาฮหมัด-มาฮิดิ	คณะกรรมการ
๑๔. นางสาวเอมอร ทองใบ	คณะกรรมการ
๑๕. นายสุนัย วิพลชัย	คณะกรรมการ
๑๖. นางมนิศา ศุภกิจ โคลเยส	คณะกรรมการ
๑๗. นางสาวฐอรกาญจน์ ฉายโชติธัญเจริญ	คณะกรรมการ
๑๘. นางชนาเนา วรัญญ	คณะกรรมการ
๑๙. นางสุขใจ สัจเทพ	คณะกรรมการ
๒๐. นางสาววรรณภา สุขสังข์	คณะกรรมการ
๒๑. นางศนิชา อินทรเสมา	คณะกรรมการ
๒๒. นางสาวณิชาภา ศรีสุข	คณะกรรมการ
๒๓. นางจารุวรรณ ไบรัมย์	คณะกรรมการ
๒๔. นางสาวสุมัยยา ไชยแขวง	คณะกรรมการ
๒๕. นางสาวรุ่งนภา คำหวล	คณะกรรมการ
๒๖. นางฉายสุดา วิพลชัย	คณะกรรมการ
๒๗. นางสาววีระนุช จารวัฒน์	คณะกรรมการ

คณะกรรมการจัดทำเนื้อหา (ต่อ)

๒๘. นางสาวกัญญา ชาร์ป้องติเยร์	คณะกรรมการ
๒๙. นางนิไพพรรณ เกิดสว่าง จงมีสุข	คณะกรรมการ
๓๐. นายซัพพล มนัสรังษี	คณะกรรมการ
๓๑. นางสาวกรพินธุ์ มานะสาคร	คณะกรรมการ
๓๒. นางสุชีรา เรืองตระกูล	คณะกรรมการ
๓๓. นางสาวสวรินทร์ วิโรจน์ชูมิตร	คณะกรรมการ
๓๔. นางสาวบงกช เทพพิมาน	คณะกรรมการ
๓๕. นางสาวดารุณี สังขพันธ์	คณะกรรมการ
๓๖. นางธนพร เอ็กเบอร์ริงค์	คณะกรรมการ
๓๗. นายปิยวุฒิ ธรรมพักตร์กุล	คณะกรรมการ
๓๘. นางอุไรวรรณ ชัลตัน	คณะกรรมการและเลขานุการ
๓๙. นางปัทมรัตน์ ทองมา	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๐. นางสาวมณิสร์ อินนุรักษ์	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๑. นางสาววิไลวรรณ ทองใบอ่อน	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๔๒. นางสาวแสงตะวัน จิตรสำรวย	คณะกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ผู้ทรงคุณวุฒิ

นางสาวดวงใจ บุญยะภาส

ผู้อำนวยการสถาบันภาษาไทย

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

นายเฉลิมชัย พันธุ์เลิศ

ผู้อำนวยการสถาบันสังคมศึกษา

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

นางกาญจนา จิตรสำรวย

ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

นครศรีธรรมราช เขต ๒

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สร้อยสน สกลรักษ์

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ ดร.พันธ์ชัย อธิเกียรติ

อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบโครงการ

นางอุไรวรรณ ชัลตัน

นักวิชาการศึกษาชำนาญการพิเศษ

นางสาวแสงตะวัน จิตรสำรวย

นักวิชาการศึกษาปฏิบัติการ

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

กลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษา

กลุ่มงานโรงเรียนนโยบายพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ

Website: www.opez.go.th

กลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษา กลุ่มงานโรงเรียนนโยบายพิเศษ
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

๓๑๙ วังจันทน์เกษม ถนนราชดำเนินนอก
แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐
www.opec.go.th

